

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ КРЪСТОПЪТ НА ЧУВСТВАТА

Част 2 от „Футуристичния свят на Света Елена“

Превод от английски: Димитър Добрев, 2000

chitanka.info

Скъпи читатели,

Изпитвам огромно удоволствие да ви поднеса тази книга, най-новата ми история, написана под псевдонима „Джейн Касъл“. Искрено се надявам, че сте харесали Амарилис, предишния ми роман. За мен единственото нещо, което е по-вълнуващо от създаването на литературни герои и изследването на нови и въображаеми обстановки за моите любовни истории, е възможността ми да ги споделям с предани читатели като вас!

Така, както се присъединихте към мен в първите ми полети на фантазията към далечни времена и места, позволете ми да ви уверя, че ще продължа да пиша като Джейн Ан Кренц, когато съм осенена от чувствеността и емоциите на съвременните взаимоотношения. А пишейки като Аманда Куик, аз ще продължа да подбирам историческите страници за велики страсти и вълнуваща любов от отминалите дни.

Благодаря ви, че вярвате в любовта и за това, че ми давате възможност да изразя себе си и своите мечти в страниците на тези книги.

Джейн Ан Кренц

1.

— Няма нищо сложно в нашата малка уговорка, мистър Бат. Възнамерявам да се ожена скоро. Поради това искам жена. — Ник Честън скръсти ръце върху блестящата повърхност на бюрото от масивен обсидиан. — Вие ще ми я намерите.

Хобърт Бат, натъкмен в представително вечерно облекло, беше кацнал на ръба на стола си с нервното изражение на малка невестулка.

— Боя се, че не ви разбирам добре, мистър Честън — извини се той.

Ник потисна въздишката си. Сплашването беше полезен инструмент, но трябваше да се използва с хирургическа прецизност. Ако приложиш прекалено много, пациентът изпада в бърлива истерия. Ако използваш прекалено малко, отговорът ще бъде незадоволителен.

С интуитивните си познания, които бе натрупал от години практика и опит, той знаеше, че изчерпва лимита си с Хобърт. Знаеше също, че ако отслаби напрежението, Бат може да възстанови самообладанието си и да стане непокорен.

Решения, решения.

— Нека да ви го кажа с по-прями думи, мистър Бат. Тази вечер вие загубихте десет хиляди долара в моето казино.

— Да, сър, знам. — Хобърт разтри коленете си с длани. — Нямам представа как стана. Аз рядко играя хазарт. Дойдох тук с няколко приятели и те ме насърчиха да поиграя карти. Известно време като че ли се справях доста добре, а после, изведнъж, всичко тръгна наопаки. Опитах се да наваксам, но нещата се влошиха още повече.

— Разбирам. — Ник се опита да вложи съчувствие и дълбока загриженост в усмивката си.

Очите на Хобърт се изцъклиха. Той трепна и се сви обратно в стола си.

И това заради усмивката, помисли си Ник. Изостави усилието. Никога не беше се справял добре със съчувствието и дълбоката загриженост.

Лицето на Хобърт излъчваше настоятелна молба.

— Аз просто нямам толкова пари, мистър Честън. Аз... аз предполагам, че мога да продам къщата си, но все още дължа на банката голяма сума за ипотеката и аз...

— Няма нужда от такъв драстичен акт. Вие изглежда не схващате картината, мистър Бат. Аз ви предлагам да сключим сделка. Намерете ми подходяща съпруга и аз ще сметна дълга за платен.

— Съпруга? — Хобърт се втренчи в него. — Искате да ви намеря съпруга?

Ник положи усилия да дръпне юздите на търпението си.

— Какво странно има в това? Вие сте син-психосъветник в „Синергетични връзки“^[1], една от най-изключителните брачни агенции в Ню Сиатъл. Не ви моля да направите нещо различно от това, което ежедневно правите за вашите клиенти.

— Но... но, точно за това става дума. — Хобърт изскубна снежнобяла кърпичка от джобчето си и избърса потното си чело. — Професионалното съчетаване не струва десет хиляди долара.

— За мен струва толкова.

В игривия поглед на Хобърт блесна подозрение.

— Защо искате да ви се отплатя с професионална услуга?

— Чух, че сте много добър. — Ник не спомена, че преди няколко месеца Хобърт бе съчетал приятеля му, Лукас Трент, „необичаен талант илюзия“, с Амарилис Ларк, „пълно спектрална призма“.

Фактът, че Трент и Амарилис се намериха сами, нямаше значение за Ник. Хобърт, който бе потвърдил предполагаемото невъзможно съчетание, независимо от тях, което означаваше, че като син-психосъветник той бе един от най-добрите. Ник искаше най-доброто. В крайна сметка на Сейнт Хелънс бракът беше доживотен ангажимент. Разводът бе абсолютно невъзможен.

Институцията на брака и стойностите на здравето семейство бяха благословени от закона и подсилени с пълната тежест на социалните структури, установени от Първото поколение колонисти от Земята.

Преди двеста години Основателите били захвърлени в тучния зелен свят на Сейнт Хелънс, след като енергийната врата, известна като Завесата, се затворила. Когато станало ясно, че Завесата може би никога няма да се отвори отново и че няма надежда за спасение,

колонистите събрали своите философи, религиозни авторитети, социолози и антрополози. Групата изковала законите и конвенциите на едно общество, за което те вярвали, че ще оцелее в суровите условия на изолация, в неопитомената пустош. Крайгълният камък на тяхната грижливо изваяна цивилизация бил бракът.

Рано или късно почти всички се женеха. Макар че щастието не беше най-важната цел в брака, Основателите бяха разбрали, че добре съчетаните двойки биха допринесли още повече за стабилността на институцията. С тази цел те бяха създали агенции за съчетаване, препълнени със синергетични психолози, за да бъдат сигурни, че съюзите ще могат да устоят на изпитанията на времето.

Идеята се бе оказала толкова успешна, че днес неодобрените чрез агенции бракове бяха изключителна рядкост. Вярно, че малко от съюзите сред елита се сключваха заради старомодни причини като парите и властта, но огромното мнозинство от населението имаше достатъчно здрав разум и прибягваше до помощта на агенциите. Семействата настояваха за това.

Хобърт се втренчи объркан в Ник.

— Извинете, мистър Честън, но ако искате съпруга, защо просто не влезете през официалния вход на „Синергетични връзки“ и не се регистрирате както правят всички останали?

Ник се облегна назад в стола си и подиря лакът върху тапицираната облегалка. Опря брадичка върху дланта и позволи на тишината да се възцари в пурпурнозлатната стая, докато обмисли ситуацията.

Хобърт се оказа по-труден, отколкото очакваше. Веселото, добре облечено човече, което влезе в казиното преди три часа, сега изглеждаше пречупено и съкрушено. Но Хобърт все още имаше достатъчно здрав разум, за да подходи предпазливо към сделката, която му предлагаше Ник. Хобърт беше уплашен, но не и глупав.

Беше време да погледне матрицата по-отблизо. Ник си пое дъх и изпусна част от него сякаш се приготвяше да хвърли нож или да дръпне спусъка. Той нямаше призма, която да му помогне да фокусира психическата си енергия, но след дългите години на неумолима решителност бе постигнал достатъчна степен на контрол, за да използва суровите си паранормални способности по един груб начин, само за по няколко секунди.

Той беше талант-матрица, надарен или прокълнат, в зависимост от гледната точка, с рядка форма на психическа енергия, която му даваше възможност интуитивно да изпълнява онова, което технически бе известно като синергетичен матричен анализ. С по-ясни термини това означаваше, че той можеше да вижда връзки, да преценява възможности и вероятности, да извлича синергетични възможности от неща, в които другите виждаха само случайни събития или пълен хаос.

Талантите-матрици бяха нещо необичайно и повечето от тях не бяха особено силни. Те се нареждаха в пета степен по паранормалната скала, разработена от експертите.

Много силните таланти-матрици като Ник бяха фактически непознати — щуротии от психическите вампирски легенди.

Изследванията върху талантите-матрици бяха ограничени, не само заради малкия брой хора, които демонстрираха тази необичайна форма на паранормална енергия, но и защото много от тях отказваха да бъдат изследвани. Матричните таланти бяха подозрително племе. Някои хора твърдяха, че те са същински параноици.

Развиването на богато разнообразие от психически сили у наследниците на колонистите най-напред било наблюдавано някъде около петдесет години след затварянето на Завесата. Както и всичко друго на Сейнт Хелънс, феноменът бил подчинен на синергетичните принципи.

За да разработят таланта ефикасно, резултатно и с някаква степен на надеждност, на хората, притежаващи паранормални способности, им е необходима помощта на други индивиди, известни като призми.

Призмите са уникални с това, че техните паранормални дарби са ограничени до възможността да проектират психически кристал. Призмените кристални конструкции, които те създават върху метафизичната повърхност, се използват от онези, които притежават психически талант, за да могат те да фокусират и контролират таланта си.

Комбинираната употреба на двата типа психическа сила — на таланта и призмата, изисква доброволно съдействие от страна и на двамата. Необходимостта от взаимно съгласие между призмата и таланта се смята за естествен начин за ограничаване на възможността

талантите да станат хищни. Още един пример за практическото приложение на синергетичните закони.

Нуждата от призма, за да може да използва силата си в пълна степен, дразнеше Ник и повечето силни таланти. Но законите на синергетиката надделяваха. Не можеш да се бориш с Майката Природа.

Авторите на популярни романи и преуспяващите режисьори редовно вълнуваха публиката с истории за тъй наречените психически вампири, свръхнадарени таланти, които могат да завладеят невинните призми и да впрегнат фокусиращите им способности в тъмните си замисли.

Но учените се присмиваха на идеята, че някой талант, независимо от това колко е силен, може да бъде използван дори и за миг без доброволната помощ на призмата. Дори ако, говорейки хипотетично, завладяването на призмата се окажеше възможно, казваха те, призмата можеше просто да изключи.

Призмите от ниско ниво, които се опитваха да фокусират талант с по-висока сила, подлежаха на неприятно, но временно изгаряне.

Законите за търсенето и предлагането създадоха центрове за обучение на професионални, пълно спектрални призми, които получаваха високи заплати, работейки за фирми, предлагащи услугите им на клиенти, надарени с различни видове психически таланти.

Ник не обичаше да наема професионални призми, а пък и повечето призми от своя страна не искаха да работят с таланти-матрици. В този особен тип енергия имаше нещо, което превръщаше фокусната връзка между таланта и призмата в неприятно преживяване и за двете страни. Повечето призми, а и почти всички други на планетата, смятаха талантите-матрици за доста странни.

Сред населението имаше богато разнообразие от начини, по които се демонстрираха паранормалните сили. Редовно се идентифицираха и документираха нови типове психически таланти. Но талантите-матрици си оставаха най-малко проучени.

Синергетичните психолози теоретизираха, че поради някаква неизвестна причина талантите-матрици изпитват огромни трудности да постигнат съгласие с паранормалната страна от своята природа. В едно общество, където дълго време повечето типове психически способности се приемаха като нещо нормално и естествено, тъй като

те оставаха в един определен обсег на силата, талантите-матрици, даже слабите, се възприемаха като нещо различно. А една свръхсилна версия, каквато Ник знаеше, че притежава, се смяташе за нещо теоретически невъзможно.

Освен че ги определяха като странни, талантите-матрици бяха широко известни и като деликатни. Те често се оказваха в затворените светове на академичните и езотеричните мисловни институти.

Някои завършваха в институции от съвършено различен тип, а именно в заключените отделения на син-психоболниците. Способностите на талантите-матрици да виждат модели навсякъде и във всичко можеха да доведат до мании, параноя и самоубийствено отчаяние.

Ник отдавна бе стигнал до заключението, че самоконтролът е ключът към оцеляването на един силен талант-матрица. Той практикуваше самоусъвършенстване по същия начин, по който другите практикуваха ядене и дишане.

Ник се приготви да приложи енергия към метафизичната повърхност. Без помощта на призма той не беше способен на нищо друго, освен да зърне за кратко модела на матрицата. Но това му беше достатъчно, за да прецени как да приложи нужния натиск върху Бат.

Той се впусна във временното усещане на дезориентация, докато умът му инстинктивно търсеше призма, която би могла да бъде използвана за фокусиране на силата му.

Търсенето на призма се оказа безполезно, разбира се. В позлатената стая нямаше такава, а фокусните връзки действаша само отблизо.

Ник се усмихна на син-психосъветника. Хобърт никога нямаше да разбере, че е бил мишена на кратък синергетичен матричен анализ. Психическата сила не оставяше следа върху психическата повърхност. Само един талант-детектор можеше да улови енергийните вълни, а наоколо нямаше такъв.

Ник усети познатия, леко смущаващ световъртеж, който винаги придружава търсенето на призма. Той знаеше, че усещането ще изчезне, когато връзката не се осъществи. Продължи да се усмихва на неспокойния Хобърт.

Шепот от лека, ярка, странно интензивна енергия премина над метафизичната повърхност. *Не от неговия талант. Отговор от*

призма.

Ник замръзна.

Невъзможно.

Шокът от неочаквания контакт го накара да се почувства така, сякаш бе скочил от прозореца на втория етаж на червената стая. Стомахът му се сви, сякаш студени пръсти сграбчиха вътрешностите му.

А после през него премина горещина — пламтяща, жестоко интимна, чувствена горещина.

Ник престана да диша напълно, изчакайки няколко удара на сърцето си. Но умът му веднага се захвана за работа — той трябваше да закрепил връзката с призмата, която току-що бе открил.

Върху метафизичната повърхност започна да се оформя блестяща конструкция.

Това не може да се случи.

Ник извъртя поглед към вратата в другия край на стаята. Никой не бе влязъл. Наоколо нямаше никой, който би могъл да проектира призма, при това толкова силна.

Такава съвършена яснота. Той можеше да излива сила през тази призма вечно, без никога да я изгори.

Почувства се така, сякаш току-що бе гаврътнал цяла бутилка силно бренди от лунно дърво. Беше опиянен. Запленен. Усещаше горещината на кръвта си.

Онзи, който бе създал тази невероятна призма, притежаваше способности, преминаващи границите на всичко, с което той се беше сблъсквал до този момент. Беше нещо повече от пълен спектър. Тя можеше да се справи с таланта му, а той знаеше, че неговият талант е извън всички класификации.

Еуфорията, която го обхвана, най-накрая включи светлините за тревога. Той се опита да заглуши както бурното усещане, така и изключително болезнената възбуда.

Със сигурност знаеше едно нещо. Призмата беше жена. Усещаше субстанцията на нейната женственост чак до мозъка на костите си.

Това не е добре. Той се насили да си поеме дъх. Дълбоко. Вече се овладя напълно.

Ставаше нещо изключително странно. Връзката между таланта и призмата трябваше да бъде неутрална и безполова. Но в тази връзка

нямаше нищо неутрално и безполово. Усещането за интимност заплашваше да го погълне.

Един стар, много личен демон се възбуди в дълбините на съзнанието му.

Не! Ръката му се стегна в юмрук. Той нямаше да полудее. Нямаше да се побърка. Това не приличаше на хаоса.

И още веднъж Ник си пое дълбоко дъх. Беше потресен. Имаше малко неща, от които се страхуваше, но хаосът бе на първо място в този много кратък списък. Обикновено той държеше тайния ужас заровен в бездънната бездна в най-далечните кътчета на съзнанието си. Но тази вечер усети как един филиз се измъква от дълбините, за да забие нокти в стомаха му.

— А, мистър Честън?

Той осъзнаваше смътно, че Хобърт Бат се взира в него с подновена тревога, но сега не можеше да се занимава с него. Стоеше на метафизически кръстопът, който не разбираше. Може би беше точно това. Може би беше стигнал до ръба. Може би получаваше психически халюцинации.

Болка и ярост ревнаха в него. Той нямаше да изгуби контрол над ума си. Смъртта бе за предпочитане пред безумието. Беше взел това решение много отдавна.

Всички дяволи! Той беше абсолютно сигурен, че може да контролира психическите си сили. Но може би всички таланти-матрици си казваха така, преди да потънат в дълбокото.

Може би баща му наистина се беше самоубил в онази проклета джунгла преди трийсет и пет години.

С усилие на волята Ник отпусна юмрука си. Нямаше да позволи на лудостта да излезе наяве. Поне дотолкова можеше да се контролира.

— Не. Всичко е наред — процеди през зъби той.

Не, това няма да си проличи, закле се Ник. Никой няма да разбере, че губя разсъдка си. Може би се хвърлям в хаоса с главата надолу, но проклет да бъда, ако извадя това наяве.

Но как хаосът може да бъде толкова красив? Толкова очарователен? Толкова съвършен?

Призмата започна да изчезва от метафизичната повърхност. Онзи, който я беше създал, я разтваряше възможно най-бързо.

— Не — прошепна Ник. — Не...

Обхвана го друг ужас. Макар че се страхуваше от отделението за душевно болни, той се страхуваше още повече от перспективата да изгуби невероятната призма.

Противно на здравия разум той направи мисловен скок, за да сграбчи блестящата психическа конструкция. Опипвайки лудо, той се опита да я плени със силата на своя талант. Единствено в романите силните таланти се превръщаха в психо вампири, способни да държат в плен някоя призма. Ник искаше да опита всичко, за да задържи това удивително създание.

Напегна всеки грам воля и психическа енергия, който притежаваше. Силата започна да приижда върху психическата повърхност като набраздени вълнички енергия, заобикалящи призмата.

Улови я.

Призмата престана да избледнява. Ник я залови с вериги от сурова енергия. Тя беше негова. Той не можеше да повярва в наградата си. През него премина вълна на страхопочитание.

— Мистър Честън? — Хобърт премигна няколко пъти и се изправи на крака. — Мистър Честън, добре ли сте?

Ник не му обърна внимание. Той бе изцяло ангажиран с това как да задържи безценната си пленничка. Призмата внезапно грейна с яростна енергия, сякаш човекът, който я беше създал, осъзна заплахата. Но не изчезна. Не можеше да изчезне. Той бързо я улови в психическите вериги.

Изля талант през кристалната конструкция, ликувайки в пристъп на сурова сила. Никога не бе успявал да използва всички възможности на таланта си, както го правеше сега. Беше невероятно хубаво, носеше му невероятно удовлетворение.

Можеше да продължи така цяла нощ, да не използва таланта си с някаква практическа цел, а просто да се наслаждава от процеса на упражняването му. Страховете му от надвисналата лудост изчезнаха. Тази връзка беше добра.

Без предупреждение фокусът се размести едва-едва. Ръбовете на призмата се изкривиха и се преподредиха. Енергийните вълни, които Ник изпращаше през нея, изведнъж се изкривиха.

Прониза го психическа болка. Той осъзна, че жената, създала призмата, сигурно е изпаднала в същата агония.

Какво ставаше, по дяволите? Най-накрая рационалната мисъл прониза водовъртежа от сексуално и психическо желание.

Той не беше вампир.

Наложи си да прекъсне притока на талант. Призмата премигна и изчезна.

Действителността на физическата повърхност се спусна около него.

— Не се притеснявайте, мистър Честън. — Хобърт почти беше стигнал до вратата. — Ще извикам помощ.

— Седнете. — Ник затвори очи и се опита да стабилизира дишането си.

— Получавате някакъв пристъп. Наистина мисля, че трябва да извикам някого.

Ник присви очи.

— Седнете!

Ръцете на Хобърт се разтрепериха. Той се върна бавно до стола и седна.

— Няма нищо нередно. — Ник се овладя и огледа стаята крадешком.

Всичко изглеждаше нормално. Той определено не се чувстваше луд. Чудеше се дали тези неща не започват с кратки проблясъци на лудостта, които бавно се влошават с времето.

Не, по дяволите, той не полудяваше! Чувстваше се добре. Всъщност никога не беше се чувствал по-добре, ако не смяташе тлеещата болка от сексуалното желание. Паметта му беше съвършено ясна. Мозъкът му бе остър. Можеше да призове матричните си сили на логиката, разума и самоконтрола без никакво усилие.

Няма проблеми...

Той бързо анализира ситуацията. Очевидно психическото му сондиране случайно се бе натъкнало на много, много мощна призма. Която и да бе, тя беше толкова силна, че успя да се свърже с него, макар да не се намираше в непосредствена близост.

Нещо повече, тя беше един от изключително редките видове призми — от онези, които можеха да се настройват съвършено към матричните енергийни вълни.

Трябва да е някъде наблизко, помисли си Ник. Точно тук, вътре в казиното. Никоя призма не беше толкова силна, че да го достигне от

улицата отвън.

Ник прокара пръсти през косата си и положи усилия да анализира логиката на матрицата. Предполагаше се, че такива не съществуват, но той със сигурност знаеше, че има, макар и малко, таланти, надхвърлящи установените схеми. Той беше един от тях. Знаеше също, че съществуват призми, чиито сили отиват отвъд пълния спектър, макар че експертите отричаха това. Преди няколко месеца приятелят му Лукас Трент, супермощен талант-илюзия, си намери такава призма на име Амарилис Ларк.

И Ник разбра, че тази вечер той е открил още една. Трябваше да я намери.

Напомни си, че охранителната система в казиното е първокласна. Една от камерите сигурно е уловила мистериозната призма, когато тя е влязла в сградата. Вълна на облекчение премина през него при мисълта, че притежава лицето ѝ на видеозапис.

— Мистър Бат, вие ме принуждавате да ви разкажа за някои подробности от моята ситуация, които бих предпочел да запазя в тайна.

Хобърт изглеждаше по-изнервен от всякога.

— Подробности?

— Вие ме попитайте защо просто не отида в центъра, в офисите на „Синергетични връзки“ и не се регистрирам като всички други хора. Има някои причини, поради които за мен няма да е много добре да използвам нормалната процедура.

— Разбирам. — Хобърт се покашля. — Какви причини, мистър Честън?

Ник се усмихна кисело.

— Като начало, може би сте забелязал, че притежавам и ръководя казино. Колко от фините, видни семейства в Ню Сиатъл биха искали дъщерите им да се омъжат за човек с моята професия?

Хобърт се изчерви.

— Признавам, че, тъъ, изборът ви на професия не би бил приемлив в някои кръгове. Но, тъъ, ако не възнамерявате да ограничите търсенето на булка сред дъщерите на най-видните семейства...

— Точно това възнамерявам, мистър Бат. Съвсем определено възнамерявам да се оженя за жена от най-елитните семейства в Ню

Сиатъл.

— О, Боже...

— Имам и още няколко малки проблема, мистър Бат. Вярвам, че ще ги приемете като предизвикателства.

Хобърт затвори очи.

— Да, мистър Честън?

— Аз съм неизследван, неклассифициран талант — заяви спокойно Ник.

Хобърт не отвори очи.

— Не смятате ли да се подложите на оценка?

— Не.

— „Синергетични връзки“ се занимава само с класифицирани таланти и призми. Съвместимостта на нивата на психическата сила между двама души е толкова важна за един успешен брак, колкото и всички други типове съвместимост.

— Ще се наложи да работите, без да ме оценявате.

Ръката на Хобърт трепна.

— Но ще бъде изключително трудно да намеря жена, която би се омъжила за неизследван талант. — Той се изчерви. — Освен ако, разбира се, не сте сигурен, че притежавате само малки количества сила.

— Боя се, че не съм слаб талант.

— Разбирам. — Хобърт стисна дръжките на стола. В погледа му се появи изражение на преследвано животно. — Какъв по-точно талант притежавате, мистър Честън?

— Аз съм матрица.

Хобърт едва не припадна от отчаяние.

— Мощен, неизследван талант-матрица, който иска да се ожени в елитните кръгове. Невъзможно. Това не може да стане. Не се обиждайте, сър, но никой от висшите социални класи няма да ви иска в семейството си.

— Открил съм, че парите често могат да изгладят пътя към тези кръгове, както и на всяко друго социално ниво. — Ник направи пауза. — А аз имам много пари, Бат.

Хобърт облиза пресъхналите си устни.

— Казахте, че има и други проблеми?

— Предизвикателства, Хобърт. Не проблеми. Един брачен съветник трябва да мисли позитивно. Последното предизвикателство, с което очаквам да се преборите, е това, че съм копеле.

— Да, осведомен съм добре... — прекъсна го внезапно Хобърт. Лицето му се оцвети в неприятен оттенък на розовото. — Разбирам. Имате предвид буквално!

— Да. Родителите ми не са се женили. Баща ми беше Честън. Починал е, преди да се родя. Имам кръвна връзка със семейство Честън от „Честън инкорпорейтид“, тук, в Ню Сиатъл, но те предпочитат да се преструват, че аз не съществувам. Нямам никакви прилични семейни връзки.

— Много печално.

Няма нужда да се казва нищо повече по въпроса, помисли си Ник. И двамата знаеха, че петното на факта, че си копеле, е сериозна спънка за всеки, който търси съпруга от почтено семейство на всяко социално ниво. Това бе почти непреодолима пречка за човек, който се надява да се ожени в най-висшите кръгове.

Но да бъдеш копеле, също така е и силно мотивиращо, помисли си мрачно Ник. Никой не можеше да прецени толкова добре стойността на уважението като онзи, който никога не беше го получавал. Той беше убеден, че бъдещите му деца никога няма да се сблъскат с незабележимите, както и с не толкова незабележимите, бариери, които обществото поставяше на пътя на онези, които не можеха да се похвалят с почтено семейно родословие. Неговите деца щяха да имат всички предимства, които той можеше да им даде, и тези предимства започваха с една подходяща женитба.

Ник се усмихна едва доловимо.

— Вие разбирате защо искам личната ви експертиза, мистър Бат.

— Вие искате невъзможното, мистър Честън. Как бих могъл да ви намеря красива млада жена от най-добрите семейства?

— Сигурен съм, че ще се справите. Имам пълно доверие във вас и в парите.

— Мислите, че можете да си купите достъп във висшето общество? — заекна Хобърт.

— Да, точно така мисля. Несъмнено ще се поразвеселите като разберете, че аз не възнамерявам да обитавам за дълго настоящата си ниша сред низшите класи. Имам план, нали разбирате. Няма да се

впускам във всички подробности, но, повярвайте ми, след пет години ще бъда толкова почтен, че ще ви се завие свят.

— План — повтори предпазливо Хобърт.

— Да. И вие, Хобърт, играете много важна роля в моя план.

---

[1] Синергетика — изучаване на едновременни действия, които се подпомагат взаимно. — Б.пр. ↑

2.

Циния Спринг се облегна тежко на вратата с надпис:

ДАМИ

И залитна в дамската тоалетна. Един-единствен поглед и ѝ стана ясно, че помещението е безвкусно и крещящо като цялото казино. Тази част очевидно бе проектирана така, че да напомня нечия мъжка фантастична представа за будоар на скъпа, но изключително разхвърляна любовница.

Поздравиха я редица позлатени врати. В отделенията тя видя мраморни шкафове в бяло и розово. От едната страна на огледалната стена бяха подредени златни мивки и дълги кранове във формата на екзотични птици, вградени в мраморни поставки в бяло и розово. Дебел килим на цветя покриваше пода в стаята за отдих, където се открояваше позлатена розова кадифена кушетка.

Това е достатъчно, за да накара някой уважаващ себе си дизайнер по интериора да потрепне от ужас, помисли си Циния. Но в този момент тя се чувстваше прекалено травмирана, за да губи твърде много енергия, осъждайки декора.

Въздъхна с облекчение, когато видя, че е сама в стаята за отдих.

Главата ѝ все още пулсираше от паранормалната атака, на която току-що беше подложена. Пулсът ѝ препускаше. Усещаше как блузата залепва на гърба ѝ по овлажнялата от потта кожа. Но поне вече не беше фокусно свързана с копелето, независимо кой беше той.

Тя все още не беше сигурна дали той я бе освободил нарочно, или тя бе успяла да се отскубне сама, когато се опита да изкриви фокуса. Всичко беше толкова хаотично през тези няколко секунди на контакт, че тя не си ги спомняше в ясна последователност.

Стисна края на един от дългите кранове и се огледа в огледалото. Като се изключат остатъците от паника в очите ѝ, тя изглеждаше удивително нормално. Чувстваше се така, сякаш бе пометена от ураган, но дори косата ѝ не беше разрошена. Шалът на врата ѝ беше все така стилно завързан както преди да пристигне в казиното.

Затвори очи и направи серия от дълбоки вдишвания. Който и да е, той наистина беше силен. Определено матрица. Разпознаваше ги навсякъде.

Но талантите-матрици не трябваше да са толкова силни. Тя го знаеше най-добре. Беше нещо като експерт по темата. Всички онези, с които се срещаше по време на работата си на половин ден в „*Псиенерджи инкорпорейтив*“, бяха под пета степен според нейната преценка. Този човек не се вписваше в класификациите.

И съвсем определено беше мъж. Тя отново потрепери при спомена за силната мъжественост, която придружаваше фокусната връзка. Усещането за сексуална интимност я обезсили. Тя никога не бе изпитвала такъв завладяващ пристъп от физическо удоволствие по време на духовна връзка. Или в каквато и да е друга ситуация, помисли си мрачно.

Напоследък тя тайно се питаше дали е способна да изпитва силни сексуални желания.

Е, поне този проблем се изясни, си помисли. Тя, разбира се, беше способна да изпитва страст. Но не точно това ѝ идваше наум, когато четеше някои от психовампирските романи на Орхид Адам късно през нощта.

Това беше невъзможно. Говореше се, че мощните таланти-матрици са редки като реликвите от Първото поколение. С други думи, експертите се съмняваха, че те изобщо съществуват.

Циния отвори очи. Взе една от малките картонени чашки върху златния поднос и пусна позлатения кран.

Докато отпиваше продължително, чашата трепереше в пръстите ѝ. Поне главата ѝ най-накрая престана да се върти. Пулсът ѝ се забавяше и вече клонеше към нормалния. Обезпокояващото усещане за сексуално вълнение заглъхваше. Според нея нямаше никакви трайни увреждания.

Намръщи се. Бе изпитала психическа агония само в момента, когато се бореше да се освободи от връзката. Надяваше се, че и нападателят ѝ е изстрадал същото по време на този процес. Пада му се.

Не е нужно да осмислям ситуацията, помисли си тя. Имаше само едно обяснение за това, което ѝ се бе случило току-що.

Завладяна бе от истински психически вампир.

Според повечето хора не съществуваха такива неща като психически вампири. Смяташе се, че те съществуват само в романите и легендите.

Преди няколко месеца обаче всички, работещи в „*Псиенерджи инкорпорейтид*“ научиха за страховитото изживяване на Амарилис Ларк с истински психически вампир. Клементайн Малоун, собственичката на агенцията, увери всичките си служителки, че там наистина има вампири, макар че експертите се подиграха с тази идея. Информацията бе скрита от медиите поради простата причина, че никой нямаше да ѝ повярва.

Единственият човек, който би могъл да докаже съществуването на психическите вампири, сега бе заключен в болница за ненормални престъпници. Айрийн Дънли, сериозна секретарка на средна възраст, полудя, когато нейната жестока сила се изчерпи по време на една дива конфронтация между нея, Амарилис и Лукас Трент.

Циния погледна отражението си и си пийна още една глътка вода. Сега се чувстваше много по-добре. Почти нормално.

Може би реагираше пресилено. Тази вечер бе много напрегната заради ситуацията с Морис Фенуик. Може би въображението ѝ се беше развилняло през тези секунди на психическа дезориентация.

Успокои се с мисълта, че случайно се е натъкнала на някой талант-матрица от пета или по-ниска степен, който тайно се е опитвал да използва паранормалната си сила, за да мами на карти. Казината редовно наемаха таланти-детектори, които проверяха дали клиентите не използват психически трикове, за да измамат заведението, но някой може би бе успял да се промъкне през охраната.

Тя въздъхна. Нямаше смисъл да се самозаблуждава. Очевидно не просто се бе натъкнала на талант от средно ниво, а се бе сблъскала с матричен вампир, надминаващ по сила всички познати класификации. Нейният талант-призма беше много необикновен с това, че тя не само работеше добре с таланти-матрици, но и определено беше пълно спектрална по отношение на суровата сила. Можеше да оценява нивото на всеки талант до десета степен. И по-нагоре, очевидно, помисли си тя печално, защото който и да беше този тип, той бе много по-силен от десета степен.

Трябва да е бил някой от мъжете на масата за покер. Тя мина много близо край трескавата тълпа играчи, струпани там. Беше

подочула, че тук, в „Честънс пелъс“, се играе с високи залози. Някой много отчаян, много мощен талант-матрица несъмнено се бе опитал да използва силата си, за да мами. А тя бе извадила лош късмет да се озове наоколо в момента на психическото сондиране.

Той вероятно е бил удивен от контакта точно колкото и нея, но това не беше му попречило да грабне създадената от нея призма.

Всички знаеха, че талантите-матрици са малко странни в слабия край на спектъра. Очевидно бяха много опасни на силния край.

Тя щеше да избягва масата за покер, когато излезеше от стаята за отдих. Всеобщо известният синергетичен факт гласеше, че всяка фокусна връзка отслабва бързо дори на няколко фута разстояние между таланта и призмата.

Циния обмисли ситуацията. Не можеше да направи нищо. Нямаше доказателства, че е била нападната от психически вампир. Охраната в казиното щеше да се изсмее, ако се опиташе да им обясни. Единствените хора, които биха ѝ повярвали, бяха приятелите ѝ от „Псиенерджи инкорпорейтид“.

Тя си изпи водата и захвърли чашата. Персоналът от охраната на казиното щеше да се изсмее на разказа ѝ за психически вампиризъм, но тя предчувстваше, че биячите на Ник Честън ще се заинтересоват, ако разберат, че някой мощен талант се опитва да манипулира играта на покер.

В главата ѝ се оформи нещо подобно на план. Тя се чудеше как да отвлече вниманието на хората на Честън и да успее да влезе в офиса му.

С подновена решителност отвори вратата на дамската тоалетна и се върна в безвкусното, крещящо казино. Наближаваше един часът през нощта. Игралната зала бе препълнена с елегантно облечени мъже и жени. Те висяха край масите, а от телата им се изливаха вълни на вълнение и отчаяние. Сервитьорките на коктейли, облечени в костюми в пайети, кръжаха сред навалищата, понесли подноси с напитки.

Циния се обърна и тръгна бързо по покрития с килим коридор. Мина покрай украсените с черно и златно огледални асансьори и откри вратата към пожарното стълбище.

Огледа се набързо, за да се увери, че никой не я е забелязал, после пристъпи върху бетонната стълба, обърна се и затвори вратата.

Вдигна чантата си по-нависоко на рамото си и хукна нагоре по стълбата.

На втория етаж откри врата с табела:

ЗА ПЕРСОНАЛА

Пое си дълбоко дъх, хвана бравата и се помоли да не е заключено.

Не беше. Влезе в слабо осветен огледален коридор с виненочервен килим и позлатени колони. Декорът я накара да сбърчи нос от отвращение. Тя все още не беше се срещнала с Ник Честън, но бе видяла достатъчно примери за достойния му за окайване лош вкус, за да разбере, че няма да го хареса много. Те очевидно нямаха нищо общо помежду си.

— Мога ли да ви помогна, мадам?

Басовото ръмжене се чу някъде зад нея. Циния се извъртя и се озова лице в лице с нисък, набит мъж с масивна фигура, която изглеждаше съвсем не на мястото си в официалния вечерен костюм. Бръснатата му глава лъщеше под блясъка на лампите с форма на факли. Безцветните му очи блестяха под веждите, оскубани в тънки дъговидни линии. Острата козя брадичка изглеждаше смешно върху широкото му лице, но Циния реши да не му дава съвети за външността.

Тя се изправи, опитвайки се да си придаде авторитетен вид.

— Търся мистър Честън.

— Имате ли уговорка?

Циния удостои пазача с усмивка на превъзходство.

— Да, разбира се. Той ме очаква.

Плешивата глава на мъжа блесна, когато той хвърли поглед към затворената врата в края на коридора.

— В момента мистър Честън е зает. Помоли кой да не го безпокои. Ако седнете в приемната, аз ще кажа на секретарката да му съобщи, че сте тук.

Циния потропа с високото си токче на червената си обувка и си погледна часовника.

— Нямам много време. Вижте, не съм въоръжена. — Тя свали чантичката от рамото си и я отвори така, че пазачът да види вътре малкото портмоне, гребена и червилото. — Не представлявам

абсолютно никаква заплаха за мистър Честън. Наистина трябва да говоря незабавно с него.

— Защо?

— Ако искате да знаете, аз съм призма, консултант от „Псиенерджи инкорпорейтид“. Мистър Честън помоли моята фирма да направи външна проверка на сигурността в игралната зала. Завърших проекта и съм готова да докладвам.

— Никой не ми е казвал нищо за външни консултанти.

Още двама мускулести мъже, облечени в неподходящи официални черни сака, се появиха зад niskия набит пазач. Очевидно бяха нащрек, но стояха дискретно назад.

Циния се усмихна спокойно на плешивия пазач.

— Както казах, става въпрос за сигурността.

— Аз отговарям за сигурността тук.

— За малко да ме заблудите. Помислих си, че сте дизайнерът по интериора на Честън. — Циния се завъртя и хукна към затворената врата в края на коридора.

Тя само можеше да се надява, че пазачите ще се поколебаят да употребят сила срещу гост, който не представлява очевидна заплаха. Честън не би искал да му се налага да обяснява наличието на осакатеното тяло на невинна клиентка на казиното в безвкусно декорирания си коридор. Щеше да се отрази зле на имиджа му.

— Всички дяволи! — Набитият мъж показва изненадваща бързина, когато се втурна да я преследва. — Върнете се обратно!

Циния посегна към затворената врата, хвана bravата и натисна силно.

Лапата на пазача я сграбчи за рамото точно когато вратата се отвори и разкри стая в тъмночервено, черно и златно, може би дори още по-отвратителна от дамската тоалетна.

В стаята седяха двама мъже. И двамата се обърнаха към нея.

Добре облеченото дребно човече, седнало пред лъскавото черно бюро, изглеждаше безвредно. Това не можеше да се каже за другия, отпуснат в черно-златния трон.

— Съжалявам за безпокойството, шефе — извини се пазачът. — Аз ще се погрижа за това.

Циния разпери ръце и сграбчи ръбовете на касата на вратата, когато пазачът започна да я дърпа обратно в коридора. Тя погледна

свирепо към мъжа зад бюрото.

— Мистър Честън, предполагам — извика тя.

Ник Честън я изгледа със студени, любопитни очи.

Циния видя в този поглед унищожителен интелект, изумителен самоконтрол и обещание за сила. През тялото ѝ премина странната тръпка от усещането, че вижда нещо познато.

— Има ли някакъв проблем, мистър Федър? — попита Ник с мек, нисък глас.

— Няма проблеми, шефе. — Федър стисна по-силно рамото на Циния. — Просто едно малко недоразумение. — Той се опита да отскубне Циния от вратата.

— Чакай! — Циния се хвана още по-здраво за касата. — Мистър Честън, предлагам да поговорим веднага. Освен ако, разбира се, не искате всички ченгета от Ню Сиатъл да се съберат тази вечер в казиното ви.

Ник вдигна черните си вежди. Оглежда я дълго. Циния усети как всички около нея притаиха дъх. Тя обаче си наложи да вдиша. Нямахше да се уплаши от един собственик на казино, при това с лош вкус.

Ник се усмихна. Циния едва не изгуби самообладание.

— Много добре. — Ник погледна към изнервеното човече, кацнало на стола. — Можете да си вървите, мистър Бат. Ще ви се обадя.

— Да, мистър Честън. — Бат скочи на крака и тръгна бързо към вратата с изражение на човек, който току-що е получил временна отсрочка на някаква много неприятна присъда.

Циния го погледна със съчувствие, шмугна се под тежката ръка на Федър и му отстъпи място да мине. Бат препусна покрай нея и полетя по коридора.

Федър затвори тихо вратата. Циния най-после се озова насаме с Ник Честън.

— Какво мога да направя за вас, мис... а, май че не чух името ви.

— Спринг. Циния Спринг. И сега ще ви кажа какво точно можете да направите за мен, мистър Честън. Можете да извадите наяве Морис Фенуик. Незабавно. Ако не го освободите веднага, отивам направо в полицията. Ще ви обвиня в похищение.

3.

— Да не би да ми казвате, че Морис Фенуик е изчезнал? — Ник прикри гнева и раздражението си зад спокойната, безчувствена маска на учтивата заинтересованост. Което не беше лесно.

— Не се правете на невинен, мистър Честън! Мистър Фенуик е мой клиент. Той ми каза, че е преговарял с вас за продажбата на стар дневник, който е открил. Каза, че вие сте го искал много.

— Да, така е — изрече много спокойно Ник.

Пръстите на Циния Спринг стиснаха още по-силно ремъка на чантата ѝ.

Стига толкова учтив интерес, помисли си Ник. Неговата решителност да се докопа до този дневник очевидно се виждаше под маската. Той наблюдаваше как Циния присвива много красивите си, много необикновени, много ясни очи. Никога не беше виждал очи с подобен цвят. Неизвестно защо странното сребърносиньо го омая.

— Освен това Морис ми каза, че ви е информирал за наличието и на друг потенциален купувач на дневника — отбеляза нервно тя.

— Така е.

— И сега бедният Морис е изчезнал.

— Дайте ми определение за изчезнал, мис Спринг.

Тя го изгледа свирепо.

— Не мога да го намеря. Днес следобед имахме среща в магазина му, но когато отидох там, вратата беше заключена. Морис никога не забравя за срещите си. Той е средно разреден талант-матрица. Знаете ги какви са. Обсебени от детайлите.

— Обсебени? Значи имате голям опит с талантите-матрици?

Тя сви рамене.

— По-голям от останалите хора. Но вие със сигурност знаете, че никой няма голям опит с тях. Те не само се срещат доста рядко, но и са саможиви, потайни и малко странни. Не обичат да бъдат изследвани.

— Това, че повечето от тях не биха се съгласили да станат опитни зайчета в някоя университетска изследователска лаборатория,

не означава, че непременно са странни. — Това беше смешно. Ник не можеше да повярва, че ѝ позволява да го притиска така. Той пое дълбоко дъх и се съсредоточи. — Това просто означава, че те ценят личния си живот.

— Мистър Честън, не съм дошла тук, за да споря за странностите на талантите-матрици. Тук съм, за да освободя Морис Фенуик. Предайте ми го.

— Кажете ми, мис Спринг, какво по-точно ви накара да стигнете толкова прибързано до заключението, че съм го скрил някъде в казиното?

— Подозирам, че вие сте се уплашил да не би бедният Морис да се опита да вдигне цената на дневника и да организира наддаване между вас и другия си клиент. И сте го похитил, с цел да го заплашите и да го накарате да приеме предложението ви.

— Интересно предположение.

Устата и елегантно изваяната ѝ челюст се стегнаха.

— Бедният Морис знаеше, че този дневник представлява изключителна ценност за определени хора. Каза ми, че го е скрил на сигурно място, докато не приключи с преговорите и не осъществи продажбата.

— Винаги ли го наричате бедния Морис!

Тя се намръщи.

— Морис е деликатен. Повечето таланти-матрици са такива. Те не функционират добре в състояние на стрес.

Ник се разкъсваше между недоверието и отвращението.

— Според вашето експертно мнение?

— Казах ви, че имам по-голям опит с талантите-матрици от повечето експерти. Морис е нежна душа, погълната от страстта към антикварните книги. Той ще обезумее, ако приложите към него същата тактика на натиск, която очевидно използвахте спрямо бедния мистър Бат, който току-що излезе.

Ник едва успя да не изскърца със зъби.

— Да го кажа направо. Вие мислите, че съм отвлякъл Фенуик, защото съм бил уплашен, че не мога да наддам повече от конкурента си. И предполагате, че ще го държа като заложник, докато не ми предаде дневника.

— Няма да го наричаме отвличане, ако го освободите веднага — предложи миролюбиво тя.

— Много сте мила. — Ник се изправи и заобиколи голямото бюро. Той не откъсваше поглед от лицето на Циния, докато приближаваше към нея. Тя усети напрежението, но запази самообладание. Яркото, яростно предизвикателство в очите ѝ го заинтригува.

Той знаеше коя е тя, разбира се. Веднага бе разпознал името и лицето ѝ. Преди година и половина тя стана знаменитост в целия град държава за три дни. Долнопробният вестник „Синзейшън“ я бе накичил с прякора Алената дама.

Ник ненавиждаше таблоидите, но ги следеше, защото поглъщаше информация от всякакви източници. Главната му цел беше да наблюдава снимките и историите, изобразяващи онези членове на елитните социални кръгове, имали нещастieto да се появят по първите страници на скандалните вестници. Не се знаеше кога някоя дреболия от клюкарска статия, занимаваща се със семействата от висшите класи, можеше да му послужи за нещо.

Преди осемнайсет месеца Циния Спринг беше снимана, докато излизаше от спалнята на богат, влиятелен бизнесмен на име Рексфорд Ийтън. Ийтън не само беше глава на едно от най-видните семейства в града, но беше и женен. Последвалият скандал представляваше сензация за три дни за „Синзейшън“.

Осъдителната снимка на Циния в елегантен тъмночервен костюм, подобен на този, с който бе облечена и тази вечер, получи достойно място на първа страница.

Ник си спомни снимката и придружаващата я история не само защото в нея бе замесен Рексфорд Ийтън, но и защото нещо от неприятните подробности в аферата не звучеше правдоподобно. Матрично настроеният му ум бе надушил нещо нередно между редовете. Но това едва ли беше изненада, като се има предвид ниското ниво на журналистическа почтеност в „Синзейшън“.

Той все пак се бе впечатлил от начина, по който Алената дама се справи с нахалните репортери и журналистите от клюкарските колонки, които я преследваха през тези три дни. Следеше историята и знаеше, че тя отказа всички интервюта с високомерно презрение, което го възхити.

Тази вечер бе още по-впечатлен. Беше свикнал на три основни типа реакции от страна на онези, които успяваха да се доберат до кабинета му: предпазлив респект, изключителна сдържаност или отчаяна молба. Нямаше много посетители, които се осмеляваха да му отправят открито предизвикателство. За това трябваше кураж.

Той беше добре осведомен за собствената си репутация. Беше работил упорито, за да я изгради, първо на границата, в дивата джунгла на Западните острови, а по-късно тук, в тъй наречения цивилизован град държава Ню Сиатъл. Репутацията му бе едно от малкото неща, на които можеше да разчита човек в неговото положение.

Чудеше се дали Циния не е облякла аления си костюм, за да подчертае силата на исканията си, или пък той ѝ даваше по-голямо самочувствие. Както и да е, този нюанс на яркото, смело, безсрамно червено ѝ отиваше, макар че не си подходеше с по-тъмното, по-зловещо червено на килима и завесите около нея.

Добре скроеното, плътно прилепнало костюмче успяваше да покаже както професионализма, така и стила ѝ, макар, че излъчваше и едва доловимо предизвикателство. То се плъзгаше по нежно оформените гърди и наблягаше на тънката талия. Намекваше и за привлекателната крива на закръглените бедра.

Начинът, по който носеше костюмчето, впечатли Ник много повече от цвета или стила му. Циния се носеше с грациозна надменност, която говореше много за твърдостта и волята ѝ. Това ще се окаже една упорита жена, реши той. Определено доста трудна. Определено интригуваща.

Чувството за справедливост, което се надигна в него, го ядоса. Но и го накара да бъде предпазлив. Един от проблемите със силните таланти-матрици бе, че те бяха много по-чувствителни от другите към малките нюанси и неуловимите детайли във всичко около тях. За добро или за зло, той забелязваше неща, на които повечето хора не обръщаха никакво внимание.

Даже когато не се опитваше да използва таланта си активно, една част от ума му винаги наблюдаваше, оценяваше и анализираше. Той интуитивно търсеше модели, търсеше фактори, които не си пасват или не са си на мястото, или такива, които генерират предупредителни сигнали. Винаги търсеше призраците на хаоса и разрушението.

Острите му сетива опазиха живота му в джунглите на Западните острови и му помогнаха да натрупа състояние като собственик на казино. Но напоследък Ник откриваше, че постоянното търсене на модел в матрицата има и своите недостатъци. След години в наблюдение на сянката на неправилното и опасното той откри, че копнее за правилното.

И необяснимо защо, усещаше Циния Спринг като нещо правилно.

В това нямаше смисъл. Тя току-що го бе обвинила в отвличане.

Той се опита да се оттегли обратно в онова далечно, безпристрастно място, откъдето можеше да изучава и да преценява, без да реагира на онова, което вижда. Наложил си да погледне на Циния с пресметливата интуиция, която бе толкова съществена част от природата му.

Тя беше поразителна, но не и красива. Той харесваше как правилният ѝ нос, високото чело и добре очертаните скули се сливаха в едно лице, което можеше да бъде наречено аристократично. Тъмната линия на косата ѝ се извиваше гладко на нивото на брадичката.

Според всички стандарти на масите за покер долу имаше много по-обаятелни жени. Няколко от барманките можеха да накарат мъжете да извърнат глави чак от съседната пряка. А новата червенокоса певица се възприемаше като възхитителна от всички мъже, както и от някои жени в казиното.

За нещастие едно от проклятията на силния талант-матрица беше това, че човекът, който го притежава, наблюдава красивите жени под значително изкривен ъгъл. Ник можеше да оцени повърхностната женска красота като всеки друг здрав хетеросексуален мъж, но и физическото привличане в резултат от тази оценка също беше повърхностно. С напредването на годините връзките, базирани върху подобно привличане, му носеха все по-малко удовлетворение.

Той искаше нещо друго, нещо повече, нещо по-дълбоко, нещо, изпълнено със смисъл. Искане нещо, което не разбираше и не можеше да назове.

Неудовлетвореният копнеж ставаше все по-силен през последните няколко години. Той нанасяше поражения на сексуалния му живот, който, помислил си мрачно той, буквално не съществуваше през последните месеци. Чудеше се дали всички таланти-матрици са

обременени от неприятния страничен ефект на тяхната паранормална сила, или той просто е извадил лош късмет.

Отърси се от натрапчивите мисли и посочи към стола, току-що освободен от Хобърт Бат.

— Седнете, моля, мис Спринг. Очевидно имаме да обсъдим много неща.

Тя погледна към стола, поколеба се, после тръгна предизвикателно към него, седна и кръстоса крака. Едната червена обувка с високо токче се разлюля нетърпеливо.

— Единственото нещо, за което искам да говоря, е Морис Фенуик.

— Много странно, но това е темата, която също ме интересува най-много в момента. — Той се облегна назад на бюрото и подпря ръце в сложната гравюра на ръба. — Хайде да започнем с изясняването на едно дребно недоразумение. Не знам къде е Фенуик.

Тя го изгледа подозрително.

— Не ви вярвам.

— Това е истината. Кълна се. Може и да не отговарям на представата ви за почтен бизнесмен, мис Спринг, но ако изобщо знаете нещо за мен, трябва да сте научила, че държа на думата си.

— Вие сте единственият, който има някаква причина да отвлече Морис.

— Самият Фенуик ви е казал, че още някой се интересува от дневника на Честън.

Циния се намръщи.

— Да, но той каза, че именно вие сте изглеждал най-обсебен от него. Твърдял сте, че е написан от ваш роднина.

— От баща ми, Бартълмю Честън. Дневникът е описание на последната му експедиция до некартографираните острови в Западните морета.

Тя го огледа внимателно.

— Това трябва да е Третата експедиция на Честън. Онази, за която се говори, че екипажът изчезнал мистериозно.

— Да.

Сега тя го погледна съвсем предпазливо. Той усети как тя бързо го вкара в мисловната папка с етикет: Смахнати, ексцентрици и други подобни кукувци.

— Няма много информация за Третата — отбеляза дипломатично жената. — Според официалните източници тя никога не се е провеждала. Морис ми каза, че според дневниците на университета в Ню Портланд тя е била отменена. И всички са съгласни с това, че няма никакви записки от Третата експедиция.

— Знам — кимна Ник. — Преди двайсет години един смахнат на име Нютън Дефорест превърна историята за Третата експедиция в таблоидна легенда, твърдейки, че екипажът бил отвлечен от инопланетяни.

Тя се покашля предпазливо.

— Разбирам, че, въъ, вие не сте привърженик на тази теория?

— Не, мис Спринг. Не съм.

— Но наистина вярвате, че дневникът, открит от Морис, наистина представлява личните записки на Бартълмю Честън за приключението?

— Фенуик беше напълно сигурен, че е намерил дневника на баща ми. Искам го и парите не са никакъв проблем.

— Морис ми каза, че вие сте предложил да надхвърлите всяка оферта, каквато и да е тя.

— Ще го направя — потвърди уверено той. — Бяхме се разбрали с Фенуик.

Циния се стегна в стола си. Червеното ѝ токче престана да се люлее.

— Морис ми каза, че е възнамерявал да продаде дневника на вас. Просто е искал да получи най-добрата възможна цена. Свързал се е с друг клиент само за да проучи пазара. Да получи представа за цените. Ако бяхте малко по-търпелив, по-късно той щеше да ви го продаде. Освободете го и да забравим за случилото се.

— За последен път ви казвам, мис Спринг, аз не съм го отвлечал. Независимо дали ми вярвате, това не е в моя стил.

— Вашият стил?

— Противно на онова, което може би си мислите, един човек в моето положение предпочита да води бизнеса си нормално. — Ник се усмихна. — Освен това аз мога да си позволя каквото искам. Нямам причина да рискувам, извършвайки престъпление, заради което могат да ме хвърлят в затвора за трийсет-четирийсет години.

Тя погледна упорито.

— Знам само, че Морис изчезна. Магазинът му е затворен. Не отговаря по телефона. Цял ден никой не го е виждал.

— Един ден не е дълго време — опита се да я успокои Ник. — Просто може да е извън града, за да купи книги от Ню Ванкувър или Ню Портланд.

— Не, казах ви, имахме среща. Морис щеше да се обади и да я отложи, ако е възнамерявал да напуска града. Нямаше да съм толкова загрижена, ако не беше тази работа с дневника.

— Защо се интересувате толкова много от доброто здраве на Морис Фенуик?

— Казах ви, той ми е клиент.

Той си припомни подробностите, които бе прочел в статиите в „Синзейшън“ по време на скандала за Ийтън.

— Вие се занимавате с дизайн на интериора, нали?

Тя го изглежда хладно.

— Виждам, че знаете коя съм.

— Чета вестниците.

— Очевидно само таблоидите.

— Събирам информация навсякъде, където я намеря — обясни той.

— Ако събирате информацията си от клюкарските колонки, моят съвет е да не разчитате на нея. Но това си е ваш проблем. Да, аз се занимавам с дизайн на интериора, но също така съм и пълноспектрална призма. Работя на хонорар към една фирма, наречена „*Псиенерджи инкорпорейтив*“.

Това го изненада.

— Агенцията за фокусно консултиране?

— Точно така. „*Псиенерджи инкорпорейтив*“ се появи в много заглавия преди няколко месеца, когато една от нашите призми помогна да бъде разрешено убийството на известен университетски професор.

— Познавам случая. Един мой приятел беше замесен.

В очите ѝ блесна шок.

— Имате предвид Лукас Трент?

— Да.

— Вие сте приятел на мистър Трент?

Неприкритото ѝ удивление го развесели.

— Толкова ли не е за вярване?

— Знаете, че мога да го проверя — предупреди го тя.

— Знам. — Той погледна към телефона. — Още сега мога да се обадя на Трент у тях, ако искате, и да го накарам да гарантира за мен. Ще ви спестя затрудненията.

— Сега е един часът през нощта.

— Значи Трент може да помърмори малко.

Циния погледна замислено към телефона, после присви устни.

— Няма значение, аз ще проверя историята ви по-късно.

— Моята история? Започвате да говорите като ченге, мис Спринг. Може би е време да ми покажете някаква карта.

Тя го изгледа свирепо, очевидно стресната.

— Не съм от полицията. Казах ви, че си имам собствен бизнес и работя на хонорар за „*Псиенерджи инкорпорейтивд*“.

Ник бе доволен от напредъка, който постигаше. Позициите най-после започнаха да се разменят. Сега той я караше да се защитава.

— Значи вие сте фокусирала Морис Фенуик?

— Да. На повечето призми им е трудно да работят с таланти-матрици. Аз съм една от малкото, които нямат нищо против да ги фокусират. Сви елегантно рамене. — И моят шеф ми дава всички задачи с матрици. Така се запознах с бедния Морис. Помогнах му да докаже автентичността на някои от наистина редките предмети, които купуваше.

Дразнещо безпокойство премина през изострените сетива на Ник.

— Вие ли му помогнахте да открие дневника на Честън?

— Не. Всъщност той го намерил съвсем случайно, когато бил извикан от наследниците на стар самотен колекционер, починал наскоро в Ню Портланд. Морис се натъкнал на дневника, когато оценявал частната библиотека на човека. Каза, че не му била необходима помощ, за да потвърди автентичността му. Знаел, че ще бъде ценен за определени хора. Естествено, като матрица той го скрил надлежно.

— Естествено — промърмори Ник. — Значи всъщност вие никога не сте виждала дневника на Честън?

— Не.

— А сега както дневникът, така и Фенуик, са изчезнали. Оказва се, че имаме проблем.

Тя ококори очи.

— Ние?

— Уверявам ви, мис Спринг, ако Фенуик наистина е изчезнал, аз искам да го открия много повече от вас.

Тя оглежда лицето му в продължение на няколко напрегнати секунди. После издиша бавно и се облегна в стола си. Забарабани с пръсти по дръжките.

— По дяволите... — Изглеждаше мрачно примирена с неизбежното. — Мисля, че ви вярвам.

— Не мога да ви обясня какво означава това за мен. Може би сега ще можем да продължим напред. Но преди това имам един въпрос към вас.

Тя вирна глава.

— Какъв е той?

Той я огледа внимателно.

— Казахте, че нямате нищо против да работите с таланти-матрици.

— Нямам. Тяхната психическа енергия е различна, не съвсем като енергията на другите таланти, но какво толкова, аз също съм малко по-различна.

Той се намръщи.

— Казахте, че сте призма.

— Да. Всъщност пълноспектрална. Но поради някаква причина мога да фокусирам добре само таланти-матрици. Създаването на призма за всеки друг тип талант е изключително изнервящо за мен и не мога да задържам дълго фокуса.

— Разбирам.

— Вижте, не съм дошла тук, за да обсъждаме страничната ми работа. Трябва да се концентрираме върху бедния Морис. Ако вие не сте го отвлякъл, кой тогава го е направил?

Той за пръв път се замисли върху това.

— Приемайки, че някой го е отвлякъл, както вие казвате, следващият заподозрян в списъка трябва да е мистериозният друг клиент. Онзи, който е използвал, за да вдигне цената на дневника. Той спомена ли ви името на другия играч?

— Не. Талантите-матрици са толкова дяволски потайни. — Тя присви очи. — Но даже да знаех името на конкурента ви, не мисля, че

бих ви го казала. Не съм сигурна, че ви вярвам напълно, мистър Честън. Ще трябва да си помисля малко.

— Така ли? Ами помислете си, мис Спринг. Аз не съм отвлякъл Морис Фенуик. И след като аз нямам нищо общо с изчезването му и след като моят дневник е у него, най-логично е да имам най-силния мотив да го намеря.

— Предполагам, че имате законен интерес.

Той не можеше да повярва, че ѝ позволява да го дразни. Отдръпна се от бюрото, заобиколи го и застана зад него. Беше време да поеме контрола върху матрицата.

— Можете да се отпуснете, мис Спринг. Ще ви намеря Фенуик.

— Почакайте, мистър Честън. — Циния бързо скочи на крака. — Не съм съвсем сигурна дали искам помощта ви.

— Доста неприятно, защото ще се наложи да я приемете. Аз искам дневника, а очевидно Фенуик е единственият, който знае къде е той. Възнамерявам да го намеря.

— Тази вечер дойдох тук, защото мислех, че вие сте отвлякъл бедния Морис. Но щом казвате, че той не е при вас...

Погледна я.

— Не само го казах, дадох ви думата си за това.

Тя премигна и отстъпи назад. После вдигна брадичка.

— Добре, така да е. Няма какво повече да направите. — Преметна ремъка на чантичката си през рамо. — Ще тръгвам. Съжалявам, че ви обезпокоих, мистър Честън.

— Изведнъж се разбързахте много, мис Спринг.

— Имам работа — изрече тя с леко високомерие.

— В един часа през нощта? Трябва да водите много интересен личен живот...

— Личният ми живот не е ваша работа. — Тя посегна към вратата и се обърна. — Важното сега е да се уверя, че Морис е в безопасност. Ще се обадя в полицията.

Ник премисли възможностите и вероятностите от подобен ход. Имаше доста добри връзки с ченгетата в Ню Сиатъл, но определено не искаше да ги замесва в търсенето на дневника.

— Ще трябва да поизчакате, преди да се свържете с полицията.

Ново подозрение пламна в очите ѝ.

— Защо?

— Първо, те не приемат доклади за изчезнали възрастни, особено за таланти-матрици, преди да са изминали поне четиридесет и осем часа. Няма да ги подтикнете към никакви действия поне до вдругиден. Второ, ако Фенуик е в беда, намесата на ченгетата може да уплаши похитителя и той да направи нещо отчаяно. Нещо, което би могло да влоши още повече положението му.

— О, Боже... — По разстроеното лице на Циния блесна тревога. — Не бях помислила за това. Какво ще правим?

Е, най-накрая сме ние. Много по-добре, помисли си Ник. Поне тя нямаше да хукне направо при ченгетата още тази вечер.

— Дайте ми възможност да направя няколко проучвания.

— Проучвания?

— С моя бизнес познавам много хора — подхвърли той, нарочно неясно. — Всякакви хора. Може да успее да дочуя някои слухове от улицата.

Тя се поколеба.

— Мислите, че някой от вашите, тъъ, колеги може да знае нещо за бедния Морис?

Въобще не му пукаше от ударението, което тя сложи върху думата колеги. Тя очевидно смяташе, че той се движи сред измет, неприемлива за обществото. Това предположение не беше далеч от истината. Той планираше да промени всичко това, но прецени, че сега не му е времето да ѝ обяснява грандиозната си схема как да стане уважаван гражданин.

— Отвлечането не е обикновено престъпление — заобяснява ѝ бавно, надявайки се, че го прави с разумен, спокоен тон. — То изисква планиране и координация. Обикновено е замесен повече от един човек, което означава, че рано или късно ще се чуят слухове.

— Но могат да минат дни, преди някой от похитителите да изтърве някаква важна информация. Кой знае какво ще направят междуременно на бедния Морис... Ако той им каже къде е дневникът, могат да го убият, след като се докопат до него.

— Като най-напред приемаме, че наистина е отвлечен.

— Колкото повече си мисля за това, толкова повече се убеждавам, че точно това е станало.

Ник едва не се усмихна.

— Внимателно, мис Спринг! Известно е, че талантите-матрици са много податливи към теориите за конспирации. Но вие биете всички рекорди.

Бузите ѝ пламнаха. Тя го изгледа свирепо и посегна към бравата.

— Говорим си за таланти-матрици. Може би ще се заинтересувате, че една много голяма матрица, може би десета степен според моето професионално мнение, играе на една от вашите маси за покер.

За миг кръвта във вените на Ник замръзна. Той се втренчи в Циния.

— Как го разбрахте? — попита толкова тихо, че се изненада как тя изобщо го чу. — Кажете ми.

Тя отвори вратата.

— Случайно се натъкнах на него върху метафизичната повърхност. Той търсеше призма. Усетих го и понечих да отговоря. Беше инстинктивно. Спрях веднага, щом разбрах какво става.

— Преди колко време стана това?

— Натъкнах се на него, да речем, малко преди да дойда тук. — Тя погледна леко развеселена. — Успокойте се, мистър Честън. Сигурна съм, че хората от охраната ви ще го хванат, преди да е изпразнил банката на казиното.

Той постави длани на бюрото си.

— Сигурна ли сте?

— За матрицата долу? О, да. Знам, че те са редки, но никоя призма не може да сбърка матрица. Между другото, трябва да кажете на охраната си да внимава. Никога преди не съм се срещала с истински силен талант-матрица, но имам чувството, че този може да стане опасен, ако бъде заплашен или провокиран.

Тя излезе и бързо затвори вратата след себе си. Ник потъна бавно в стола си.

Тя беше.

Циния беше силната призма, с която се бе сблъскал и уловил за кратко, когато се опита да използва таланта си, за да оцени Хобърт Бат. Тя го бе уловила, макар да се намираще на цял етаж под него по това време.

Фино настроеният му мозък не можа да функционира нормално поне трийсет секунди. Почувства се така, сякаш матрицата на неговия

свят току-що бе напълно объркана.

Той се концентрира с героическо усилие на волята и натисна интеркома на позлатения телефон.

Федър отговори веднага.

— Тук съм, шефе.

— Проследи мис Спринг. Дискретно. Увери се, че ще се прибере безопасно. И запиши адреса ѝ.

— Разбрано, шефе.

Ник остави телефона много бавно и се облегна в стола си. Сви ръце върху извитите дръжки, сякаш се опитваше да се ориентира в новата, променена матрица.

Циния Спринг влезе през вратата му, облечена в червен костюм и червени обувки, и всичко се промени. Той дълго размишлява за променената матрица. Петнайсет минути по-късно телефонът звънна.

4.

Това вероятно не беше добра идея. За нещастие тя нямаше по-добра. Знаеше, че нещо не е наред. Морис Фенуик беше потаен, невротичен, средноразряден талант-матрица, но беше клиент. И много деликатен. Тя не преставаше да се тревожи за него.

Циния огледа още веднъж тъмната уличка. Смесената светлина на двете луни, Челън и Якима, се отразяваше мрачно от капака на кофа за боклук. Останалата част от тясната павирана пряка лежеше в плътна сянка.

Тя хвана незаключения прозорец. Ако не направеше това точно сега, щеше да се побърка. Тази вечер не можеше да се прибере у дома, без да огледа магазина. Трябваше да се увери, че Морис не лежи мъртъв или ранен вътре.

След като излезе от казиното, в душата ѝ се настани силно предчувствие. Не е изненадващо, помисли си тя. Не беше свикнала с толкова вълнения. Не всяка вечер налиташе на истински психически вампир, не всяка вечер провеждаше приятен разговор със самотния собственик на най-известните казина в града. Несъмнено социалният ѝ живот напоследък бе много по-вълнуващ от дълго време насам.

Тя блъсна силно рамката. Прозорецът се отвори със скърцане. Мухлясалата миризма на стари книги прелетя покрай нея. Това технически не е взлом, реши тя. В крайна сметка прозорецът не беше заключен.

Провря през перваза първо единия си крак, после другия и скочи леко на пода. Озова се в задната стаичка на Морис. Мястото, където той държеше по-евтината си стока.

Мракът беше абсолютен. Опипа с крак, пристъпвайки напред, и веднага заби пръста си в нещо твърдо. Потискайки охкането си, тя включи малкия прожектор, който бе извадила от жабката на колата.

Тесният лъч разкри лабиринт от кашони, струпани на пода. Всички бяха натъпкани с книги. Тя вдигна светлината и огледа наоколо. От пода до тавана складът бе претъпкан с томове с всякакви

форми и размери, лавиците по стените бяха огънати под тежестта на старите книги.

Тишината бе дори още по-объркваща от тъмнината. Лъчът светлина се разлюля. Циния осъзна, че пулсът ѝ препуска.

Ужасът ѝ се засили. Тя погледна към отворения прозорец. Само за няколко минути можеше да се озове в безопасния уют на колата си. Още няколко минути и щеше да застане пред вратата на мансардния си апартамент. Мисълта за това я изкушаваше.

Но тя все още не можеше да си тръгне.

Само сега да могат да ме видят леля Уили и чичо Стенли, помисли си печално тя. Щяха да припаднат от ужас. Те все още не бяха се възстановили от бързия провал в семейните дела на Спринг, последвал смъртта на родителите ѝ преди четири години. Не бяха успели и да се съвземат от унижението, което бяха принудени да изтърпят, когато тя се замеси в тъй наречения скандал Ийтън. Само помалкият ѝ брат, Лио, най-вероятно щеше да оцени тазвечерната ѝ авантюра. Изведнъж ѝ се прииска той да е с нея.

Проправи си път през склада и отвори предпазливо вратата от другата страна. Миризмата в главното помещение беше много лоша. Разбра, че там сигурно не е било проветрявано отдавна.

Щорите на прозорците към улицата бяха спуснати. Беше тъмно като в рог.

Тя спря на прага и раздвижи светлината из високото помещение на магазина. Вцепени се от гледката, която видя.

— Мили Боже...

Цареше хаос. Тя се втренчи втрещена в бъркотията. Книгите бяха издърпани от лавиците и захвърлени по пода. Стъкленият плот беше строшен. По тежкото старомодно бюро от Периода на късната експанзия бяха разхвърляни книжа. Съдържанието на чекмеджетата бе разхвърляно безразборно. Старият люлеец се стол бе съборен.

Отстъпи назад. Всеки инстинкт, който притежаваше, ѝ крещеше да изчезне от магазина. Трябва да намеря телефон и да извикам полицията, каза си тя. Това бе достатъчна причина да си тръгне.

После се сети, че най-близкият телефон се намира върху бюрото на Морис. Откри го с лъча на прожектора.

С огромно усилие на волята се насочи към апарата. Беше наред стаята, когато видя сгърчената фигура в центъра на лъча от прожектора

си. Твърде скованата фигура лежеше под високата сгъваема стълба, с която можеше да се достигнат най-високите лавици в магазина.

— Морис... — Тя тръгна напред. — Не! Моля те, Господи, не...

— Моят съвет е да не го докосваш.

Тя ахна и се завъртя към мястото, откъдето дойде мрачният, смущаващ глас на Ник Честън. Сърцето ѝ подскочи и тя насочи светлината към вратата на склада.

Ник стоеше, забулен в сенките. Върху студените, аскетични черти на лицето му бе изписана загадъчна маска, толкова успокояваща, колкото на някой от митичните Пазачи пред портите на Петте Ада.

В този момент тя осъзна ясно, че той притежава някакъв вид силни психически способности. Даже без фокусна връзка можеше да усети у него както метафизическата, така и физическата сила. Талант-математик или талант по теория на игрите, помисли си объркано. Това би било подходящо при избора му на кариера.

Тя разбра, че и той сигурно е влязъл през същия незаключен прозорец, който тя самата използва малко по-рано. За около минута бе твърде неориентирана от ужаса на откритието си, за да осъзнае значението на неговото присъствие.

После изведнъж се досети. Ник Честън я беше проследил.

Светлината на прожектора трепна отново, когато тя прикова Ник в обсега на лъча. Положи усилие да успокои треперещата си ръка.

— Какво правиш тук? — попита настойчиво тя.

— Бих казал, че е очевидно. И двамата имаме сериозен интерес към Морис Фенуик. И очевидно не сме единствените. — Ник отмести очи от блясъка на прожектора, поглеждайки към тялото на пода.

Нищо не проблесна в погледа му, докато изучаваше неподвижната фигура на Фенуик. Може би гледката на мъртви тела не е нещо чак толкова необичайно за него, помисли си Циния. Осъзна, че се намира на ръба на истеричен припадък.

— Мисля... — Тя се запъна и опита отново. — Мисля, че той е...

— Мъртъв? — Ник се премести от обсега на светлината. Застана над жалката фигура на пода. — Да, мисля, че това може да го потвърдим със сигурност. Изглежда, че някой му е разбил черепа с тежък предмет. Най-вероятно тази каменна фигура.

Циния премести светлината, за да проследи погледа му. Лъчът освети за кратко дългата до раменете черна коса, отметната рязко

назад от рана над високото му чело.

Тя свали светлината. Познато лице, изваяно от бял мрамор, лежеше на пода до върха на една от много скъпите черни кожени обувки на Ник. Тя преглътна, когато забеляза червеникавокафявото петно по ръба на статуята.

— Това е бюстът на Патриша Торнкрофт Норт, който Морис винаги държеше върху щанда — прошепна задавено.

— Норт? — Ник сбърчи вежди. — Философката, която откри Трите принципа на синергетиката?

— Да. Морис специализираше в ранните теоретични разработки по синергетика. Той има, тоест имаше, богата колекция от работите на Норт. — Циния усещаше, че говори несвързано. Трябваше да се вземе в ръце.

— Полицията. Тъкмо се канех да им се обаждам.

— Аз ще го направя. — Ник се отдалечи от тялото и прескочи купища книги, отправяйки се към бюрото.

— Защо не се опиташ да откриеш ключа за осветлението?

Най-накрая Циния осъзна, че все още стиска прожектора. Вече няма нужда да крия присъствието си, помисли си тя. Морис беше мъртъв и полицията скоро щеше да пристигне. Тя отиде до стената и откри ключа, който включваше старовремските матови лампи.

Мекият им топъл блясък се разпиля върху развалината, която някога представляваше магазинът на Морис. Циния не погледна към сгърченото тяло до стълбата.

Когато се обърна, тя видя, че Ник посяга към телефона. За пръв път забеляза, че той е надянал чифт тънки, черни шофьорски ръкавици. Втренчи се, прикована от гледката на елегантните му, дълги пръсти, докато той набираше номера за спешни случаи.

Той я погледна с изражение на учтив интерес в зелено-златните си очи.

— Нещо не е наред ли?

Нямаше да му позволи да я принизи до една трепереща маса от желиран сладолед. Тя беше Спринг. Семейните ковчезета може и да бяха празни, таблоидите може и да я бяха кръстили Алената дама, но все още й беше останала достатъчно гордост, за да гледа отвисоко на собственика на някакво си казино.

— Просто се чудех защо си си направил труда да сложиш ръкавици — сви рамене тя. — Не се обиждай, но това оставя у мен впечатлението, че си дошъл тук, подготвен да извършиш нещо незаконно.

— Е, така е, нали? Поне единият от нас е подготвен. За нещастие ти вероятно си оставила отпечатъците си по цялата рамка на прозореца и по всичко друго, което си докоснала досега.

Сарказмът му я вбеси.

— Нямам намерение да отричам, че съм била тук тази вечер. Защо да лъжа полицията?

— Ако не можеш да измислиш разумен отговор на този въпрос, няма смисъл да задълбочаваме дискусията. — Ник се обърна, за да говори по телефона. — Дайте ми детектив Анселм, моля.

Циния слушаше как Ник говори кратко с човека от другата страна на линията. В гласа му се усещаше открита фамилиарност. Той очевидно не за пръв път си имаше работа с полицията. При неговата работа това вероятно не е изненадващо, помисли си тя.

— Да, и двамата ще изчакаме, докато пристигнете — завърши Ник. Остави слушалката и погледна към Циния. — Анселм каза, че ще бъдат тук след няколко минути.

Тя се поотпусна. Властите бяха на път. Скоро всичко щеше да свърши.

— Бедният Морис... — Тя се опита да измисли нещо конструктивно. — Чудя се дали да не се обадя на жена му.

Ник бързо вдигна поглед.

— Фенуик е женен?

— Да, мисля, че тя се казва Поли. Те двамата не живеят заедно от няколко години. Веднъж Морис ми каза, че Поли се изнесла отдавна, защото смятала, че той е станал прекалено странен.

— Разбирам.

— Много тъжно положение. Те, разбира се, не можеха да се разведат, така че единственото, което им оставаше, бе да се разделят. Всеки знае, че е трудно да се живее с таланти-матрици.

— И аз така съм чувал — промърмори Ник.

— Морис разказваше, че когато били гаджета, той и Поли отишли в една агенция, където син-психоконсултантите ги предупредили, че това не е добра комбинация, дори не и сносна. Но

въпреки това те продължили и се оженили. — Циния затвори очи. — Мили боже, бръщолевя като кречетало, нали?

— Остави полицията да уведоми мисис Фенуик — предложи Ник с изненадваща вежливост. — Това си е тяхна работа.

— Да. Бедният Морис.

— Не мислиш ли, че би могла да престанеш да го наричаш бедния Морис?

— Той беше раздразнителен, ексцентричен и потаен, винаги скалъпваше някакви теории за конспирации, към което талантните-матрици са склонни, но аз го познавах. Харесвах го. По сърце беше безобидно малко човече, което обичаше старите книги. Не мога да си представя кой би могъл да го убие. Освен ако...

— Освен ако какво?

Тя се огледа неспокойно.

— Чудя се дали не е свързано с дневника на Честън.

— Не е вероятно. — Ник огледа стаята с един-единствен преценяващ поглед. — Първо, доколкото знам аз съм единственият, който иска дневника достатъчно много, че да направи нещо толкова драстично.

Тя се почувства така, сякаш току-що бе стъпила в празна асансьорна шахта.

— Мили боже, казваш, че би убил някого, за да се докопаш до дневника?

Устата му се изкриви в цинична усмивка, сякаш беше очаквал от нея това обвинение.

— Само в краен случай — уточни лаконично.

— Ако това е шега, тя е проява на изключително лош вкус.

— И други са ми казвали, че имам лош вкус. Но това е друг въпрос. Основното тук е, че аз предпочитам да плащам за онова, което искам, и Фенуик знаеше това. Той ме увери, че ще ми позволи да надхвърля всяка оферта, която получи, и аз му повярвах. Както ти казах, имахме споразумение.

— Имаш предвид джентълменска уговорка?

— Поласкан съм, че ме класифицира като джентълмен, мис Спринг. Имах неясното впечатление, че ме счита за някой от низшите животински видове.

Обзе я чувство за вина. Разбра, че се е държала много грубо.

— Съжалявам. Определено не съм искала да намекна, че си, въъ, низш животински вид.

— Трудно е да обвиниш един човек в отвличане без междуременно да го обидиш — отбеляза той.

— Да, предполагам. — Сега тя бе напълно унижена. — Извинявай... Боя се, че прибързано стигнах до някои неприятни заключения.

Той наведе грациозно глава.

— Извинението се приема. Ако искаш да знаеш истината, твоята загриженост за Фенуик ми се стори доста трогателна. Не са много хората, които биха стигнали толкова далеч заради един бизнес клиент. Особено заради една раздразнителна, ексцентрична, потайна матрица.

Задоволството в думите му разстрои Циния. Стана ѝ ясно, че Ник Честън е човек, който предпочита да държи силните карти във всяка ситуация. Това, че я накара да се почувства виновна и измъкна извинение от нея, бе хитър начин да премести баланса на силата в техните взаимоотношения.

Този човек знаеше как да манипулира и да заплашва другите и не се колебаеше да го прави, когато това подпомагаше целите му.

За щастие съдбата на нашите взаимоотношения е да си останат изключително кратки, помисли си Циния. Тя знаеше, че ако има достатъчно здрав разум, трябва да бъде изключително облекчена от този факт. И тя наистина беше. Определено. Последното, което искаше да направи, бе да се забърка с Ник Честън. И без това си имаше достатъчно проблеми.

Защо тогава чувстваше тази едва доловима тъга, тази болка, това съжаление при мисълта, че никога вече няма да го види? Твърде много стрес. Това беше отговорът. В момента бе прекалено емоционална. Все пак се намираще на сцената на едно убийство.

Опита се да овладее опънатите си докрай нерви.

— Онзи, който го е направил, трябва да е търсил нещо.

— Може би. Но не мисля, че е търсил дневника. Беше прекалено ценен, за да го крие в магазина си. Той беше матрица. Би го скрил по-умно.

Тя го погледна, чудейки се защо е толкова сигурен в заключенията си. Навсякъде около тях имаше доказателства за трескаво търсене.

— Има една стара поговорка, че нещата, скрити на видно място, се намират най-трудно.

Устата му се изкриви в учтиво презрение.

— Някоя матрица не би подкрепила тази тъпа теория.

Тя се замисли за това.

— Прав си. Талантите-матрици са твърде потайни по природа, за да повярват в теорията за видното място. — Огледа се. — Освен дневника Морис имаше и други ценни книги в колекцията си. Две оригинални монографии от Норт, например. Може би убиецът е търсил тях.

Ник огледа разхвърляната стая и поклати глава.

— Съмнявам се. Помещението е разхвърляно напосоки. Онзи, който го е направил, не е търсил ценни книги.

— Как можеш да си сигурен в това?

Той сви рамене.

— Виждам на пода два екземпляра от третото издание на Енциклопедия на Основателите. Всеки от тях струва поне петстотин долара за някой колекционер. Никой, който разбира от търговия с антикварни книги, не би ги оставил.

— О! — Впечатлена, Циния се вгледа в лицето на Ник. Той я наблюдаваше съсредоточено. Очите им се срещнаха за момент и тя не успя да събере сили и да погледне встрани.

Светът около нея ставаше все по-спокоен. Усети как косата ѝ се спуска по врата. Усети нещо като убождане от иглички по гърба. Сякаш всички сетива, които притежаваше, физически и психически, бяха уравновесени върху пресечната точка на абсолютната увереност. Усецането беше на косъм от болката.

— Какво има? — попита Ник с мекия си, сърдечен глас.

— Не бях си давала сметка, че знаеш толкова много за редките книги.

— Има много неща за мен, които не знаеш, мис Спринг. Той се усмихна едва-едва. — Както и аз не знам много неща за теб. Така сме наравно.

Тя потрепери. Нашепването за предпазливост продължаваше да я изнервя. Никога не бе реагирала по подобен начин в близост с някой друг мъж. Но пък и не съм изпадала в подобна ситуация, напомни си тя. Поради някаква неясна причина досегашният ѝ живот бе протекъл

толкова еднообразно, че тя никога преди не се беше озовавала в една стая с мъртъв клиент и мистериозен мъж, който си слага ръкавици, преди да попадне на сцена на убийство.

Почувства облекчение, когато чу сирената в далечината.

— Защо ме проследи?

— Не съм. Накарах Федър да го направи. Той ми се обади от телефона в колата, когато разбра какво се каниш да направиш.

Тази информация я разгневи.

— Нима това е твоя работа, мистър Честън?

— Мисля, че при тези обстоятелства моята загриженост беше оправдана. Все пак ти пое риска да се опълчиш против мен и да ме обвиниш в отвличане. Много малко хора биха посмели да го направят. Това говори за определена степен на непредсказуемост и безразсъдство от твоя страна. Откъде да знам какво можеш да направиш после?

— И защо да ти пука какво ще направя после?

— Ти имаш някаква връзка с дневника. А аз се интересувам от всеки, който е свързан с него по някакъв начин.

— И ме проследи, защото мислеше, че мога да те заведа до него?

— Не. — Той изглеждаше леко изненадан. — Никога не ми е минавало през ума, че знаеш къде се намира. Фенуик ми заяви ясно, че го е скрил някъде и само той знае къде е. След като той е матрица, вероятно ще трябва друга матрица да го открие.

— Значи ти ме проследи просто за да видиш какво ще направя после?

— Нещо такова.

— Какво нахалство! — Сега воят на сирената се чуваше по-силно. Това засили смелостта ѝ. — Сигурно разбираш, че това е нахлуване в личния ми живот?

— И сигурно би предпочела да стоиш тук съвсем сама, с трупа на Фенуик, докато чакаш ченгетата?

Имаше право. Това би било едно ужасно самотно бдение.

— Не, всъщност не...

Тя реши да не споменава, че има много други хора, освен него, които биха били много по-добра компания за нея в подобна ситуация. Би приел подобна забележка за поредната обида. Нещо ѝ подсказваше, че тази вечер е прекалила. Ник Честън не приличаше на човек, който търпи обидите.

— Кажи ми — прошепна Ник — мислила ли си как ще изглежда всичко това в сутрешните вестници?

Когато осъзна пълното значение на думите му, тя се втрени в него. За пръв път осъзна, че всичко това няма да свърши с пристигането на полицията. Спомените за гадните заглавия в таблоидите, от които бе пострадала миналата година, проблеснаха в съзнанието ѝ.

— По дяволите...

В очите му отново за кратко пламна онова студено веселие.

— И аз се чувствам точно така.

— Е, това няма да е голяма история за „Ню Сиатъл таймс“ — отбеляза тя. — В крайна сметка убийството не е точно история за първа страница, освен ако няма нещо необичайно.

— Нещо ми подсказва, че що се отнася до „Таймс“, точно това убийство ще бъде доста интересно. — Той направи пауза. — Ти си Алената дама от скандала Ийтън, а, аз съм собственик на „Честънс пелъс“.

— По дяволите — изруга отново тя.

— Със сигурност можем да предположим, че „Ню Сиатъл таймс“ ще цапне историята за смъртта на Фенуик на цялата първа страница. И това е нищо в сравнение с онова, което ще направят таблоидите.

Циния усети тъпа болка във врата си. Затвори очи и започна да масажира тила си разсеяно.

— Ще имат страхотен ден, особено „Синзейшън“. Предполагам, че единственото, което може да влоши нещата още повече, ще бъде, ако споменат, че са замесени и наркотици. Ние поне знаем, че не става дума за нещо такова.

— Защо казваш това?

Тя се намръщи.

— Говорим за бедния Морис Фенуик. Никой, дори някой жълт журналист, не би могъл да свърже смъртта му с наркотици.

— Разбирам, че ти си от хората, които смятат чашата за наполовина пълна — усмихна се Ник. — Това е добре. Никога не съм разбирал оптимистите, но винаги съм ги смятал за забавни.

5.

Циния изпъшка силно, когато прочете заглавията в сутрешния брой на „Ню Сиагъл таймс“:

ЖЕРТВА НА УБИЙСТВО, ОТКРИТА ОТ СОБСТВЕНИК НА КАЗИНО И ДИЗАЙНЕРКА

Възможна връзка с наркотици!

Тялото на антикварния книжар Морис Фенуик беше открито късно снощи от местния собственик на казино Ник Честън и неговата компаньонка мис Циния Спринг. Мотивът за убийството е неясен, но полицията подозира, че убиецът е търсил пари за наркотици.

Източници в полицията спекулират, че извършителят е търсил пари или ценности в книжарницата на Фенуик, когато е бил изненадан от собственика. Мистър Фенуик очевидно е бил убит с удар по главата. Магазинът е оставен в пълен безпорядък.

Мястото беше изтърбушено, твърди детектив Пол Анселм от полицейското управление в Ню Сиагъл. Изглежда онзи тип е бил вбесен, защото не е успял да намери пари. Имаме истински проблем с новия уличен наркотик, наречен луда мъгла. Много от скорошните грабежи станаха, защото наркоманите искат бързи пари, с които да си купят дрога.

Циния се подкрепи с чаша силен каф-чай, преди да излезе на улицата и да си купи един брой на „Синзейшън“. Щом излезе на

тротоара, тя успя да прочете водещото заглавие от двайсет крачки разстояние.

СОБСТВЕНИКЪТ НА КАЗИНО ЧЕСТЪН И АЛЕНАТА ДАМА ЗАМЕСЕНИ В УБИЙСТВО ЗА
ЛУДАТА МЪГЛА

Стара нейна снимка бе отпечатана до снимка в далечен план на Ник, излизащ от „Честънс пелъс“. Историята отдолу беше пълна с тъй наречени подробности, които не представляваха нищо повече от празни спекулации. Статията завършваше с бърз преглед на информацията за миналото на Ник и за нейното собствено минало.

... Не успяхме да намерим никой от двамата за коментар. Ник Честън е собственик на „Честънс пелъс“, популярното казино на Фаундърс скуеър. Той не обича публичните изяви. Мис Спринг е дъщеря на починалите Едуард и Женвиев Спринг. Читателите сигурно ще си спомнят, че мистър и мисис Спринг изчезнаха в морето преди четири години, когато тяхната спортна яхта попадна във внезапна буря. Скоро след трагичното събитие беше ясно, че „Спринг индъстриз“ изпитва финансови затруднения. По-късно компанията банкрутира.

Преди осемнадесет месеца мис Спринг, дизайнер на интериор, си спечели известност като участничка в скандала, в който бе замесен и един от клиентите ѝ, Рексфорд Ийтън, президент на Ийтън шипинг.

— Толкова за добродетелите на оптимизма — промърмори Циния, докато се връщаше през вратата на мансардата си.

Телефонът звънна. Не за пръв път. Звънеше цяла сутрин. Циния захвърли броя на „Синзейшън“ в кошчето за боклук, докато чакаше

телефонният секретар да поеме обаждането.

Беше леля й Вилхелмина, малко разнообразие след безкрайните съобщения, оставени от репортерите.

— Циния? Какво става, по дяволите? Току-що видях сутрешните вестници. Шокирана съм. Не мога да повярвам, че си се забъркала с този ужасен собственик на казино. Ти си Спринг. Ние не дружим с такива типове. И как можа да се озовеш в ситуация, свързана с убийство и наркотици?

Циния дръпна червения си шлифер от причудливата закачалка от Ранния изследователски период и се отправи към вратата. Нямаше настроение да обсъжда снощните събития с леля си, но дължеше едно обяснение на Клементайн Малоун.

Яркожълт микробус с думите:

ЧЕТЕТЕ „СИНЗЕЙШЪН“ ЗА ПОСЛЕДНАТА СЕНЗАЦИЯ

Изписани с алени букви отстрани, зави зад ъгъла точно когато тя излезе от подземния гараж.

Циния ускори и мина като фурия покрай микробуса. С периферното си зрение успя да зърне как фотографът в микробуса вдигна фотоапарата си, за да заснеме прелитащата й кола.

Тя се изкуши да му покаже среден пръст, но устоя на изкушението. Леля Уили нямаше да одобри това.

Когато Циния пристигна петнайсет минути по-късно, Байрн Смит-Джоунс — изпълнителен секретар, служител в приемната и момче за всичко в „*Псиенерджи инкорпорейтивд*“ — беше на командния си пост зад бюрото в приемната.

Наскоро Байрн изостави популярния стил от Западните острови заради новия и определено по-авангарден инопланетен стил. И двата бяха вдъхновени от изложбата в Музея по изящните изкуства в Ню Сиатъл, представяща мистериозните и много древни реликви, които Лукас Трент бе открил дълбоко в островната джунгла.

Никой не знаеше как да обясни странните предмети, защото на Сейнт Хелънс нямаше следи от интелигентен живот. Наследниците на земните колонисти смятаха, че те са единствените жители на планетата. Шепата мистериозни реликви бяха единственото доказателство, че някога, много отдавна, някой друг бе открил Сейнт Хелънс.

Стильт от Западните острови се състоеше от модни версии на тежки ботуши и облекло каки, използван от дрипавите хора, които търсеха и добиваха източника за гориво, наречен желе-лед. Облеклото изглеждаше малко глупаво върху нафукани градски типове като Байрън, но поне изглеждаше предназначено за истински човешки същества. Инопланетният стил, от друга страна, не можеше да се побере в професионалното мнение на Циния.

Днес Байрън представляваше видение с прилепнали отровно зелени панталони и риза в същия цвят, украсена с рисунки на новооткритите предмети. Носеше тежка огърлица от пластмаса, която трябваше да напомня за странната сплав с цвят на сребро, която инопланетяните използваха за направа на своите инструменти.

Русата му коса беше подстригана на четвърт инч по целия череп. Върховете на черно-зелените му високи до коленете маркови ботуши бяха толкова остри, че Циния се чудеше как успява да ходи.

— Секс, убийство и луда мъгла. Колко вълнуващ може да стане животът? — Байрън се изкикоти весело и остави на бюрото броя на „Синзейшън“. — Как стана така, че започна да се срещаш с Ник Честън? Искам да чуя всяка мъничка сочна подробност, Циния. За нищо на света не бих се сетил, че вие двамата имате връзка. И ти си крила всички тези неща от доброто си приятелче Байрън. Съсипан съм.

Циния го изгледа свирепо.

— За протокола, мистър Честън и аз нямаме връзка.

— „Таймс“ те нарича компаньонка, една доста многозначителна дума. — Той заби пръст в таблоида върху бюрото. — А „Синзейшън“ ясно твърди, че вие сте гаджета. Така че, как стоят нещата?

— Никак. Клементайн пристигна ли?

— Тук съм, Циния. — Клементайн подаде глава през вратата на офиса си. — Едва не припаднах, когато разтворих вестника. Добре ли си?

Клементайн Малоун може би беше рязка и безцеремонна, палеше много лесно, но също така беше и разбрана, добросърдечна и лоялна към служителите си.

За разлика от Байрън, Клементайн не се понасяше на всяко течение в модните ветрове. В продължение на години тя се придържаше към черната кожа с капси и стоманените аксесоари. Късо подстриганата ѝ, чисто бяла коса контрастираше блестящо с тъмните ѝ очи.

— Опитах да ти се обадя, но никой не вдигна — обясни Клементайн. — Постоянно чувах секретаря, затварях и не оставих съобщение.

Циния се намръщи.

— Телефонът започна да звъни още, преди да стана. Не съм го вдигала цяла сутрин.

Клементайн я погледна замислено.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш как, в името на петте ада, снощи се озова в компанията на Ник Честън?

— Това е дълга история. Когато не успях да се свържа с Морис Фенуик късно снощи, аз малко се паникьосах. Стигнах до заключението, че мистър Честън се е, въъ, докопал до него.

— Докопал се е до него?

Циния изпъшка.

— Ако искаш да знаеш, реших, че Честън го е отвлякъл, за да се опита да го заплаши и да го накара да му предаде дневника, който Морис беше открил. И накрая отидох да се видя с него.

— С кого? С Фенуик?

— Не, с Ник Честън.

Байрън подсвирна.

— Света синергетика!

Клементайн присви очи.

— Чакай да го кажа направо. Ти всъщност си се изправила пред Честън в собственото му казино и си го обвинила, че е отвлякъл Фенуик?

— Боя се, че е така.

Байрън се покашля.

— Неприятно ми е да питам, но Честън знае ли, че работиш тук на хонорар?

— Да, знае. — Циния го погледна. — Защо?

Байрън потрепери.

— Просто исках да знам дали трябва да сме подготвени за посещение от страна на някой от неговата охрана.

— О, за Бога, Байрън... — Циния се намръщи. — Не ставай глупав.

— Ти си го обвинила в отвличане? — Клементайн се облегна на вратата. — Кажу ми, че не е вярно, Цин. Кажу ми, че просто си си направила една жестока шегичка за сметка на бедната стара Клем.

Поради някаква неясна причина Циния се почувства задължена да защити Ник.

— Той всъщност се държа доста сваятно през цялото време. Не мисля, че е злопаметен.

— Сваятно? — Клементайн се отблъсна от вратата. — Не е злопаметен? За твое сведение Ник Честън има определена репутация в този град-държава. Никой не може да се ебава с Честън и после да му се размине. И не понася обиди. И абсолютно много мрази публичността, особено от този тип, който получи в сутрешните вестници.

— Откъде знаеш толкова много за него? — попита Циния.

Клементайн направи гримаса.

— Всеки, който изобщо знае нещо, познава репутацията на Честън. Грейси ме осведоми за някои по-малко известни дреболии, като например това, че мрази публичността.

Грейси Прауд, собственичка на „Прауд призма“, беше постоянната партньорка на Клементайн. Еднополовите връзки се третираха също толкова сериозно от обществото и закона, колкото и хетеросексуалните. Грейси и Клементайн бяха съчетани преди няколко години от професионална агенция и оттогава насам бяха безметежно щастливи, въпреки факта, че бяха жестоки бизнес конкурентки. Грейси винаги беше фонтан от вътрешна информация, слухове и клюки, повечето от които се оказваха изключително точни.

Циния се изправи.

— Определено не беше моя вината, че мистър Честън реши да изпрати да ме проследят, когато излязох от казиното снощи, и че онзи тип, който ме проследи, му се обади, когато ме видя да влизам в книжарницата на Фенуик.

Байрън се опули.

— Ник Честън е наредил да те проследят?

— Той имаше делова уговорка с бедния Морис. Искаше да разбере какво става и поради това се озова на мястото, когато аз открих трупа.

— Той действително те е проследил — повтори Байрън с глас, попарен от изключителен ужас. — Не пишеше нищо за това във вестниците.

— Просто е искал да се увери, че ще се прибера в безопасност.

— О, да, точно така — промърмори Клементайн. — С всяка минута става все по-лошо. Собственикът на „Честънс пелъс“ е наредил да те проследят веднага щом си напуснала казиното и ти си мислиш, че това е нещо съвсем обикновено.

— За Честън вероятно е така — предположи Байрън.

На Циния ѝ писна.

— Вижте, не мога да вися тук цяла сутрин и да ви забавлявам вас двамата. Ако имате нужда от мен, ще си бъда у дома и ще работя. Ще прослушвам обажданията си през телефонния секретар, така че останете на линията, ако искате да говорите с мен.

Клементайн я изгледа строго.

— Ако имаш още проблеми с Ник Честън, обади ми се. Не знам какво, по дяволите, мога да направя по въпроса, но ще измисля нещо.

Циния се усмихна иронично.

— Благодаря, Клементайн, но аз наистина не мисля, че трябва да се притесняваме заради мистър Честън. Най-големият ми проблем в момента е моето семейство.

— Хей, на всеки най-големият му проблем е семейството — подвижна весело Байрън.

6.

— Цин? Там ли си? Аз съм, Лио. Току-що видях вестниците. Обади ми се, голяма сестричке! Какво става? Наистина ли се срещаш с този тип Честън? Леля Уили и чичо Стенли получават пристъпи, а братовчедката Мерибет си е записала час при терапевт. Казва, че не може да понесе подобен стрес.

Циния остави писмото, което се канеше да отвори, и вдигна телефона.

— Лио? Тук съм, почакай една секунда. — Тя натисна напосоки няколко бутона, докато най-накрая телефонният секретар изщрака и изключи с едно последно протестно изсвирване. — Съжалявам. Прослушвам обажданията.

— Не те виня. За нещастие никой в семейството не успя да се свърже с теб и всички решиха да ми се обадят. Трябваше да изляза и да си купя вестник, за да разбера какво става със собствената ми сестра. Какво е това — ти и собственикът на „Честънс пелъс“ сте намерили убит човек снощи? Предполагам, че репортерите пак са прецакали всичко както обикновено?

— Не съвсем. — Циния се облегна назад в стола си и се втренчи в купчината поща, която току-що бе започнала да отваря.

Стана ѝ приятно, като чу гласа на брат си. Лио бе единственият човек, за когото можеше да разчита, че ще запази спокойствие и здрав разум в разгара на семейната криза. Той беше абсолвент в университета в Ню Сиатъл. Психометричен талант от девета степен с интуитивно усещане за възрастта и историята на старинните предмети, той специализираше синергетичен исторически анализ.

Според Циния съдбата на Лио бе в академичната кариера. Той изпитваше страст към своите изследвания и тя беше сигурна, че ще остави забележима следа в своята област. Останалата част от семейството вече се ядосваше от подобна възможност.

От четири поколения насам членовете на семейство Спринг се крепяха здраво в света на бизнеса. Банкрутът, последвал смъртта на

Едуард Спринг, изуми семейството. Всички, освен Циния бяха обсебени от идеята, че Лио трябва да поеме отговорността и да възстанови „Спринг индъстриз“. Циния бе решена да го защити от все по-засилващия се натиск.

— Един от фокусните ми клиенти беше убит вчера — обясни тя. — Намерих тялото му късно снощи. Случи се така, че мистър Честън беше там по същото време. И двамата трябваше да дадем показания пред полицията.

— Честън е бил там просто случайно, така ли? Някак си ми се струва, че това няма да мине пред семейството. Разговаряш с брат си, Цин! Каж ми какво става.

— Сложно е. Мистър Честън водеше преговори с моя клиент, Морис Фенуик. — Тя осведоми накратко Лио за събитията. — Е, виждаш — заключи накрая. — Имаме взаимен интерес към бедния Морис.

— Хмм.

— Какво трябва да означава това?

— Не съм сигурен — призна Лио. — Но мисля, че разбирам защо леля Уили и другите са изпаднали в истерия. Особено след онова, което се случи преди осемнадесет месеца, когато онова копеле Ийтън ти погоди номер и те изкараха негова любовница.

— Уверявам те, Ник Честън и Рексфорд Ийтън нямат нищо общо помежду си.

Това си е самата истина, помисли си тя. Рексфорд Ийтън, меценат на изкуствата, спонсор на партията на Основателските ценности и изобщо много важна личност, я нае да проектира новия интериор в имението Ийтън.

По това време тя изпитваше гореща благодарност за привлекателния хонорар. Смъртта на родителите ѝ, последвана от фалита на „Спринг индъстриз“, постави нея и Лио в много лошо финансово положение. Състоянията на останалите от голямата фамилия Спринг се изпариха заедно с бизнеса, така че нямаше към кого да се обърне за помощ.

Тя вля цялата си енергия в изграждането на Циния Спринг интериорс и в превръщането ѝ в жизнеспособна дизайнерска фирма. Развълнува се много, когато получи проекта на Ийтън не само заради добрия хонорар, но защото това ѝ даваше достъп до затворения свят на

висшия дизайнерски пазар. Тя знаеше, че ако удовлетвори семейство Ийтън, те ще я похвалят и пред другите от своя затворен кръг.

Но по-малко от две седмици след като започна работа в имението Ийтън, тя се озова на първата страница на „Синзейшън“ и на няколко други таблоида. Когато видя своята снимка — как се измъкваше от спалнята на Ийтън и излизаше в градината рамо до рамо с Рексфорд Ийтън, тя разбра, че са ѝ погодили номер. Никой не повярва, че тя и Ийтън са влезли в спалнята, за да оглеждат мостри за тапети.

Трябваше ѝ малко време, за да събере парченцата от мозайката.

Рексфорд и елегантната му съпруга Бетани бяха се уговорили да я използват като прикритие за аферата, която те имали с Дария Гарднър, влиятелен политик в партията на Основателските ценности.

Следвайки посоката на слуховете, пуснати нарочно от един от политическите съперници на Гарднър, репортерите започнаха да задават неудобни въпроси. Семейство Ийтън и Дария Гарднър измислиха хитър план да хвърлят парче сурово месо на бесните кучета от пресата, за да ги накарат да загубят следата. Циния беше ястието, което те им сервираха върху сребърен поднос.

Всичко мина като по часовник. Бетани Ийтън направи страхотна съзлива сцена, преструвайки се на измамена съпруга, когато таблоидите описаха Циния като любовница на мъжа ѝ.

На повърхността всичко изглеждаше като поредната нещастна история за флиртуващия съпруг, хванат с поредната си изгора, която пък случайно се оказа дъщерята на едно от видните някога семейства в града-държава. Никой не заподозря нещо за тройната уговорка с Дария Гарднър.

Аферата беше неприятна, но поносима. Тройка, включваща една от най-видните двойки в обществото и важен политик, от друга страна, щеше да нанесе сериозни поражения както на семейство Ийтън, така и на Гарднър. Никой от тримата любовници нямаше да излезе невредим от подобен скандал.

Накрая Циния се оказа единствената засегната. Пресата изобщо не спомена Дария Гарднър. Имаше тихо съчувствие към Бетани Ийтън, която понесе всичко с благородство. Колкото до Рексфорд, повечето хора просто поклатиха глави, когато прочетоха за любовната му афера.

Хойкащите съпрузи не бяха нещо чак толкова необичайно, особено сред елита, където хората невинаги бяха съчетавани от

агенции. Беше общоизвестна тайна, че много богатите понякога сключваха бракове по-скоро заради имоти и пари, а не с цел да изградят една щастлива, стабилна връзка. Тъй като разводът бе невъзможен, несъмнено бракът на семейство Ийтън щеше да породи много неприятни емоции.

Цялата история бе забравена от пресата за три дни.

Но се оказа, че трите дни сензационна журналистика бяха достатъчно дълго време и почти съсипаха дизайнерския бизнес на Циния, бизнес, който тя бе изградила с толкова упорит труд след фалита на „Спринг индъстриз“.

Трите дни се оказаха и достатъчно дълго време, за да разрушат нейната собствена репутация. Когато най-накрая прие факта, че не може да превъзмогне етикета „Алената дама“, тя предизвикателно прие цвета като своя запазена марка.

За ужас и огорчение на семейството си сега тя имаше гардероб, пълен с червено. Палта, костюми, панталони, сака, поли, рокли, дрехи, обхващащи червения спектър от светлия цинобър до много тъмното черешово-малиново. Има определени ограничения, заключи Циния, но положителната страна бе, че имаше големи възможности за избор на аксесоари.

След скандала тя загуби достъпа си до затворения висш пазар, но през последните осемнадесет месеца бавно започна да привлича вниманието на новозабогатялата предприемаческа класа. Беше решена да задържи новата си пазарна ниша.

— Леля Уили и братовчедката Мерибет са разгневени, та чак се пенят — довери й Лио. — Мисля, че най-много се страхуват от това, че Лътрел ще отмени следващата си среща с теб.

— Между нас да си остане, това няма да разбие сърцето ми. Дънкан е приятен мъж и аз харесвам компанията му, но това е всичко.

— Забравяш големия фактор „С“, Цин.

— Фактор „С“?

— Семейния фактор — обясни Лио. — Дънкан Лътрел удвои чистата си печалба, когато завърши последното разширение на компанията си. Когато пусне новото си поколение софтуер, той вероятно ще я утрои. Имам чувството, че леля Уили, чичо Стенли и другите скоро ще започнат да намекват, че да се влюбиш в богат мъж, е също толкова лесно, колкото и да се влюбиш в беден.

— И какво? — Циния прелисти няколко сметки и два каталога. — Ако започнат да ме притискат, просто ще изиграя асото си.

— Да, да, знам. — В гласа на Лио прозвуча комично съжаление и то заприлича на мелодраматичен хленч. — Ти не можеш и да мечтаеш да сключиш несъчетан брак, а най-добрата агенция в града, Синергетични връзки, декларира, че ти си несъчетаема.

— Улучи — отговори весело тя. — Статистически невероятно, но се случва. Хей, какво би могъл да направиш?

— Послушай ме, Цин, твоят статус на несъчетаемост няма да спре леля Уили и бандата.

— Как е възможно членовете на собственото ми семейство дори да си мечтаят да ме помолят да рискувам, сключвайки несъчетан брак? — Циния се усмихна, когато посегна към ножчето за отваряне на писма. — Освен това кой свестен, разумен мъж би искал да се ожени за жена, която е обявена за несъчетаема?

— Знаеш ли какво си мисля? — прекъсна я Лио. — Мисля, че на теб тайничко ти харесва фактът, че агенцията те обяви за несъчетаема.

— Как е възможно да предположиш нещо такова! — Циния отвори плика и намери вътре още една сметка. — Да бъдеш обявена за несъчетаема е нещо много по-лошо от самата смърт. Всеки го знае.

— Освен теб очевидно.

Циния се усмихна. Преди четири години, малко преди родителите ѝ да се изгубят в морето, тя си мислеше, че е влюбена. Той се казваше Стърлинг Дийн. Беше красивият вицепрезидент на „Спринг индъстриз“ и изглеждаше, че имат много общи неща помежду си. И двамата се регистрираха в Синергетични връзки, за да се уверят, че взаимният им избор е добър.

За удивление на всички изключително слисаният син-психосъветник обяви, че Циния е преминала процеса на тестовете със съмнителното определение, че е една от изключително малкия брой хора, считани за несъчетаеми. Експертите казаха, че това имало нещо общо с нейните паранормални психологически особености. Тя беше различна по някакъв неуловим начин, но заради това бе невъзможно да бъде съчетана успешно със Стърлинг Дийн, както и с всеки друг, регистриран в списъка по това време.

Циния все още не бе изпитала шока от факта, че може да не се омъжи никога, когато пристигна новината за смъртта на родителите ѝ.

След това тя бе прекалено заета да се справи с тъгата, с разрушаващата се империя Спринг и с бъдещето на семейството, за да ѝ остане време да се тревожи за своя официален статус на една вечна стара мома.

Семейството и приятелите, които научиха за резултатите ѝ от агенцията, приеха това със смесица от шок, интерес и съжаление. Но по-късно Циния започна да вижда отчетливите предимства на своето положение. В едно общество, в което към всички се прилагаше огромен натиск за сключване на брак, тя имаше свободен пропуск.

Според общоприетите норми тя всъщност притежаваше билет за самота, но в онези дни не си мислеше много за това. Беше прекалено заета, опитвайки се да си изкара прехраната.

— Леля Уили е много доволна от факта, че харесваш компанията на Лътрел, както и това, че той има прекрасно чувство за хумор — посочи Лио.

— Аз го харесвам и той ме харесва. — Тя не добавите преди седмица Дънкан бе прекалил, намеквайки, че е склонен да приеме идеята за брак без одобрение от агенция.

Дънкан беше президент на „Синайс“, просперираща компютърна фирма. Представи се на Циния на една художествена изложба преди шест седмици. Двамата завързаха разговор, когато се озоваха, еднакво объркани, пред картина от школата на Втората неогенерация. Наблюдаваха дълго безсмислените цветни петна, спогледаха се и веднага избухнаха в смях.

Бързо се оттеглиха в кафенето на музея да изпият по чашка кафчай и да си поговорят за изкуство.

Когато Дънкан ѝ се обади няколко дни по-късно, за да я покани на театър, тя прие. Леля Уили изпадна в екстаз. Циния знаеше добре, че виденията как тя ще възстанови семейното състояние чрез сполучлив брак, танцуваха в главите на близките ѝ.

— Ти винаги обръщаш внимание колко важно е чувството за хумор у един мъж — напомни ѝ Лио.

— Абсолютно задължително — увери го тя. — След като съм израснала с татко, как бих могла да живея с някой, който не умее да се смее?

— Знам. Като бизнесмен татко беше пълен неудачник, но пък беше страхотен баща. Той и мама все още ми липсват, Цин.

— На мен също. — Пристъп на тъга премина през Циния, когато си спомни каква огромна наслада от живота изпитваше баща ѝ.

Едуард Спринг беше човек с голямо сърце и огромен ентузиазъм. Съпругата му, Женвиев, споделяше безграничния оптимизъм и благородната натура на мъжа си. Циния и Лио израснаха в дом, пълен с топлота и смях. За нещастие никой от двамата им родители не разбираше от бизнес. Под управлението на Едуард и Женвиев „Спринг индъстриз“ бе докарана право до дъното.

— Предполагам, че не обичаш Лътрел — намеси се в мислите ѝ Лио. — Таблоидите загатнаха, че си любовница на Ник Честън.

— До утре тази новина ще остарее — увери го Циния. Взе една химикалка и започна да си играе с нея. — Името Спринг вече не буди такъв интерес както преди година и половина.

— Може и да е така, но името на Честън със сигурност ще продаде вестниците.

Тя захвърли химикалката и се наведе напред.

— Знаеш ли какво наистина ме вбесява в цялата тази ситуация?

— Да. Фактът, че вестниците отново се опитват да разбият репутацията ти на пух и прах.

— Не, фактът, че сякаш всички са забравили за това, че бедният Морис Фенуик беше убит снощи.

— За нещастие Честън е много по-интересен от Морис Фенуик — отбеляза Лио. — Както и ти в случая.

— Това не е правилно. Вестниците и всички останали трябва да се концентрират върху залавянето на убиеца.

— Ченгетата ще го пипнат — избъбри разсеяно Лио. — Който и да е той, рано или късно вероятно ще бъде пипнат по време на наркомански купон.

— Може би. — Циния се поколеба. — Лио, ако искам да се консултирам с експерт по експедициите в Западните морета, особено за такава, проведена преди около трийсет и пет години, с кого би трябвало да се видя?

— За някоя определена експедиция ли става дума?

— Да. Не се смей, но бих искала да открива нещо повече за Третата експедиция на Честън.

— Третата? — Лио се разсмя. — Майтапиш се. Това е само една стара легенда. Тя никога не се е състояла. Университетът, който я е

спонсорира, трябвало да я отмени в последната минута. Изглежда, че ръководителят на експедицията отишъл в джунглата и се самоубил няколко дни преди тръгването на екипа.

— Намерили ли са тялото?

— Не. Ние говорим за джунглата, Циния. Обикновено не можеш да намериш тяло в джунглата, ако не знаеш къде да го търсиш. А предполагам, че в този случай никой не си е направил труда.

— Има една теория на Де Форест за съдбата на Третата — подхвърли Циния, напомняйки му и за тази възможност. — Появи се преди няколко години.

Лио избухна в смях.

— Да. И публикувана единствено в таблоидите. Никой истински учен не би ѝ обърнал внимание. Шантавата история на Обезумелия Де Форест за инопланетяните, които отвлекли екипа на експедицията, постави в изключително неудобно положение университета в Ню Сиатъл. Това му струва поста и работата.

— Обезумелия Де Форест? — повтори Циния.

— Така го наричат в сериозните академични среди. Мисля, че малкото му име е Нютън или нещо такова. Беше професор във факултета по синергетичен исторически анализ, докато не затъна надълбоко и не започна да пише за инопланетяни и изчезнали експедиции.

— Да не искаш да ми кажеш, че няма експерти по Третата експедиция на Честън, с които бих могла да се свържа?

— Не. Както вече казах, не е имало Трета експедиция.

— Ами Бартълмю Честън? Той е съществувал. Вероятно е водил дневник. Морис каза, че го е открил.

— О, разбира се, Честън си е бил съвсем истински и първите му две експедиции са преминали много успешно. Той вероятно е водил някакви дневници за ранните си пътувания. Професионалните изследователи винаги водят подобни дневници. Но не може да съществуват записки от Третата експедиция, защото тя никога не се е осъществила. — Лио направи пауза. — Единственото нещо, което може да съществува...

— Да?

— Предполагам, че Честън може би е започнал дневника за Третата още когато са я планирали. Може да е записал информация за

подготовката и плановете, преди да се самоубие.

— Може би точно това е намерил Морис — замисли се Циния.
— Какво е станало с професор Де Форест?

— Както ти казах, принудиха го да се пенсионира. Май някой спомена, че имал някакви пари от семейството. Наследил едно старо имение. Доколкото знам, все още живее там.

— И той е единственият авторитет по Третата експедиция?

— Нека да го кажем така, той е човекът, измислил легендата. Не бих го нарекъл чак авторитет.

— Разбирам. — Циния почука с молива по бюрото.

— Хей, Цин...

— Да?

Тя усети по-мрачни нотки в гласа на Лио.

— Смяташ ли, че Честън ще те притеснява?

— Какво имаш предвид — да ме притеснява?

— От онова, което съм чувал, той е доста потаен. Много саможив. Никой не знае много за него.

— Мисля, че така му харесва — поясни Циния. — Нещо повече, сигурна съм, че той възнамерява да си остане потаен и саможив, доколкото е възможно. Което означава, че ще стои далеч от мен. Последното нещо, което му се иска, е да привлече още повече внимание към себе си, продължавайки връзката си със знаменитата „Алена дама“.

— Хмм.

— Помисли си за това — настоя тя, увличайки се по собствената си логика. — Ако започне да ме притеснява, както ти се изрази, той само ще рискува още повече публичност. Ще има още спекулации. Снимката му може да се появи отново във вестниците. Това е последното нещо, което би искал.

— Да, предполагам.

— Повярвай ми, той ще остане в сянка. Знае, че ако не налива още желе-лед в огъня, историята ще се забрави.

— Ами ти? — Лио все още изглеждаше разтревожен.

— Аз мога да избягвам репортерите, докато те се откажат и изчезнат. Ще ми бъде трудно с членовете на семейството, не с мистър Честън.

— Щом казваш...

— Не се безпокой, снощи се видяхме за последен път.

Циния се сбогува и затвори телефона. Когато той звънна почти незабавно, тя подскочи в стола си. Изглежда го свирепо и изчака телефонният секретар да поеме обаждането.

Обажда се Ник Честън.

Предполагам, че си там и прослушваш обажданията, Циния. Много бих искал да говоря с теб.

Тя замръзна. Дори и през телефонния секретар гласът му изпращаше тревожен трепет, който опъваше нервите ѝ по същия начин, както и предишната нощ. Очевидно странната ѝ реакция спрямо него не беше предизвикана единствено от мрака и необичайните обстоятелства.

Ник замълча, но не затвори. Просто чакаше. Тя се поколеба няколко секунди, но накрая не можа да издържи.

— По дяволите! — Овладя се и посегна към слушалката толкова предпазливо, сякаш тя беше жива паяк-жаба.

— Да, мистър Честън?

— Моля те, наричай ме Ник. След всичко, което преживяхме заедно снощи, мисля, че е нормално да си говорим на малки имена, нали?

Хумористичната нотка в гласа му не напомня с нищо за спонтанния смях на Дънкан Лътрел, помисли си тя. Веселието на Ник идваше от някакво далечно, мрачно царство, място, където хуморът бе изключително рядка стока, а доколкото го имаше, той бе изкривен и осакатен от липсата на слънчева светлина.

— Каква изненада! — Тя се опита да говори спокойно. — Току-що казах на брат си, че е малко вероятно да се обадиш отново, защото сигурно ще искаш да увеличиш възможно най-много дистанцията между нас двамата. Бях останала с представата, че обичаш да стоиш в сянка, мистър Честън.

Той не обърна внимание на това.

— Предполагам, че репортерите не те оставят на мира?

— Тази сутрин имаше няколко телефонни обаждания, на които не обърнах внимание, а мисля, че и новинарският микробус на „Синзейшън“ все още е паркиран пред апартамента ми, но няма нещо, с което да не мога да се справя. Ами ти?

— Аз наемам хора, които изпълняват полезни задачи — например държат пресата далеч от мен.

— Да, разбира се. — Циния се изправи на крака. Влачейки телефонния кабел след себе си, тя отиде до прозореца и погледна надолу към микробуса на „Синзейшън“. — Колко удобно...

— Мога да изпратя някого в твоя апартамент, за да ти свърши същата работа.

Циния изведнъж си представи тромавия Федър, застанал на пост долу във фойето. Мениджърът и съседите никога не биха й простили.

— За Бога, не го прави! — Тя се намръщи заради отчетливо доловимата паника в гласа си. Покашля се. — Искам да кажа, благодаря ти много, но няма да е необходимо. Репортерите ще си тръгнат като им писне.

— Може би. Но това може да отнеме известно време.

— Знаеш ли какво? Ако тези журналисти обръщаха толкова много внимание на убийството на Морис, полицията може би щеше да бъде малко по-мотивирана да проведе едно наистина задълбочено разследване.

— Сигурен съм, че ченгетата правят всичко, което е по силите им.

— Аз не съм чак толкова сигурна. — Циния се обърна и се върна до малкото си, леко бюро от Ранния изследователски период. — Мисля, че детектив Анселм ще се задоволи да чака, докато вероятният заподозрян влезе в офиса му и си признае.

— Анселм е добър човек. Той ще проследи всички нишки, които открие.

— Надявам се да си прав, но се боя, че ще сложи делото в папките, защото то прилича на поредния грабеж в търсене на пари за наркотици.

От другата страна на линията настъпи кратко мълчание.

— Ти все още ли вярваш, че има нещо повече? — попита най-накрая Ник без никаква промяна в гласа си.

— Останах будна с часове и си мислих за това. — Тя се отпусна бавно в стола си. — Не ти ли се струва едно ужасно съвпадение това, че бедният Морис бе убит точно когато уреждаше последните подробности по продажбата на дневника?

— Пак започваш с конспиративните си теории. Сигурна ли си, че в семейството ти няма гени от някой талант-матрица?

— Това не е смешно, мистър Честън! — Тя се намръщи. — Чудя се къде ли е скрил дневника.

— Не си единствената, която иска да узнае какво е станало с него.

Мрачната решителност в думите му изобщо не успокои нервите ѝ.

— Той може да не се появи дълго време. Не забравяй, Морис беше матрица. Много обсебен от загадките и тайните. Никой не може да скрие нещо толкова добре, колкото една матрица.

— И никой не може да намери скритото по-лесно от друга матрица — напомни ѝ Ник.

— Вярно. Знаеш старата поговорка, че ти трябва крадец-матрица, за да хванеш крадец-матрица. Може би ти ще наемеш някого, който да ти помогне да намериш дневника. Имам предвид талант-матрица, а не истински крадец.

— Ще обмисля тази възможност. — Ник замълча. — Ако успея да намеря талант-матрица, който би могъл да ми помогне за откриването на дневника, ще се нуждая и от призма, която да го фокусира. Ти ще се наемеш ли?

Мисълта да се забърка пак с Ник Честън, отново предизвика виденията на дълбоката, празна асансьорна шахта, която си бе представила снощи. Стомахът ѝ се сви, сякаш бе стъпила във въздуха.

— Не знам. — Това прозвуча неубедително, дори за нея. — Ще трябва да си погледна програмата. Напоследък съм много заета с дизайнерския си бизнес. Не се занимавам много с фокусиране. Морис беше нещо като изключение. — Ставаше още по-зле. Още малко и щеше да заприлича на малоумна идиотка.

Тя се учуди какво у Ник Честън опъваше така нервите ѝ и караше косите ѝ да настръхват. Освен факта, че той беше опасен, мистериозен и саможив и че те двамата откриха труп, разбира се.

— Не ти ли е хрумвало, че ако догадките ти са правилни и в убийството на Фенуик има нещо повече, отколкото си мисли детектив Анселм, откриването на дневника би било основната стъпка към намирането на убиеца? — попита Ник.

Изведнъж ѝ се прииска да види очите му. Не че ще успее да прочета много в онези зелено-златни дълбини, помисли си тя. Ник носеше загадъчната си маска толкова свободно, колкото и скъпите си, ушити по поръчка дрехи.

— Ти май каза, че никой друг, освен теб не иска дневника толкова много, че да убие заради него. — Тя опипваше почвата много предпазливо. — Променил ли си мнението си?

— Тази конспиративна теория е твоя, не моя. Аз искам единствено дневника. Просто посочих, че ако ти случайно си права, то ние имаме взаимен интерес да го открием. Със сигурност може да се каже, че полицията няма да тръгне по следите на твоята теория. Анселм изглежда убеден, че това е грабеж, мотивиран от търсене на пари за наркотици.

Циния опря лакът върху бюрото и отпусна чело на дланта си.

— Да ти кажа истината, в момента не знам какво да си мисля.

— Предлагам да не го обмисляш много дълго. Аз започвам да правя своите проучвания незабавно. Няма време за губене. Подобни следи трябва да се проверят докато са горещи, защото изстиват много бързо.

— Да, предполагам, че е така.

— Искаш ли да работим заедно, или ще трябва да се оправям сам?

Тя нави телефонния кабел около пръстите си. Той я притискаше. Това бе неуловимо, но беше сигурна.

— Предлагаш да обединим силите си?

— Защо не? И двамата имаме основателни причини да потърсим дневника. Заедно ще можем да свършим повече работа, отколкото поотделно.

Циния забарабани с пръсти по бюрото.

— Няма да е възможно да запазим сътрудничеството си в тайна.

— Вярно е. Съществува рискът, че таблоидите отново ще се заинтересуват от нас.

— Ами! — Тя се ядоса от очевидната липса на загриженост у него. — Това е последното нещо, което ти би искал, нали?

— Мога да го преживея, стига да има основателна причина да постъпя така. Ами ти?

— Няма да ми се отрази добре. — Тя се отпусна обратно в стола си и въздъхна дълбоко. — Но трябва да свикна с факта, че започнаха да мърсят името ми по първите страници толкова често, та това се превърна в рутинна процедура. Мога да се справя.

От другата страна на линията настъпи поредното неспокойно мълчание.

— Смяташ, че свързването на името ти с моето означава омърсяване?

Страхотно! Пак успя да го обиди.

— Не съм искала да намекна нещо подобно. Просто имах предвид, че не е нещо страхотно да се появиш из таблоидите. Независимо чие име е замесено.

— Няма значение — прекъсна я той. — След като не можем да избегнем неизбежното, предлагам да дадем на клюкарите логична причина за това, че ще ни виждат заедно.

Инстинктите на Циния се изостриха до краен предел.

— Каква причина?

— Ами аз случайно си търся дизайнер за интериора.

Тя стисна телефонния кабел с всички сили.

— Моля?

— Чу ме добре. Възнамерявам да се женя скоро. Искам да променя интериора.

Неизвестно защо тази новина накара Циния да стисне кабела още по-жестоко. Той щеше да се жени. Е, и какво от това? Рано или късно почти всички се женеха. Даже мистериозните собственици на казина. Тя вероятно бе единственото изключение в града, ако не се броят няколкото затворени престъпници и обитателите на някои лудници.

— Разбирам.

— Имам чувството, че бъдещата ми съпруга няма да се интересува от интериора на казиното.

— Ти живееш в казиното — възкликна с укор Циния. — Много се съмнявам, че ще успееш да скриеш за дълго този факт от нея. Звънът на игралните автомати веднага ще те издаде.

— Не очаквам съпругата ми да живее тук, над казиното. Купих къща. Голяма къща на хълма с изглед към града и към залива.

— Ооо... — Тя не знаеше какво да каже. — Кога е сватбата?

— Все още не знам. Наскоро започнах процеса с регистрацията.

— Ще минеш през агенция?

— Струваш ми се изненадана. Нима всеки човек със здрав разум не минава през агенция?

— Разбира се. Естествено. В повечето случаи. — Боже, тя отново бръщолевеше несвързано. — Но има и изключения.

— Аз не възнамерявам да бъда изключение. Сключването на брак без одобрението на агенция крие в себе си голям риск. Аз не съм хазартен тип.

Тя премигна.

— Не си ли?

— Може и да си изкарвам хляба не според синергетичните закони за вероятност и шанс, но не поемам глупави рискове. Не и с нещо толкова трайно като брака.

— Много мъдро — съгласи се припряно тя. Настъпи дискретна пауза.

— Ти регистрирана ли си? — попита нежно той.

Тя преглътна. Това бе напълно нормален въпрос, особено при нейната възраст. Тя бе съвсем близо до трийсетте.

— Бях регистрирана преди четири години. Но агенцията ме обяви за несъчетаема.

Мъртвешка тишина посрещна тази информация.

— Разбирам — обади се след малко Ник. — Необичайно.

Това бе омаловажаването на десетилетието. Циния едва не се усмихна.

— Много. Но се случва.

— Не изглеждаш много съкрушена от това.

— Животът продължава.

— Говори се, че е трудно да задоволиш пълноспектралните призми — отбеляза Ник.

— Вината не е наша — отвърна тя. — Имаме високи стандарти. Но в моя случай проблемът се усложнява от това, че аз не съм съвсем нормална пълноспектрална призма.

— А, да. Каза, че можеш да фокусираш добре само талантните матрици.

— Ъхъ. Очевидно този факт води до особен прочит на МППО — обясни Циния.

— МППО?

— Мултипсихичния паранормален персонален опис. Това е стандартният син психотест, който използват всички брачни агенции. Ако си регистриран, рано или късно ще трябва да се явиш на изпита. Твоят съветник не ти ли е казал за това?

— Аз току-що започнах процеса по регистрирането. Все още не съм имал възможност да обсъдя всички подробности с моя съветник.

— Разбирам. Започваш с въпросника, а после минаваш през МППО. — Неизвестно защо любопитството на Циния не ѝ позволяваше да изостави темата. — Коя агенция използваш?

— Моят съветник е от „Синергетични връзки“.

— Добра фирма. И аз бях регистрирана там. — Сега тя беше повече от убедена, че Ник притежава някакви силни психически способности. „Синергетични връзки“ бе една от малкото брачни агенции в града, които работеха с пълноспектрални призми и таланти от най-висока степен. — Много скъпа.

— Аз мога да си позволя услугите им — каза той.

Тя трепна.

— Да, предполагам, че можеш.

— Както казах, искам къщата ми да бъде декорирана за бъдещата ми булка. Мога да кажа на хората, че съм те наел да проектираш интериора. Това би било достоверна причина да ни виждат често заедно.

Поради някаква причина мозъкът ѝ функционираше така, сякаш бе зацапан с втвърдяваща се кал.

— Ъ...

— Можем да обединим източниците си на информация. — Ник замълча. — Готов съм да ти платя обичайния хонорар, разбира се.

Тази забележка прониза втвърдяващата се кал както нищо друго не би могло да го направи. Циния побесня.

— Как смееш да намесваш пари в това нещо? Предполагам, че това може да се очаква от човек, който притежава казино. Имам една новина за теб, мистър Честън. Единственото нещо, което има значение сега, е справедливост за бедния Морис.

— Разбира се — съгласи се бързо той.

Прекалено бързо.

— Ти искаш единствено онзи дневник. Поради някаква причина си решил, че аз имам полезна информация, която ти би могъл да използваш, за да го намериш.

— Виж, Циния, аз просто направих едно разумно предложение, което би било от полза и за двама ни.

— По дяволите! Ти се опитваш да ме манипулираш, мистър Честън. А аз не обичам да ме манипулират.

— Само те моля да си помислиш за това. — Сега той бе съвършеното олицетворение на здравия разум. — Обади ми се, когато успееш да обмислиш моя план.

— Не се надявай много. — Тя тръшна слушалката, преди той да изпробва някоя нова тактика.

7.

Хванах я, помисли си Ник, когато затвори телефона. Сега трябваше само да я навива бързо и внимателно. Щеше да му се обади до края на деня. Нямахше да може да устои.

Вярно, тя стана малко упорита, даже му се ядоса в края на разговора, но след като се успокои и премисли, ще се обади, реши той.

Ник бе доволен от своя анализ на матрицата, която сега включваше и Циния Спринг. Тя беше лоялна по природа. Според него изпитваше чувство за вина. Беше останала с впечатлението, че е отговорна, че трябва да открие убиеца на Фенуик. Затова ѝ предложи възможност да направи точно това.

Щеше да се обади. Скоро.

Междувременно той трябваше да реши още един проблем.

Стана и приближи до една от огледалните плоскости на стената в богато декорираната стая. Натисна скрит бутон с върха на обувката си. Плоскостта се плъзна и зад нея се разкри функционален офис, истинско произведение на изкуството, където той вършеше истинската си работа по управление на казиното и на огромните си инвестиции.

Когато секцията от огледалната стена се затвори зад него, той отиде до бюрото и отвори малко скрито чекмедже. Учуди се какво ли щеше да каже Циния, ако видеше скрития офис и тайното чекмедже. Типичен талант-матрица. Завладян от фикс идеи. Потаен. Вероятно параноик.

Но в неговия бизнес трябваше да бъде предпазлив и внимателен. Освен това в една стара поговорка се казваше, че дори параноичните таланти-матрици имат врагове.

Извади двете малки бели картички, които взе от поставката за адреси на Морис Фенуик. Предишната вечер бе изчакал докато Циния се обърне с гръб, за да ги прибере. Подозираше, че тя няма да одобри действията му — факта, че откъква нещо от сцената на престъплението.

Огледа елегантно напечатаните адресни картички. Едната съдържаше неговото име и номера на частната му телефонна линия. Не се изненада, когато я откри в адресника на Фенуик. Самият той бе дал номера си на книжаря. Но след смъртта на Фенуик изглеждаше благоразумно да си вземе картичката оттам. Колкото по-малко хора имаха достъп до частния му телефон, толкова по-добре.

Онова, което не беше очаквал, бе името върху адресната картичка, поставена директно зад неговата. Орин Честън, президент на „Честън инкорпорейтид“. Брат на Бартълъмю Честън.

Чичото на Ник.

Със сигурност знаеше, че Орин не проявява интерес към редките книги. Съществувахе една-единствена причина името му да се намира сред документите на Фенуик. Орин търсеше дневника на Честън.

Върху дискретно гравираното име върху табелката на страхотната служителка в приемната пишеше Мисис Хелън Томсън. Тя погледна към Ник и успя да си придаде неодобрителен и учтив вид едновременно. Елегантен трик, помисли си Ник.

— Имате ли уговорена среща с мистър Честън? — попита тя, покашляйки се дискретно. — Мистър Честън?

— Не. — Ник хвърли един поглед към затворената врата пред офиса на Орин. — Но той ще ме приеме, Хелън. Не се безпокой за това.

— Боя се, че тази сутрин провежда съвещание. — Упрекът в изражението на Хелън натежаваше. — Не иска никой да го безпокои.

Ник се усмихна.

— Но аз съм от семейството, Хелън. Разбира се, че ще ме приеме.

Той заобиколи бюрото, без да дочака отговор.

— Чакайте. — Хелън скочи на крака, когато видя, че Ник приближава до затворената врата. — Върнете се тук, мистър Честън. Къде си мислите, че отивате?

— Задръж обаяданията му, Хелън. Няма да се бавя много. — Ник отвори вратата и влезе в офиса на чичо си.

За разлика от „Честънс пелъс“, „Честън инкорпорейтид“ бе декориран със съдържаност и добър вкус. Всичко бе оцветено в убитите

отсенки на бежовото и сивото. Всичко това представляваше модел за корпоративна елегантност. Всъщност интериорът на предприятието беше заснет за последния брой на списание „Архитектурна синергетика“. Ник прочете цялата статия. Напоследък той изучаваше добрия вкус. Това бе част от петгодишния му план да стане уважаван гражданин.

— Знаеш ли, чичо Орин, на това местенце ще му отива мъничко червено.

Орин бе седнал зад бюрото си и разговаряше по телефона.

— Обади ми се веднага щом вземеш данните от Райкър, разбра ли? Добре. — Орин пусна слушалката на мястото ѝ и погледна свирепо към Ник. — Виждам, че успя да подхвърлиш името Честън на хиените от вестниците. Най-малкото, което можеше да направиш, бе да стоиш надалеч от „Честън инкорпорейтид“, докато мине най-силната суетня от удара. Нямаме нужда от подобна публичност.

— От кога търсиш дневника, чичо Орин? — Ник се отпусна в един от сивите кожени фотьойли. Орин мразеше да му напомнят за биологичната им връзка, така че Ник винаги намираше начин да вмъкне в разговора думата чичо и се опитваше да го прави колкото може по-често, когато посещаваше Орин.

Всъщност те нямаха голяма семейна прилика. Бяха казали на Ник, че той прилича много на баща си, Бартълмю. Орин, от друга страна, имаше светлокестенявата коса, кафявите очи и силната фигура, характерни за повечето останали членове от генетичния фонд на Честън.

Орин си свали очилата и ги хвърли разсеяно на бюрото.

— За какво говориш, в името на петте ада?

— Имал си си работа с онзи антикварен книжар, Морис Фенуик, който бе убит снощи. Ти изобщо не проявяваш интерес към редките книги, така че трябва да си търсил дневника на Честън.

— Това е една проклета лъжа.

— Снощи намерих името ти и частния ти телефонен номер в адресника на Фенуик.

Орин изскърца със зъби.

— Преровил си адресника на един мъртвец?

— Имах малко време за убиване, докато заедно с компаньонката си чакахме ченгетата. Не се безпокой, взех картичката с телефона ти

оттам.

Лицето на Орин почервения от гняв.

— Ти си позор за името си.

— Мисля, че вече си споменавал това един-два пъти.

Младата, неомъжена майка на Ник, Сали, направила всичко възможно синът ѝ да получи името на баща си. Този факт бе като гнойна рана за законните Честън. Те виждаха в това едно досадно посегателство от страна на Сали, опит да грабне дял от състоянието на Честън.

Грубият, мълчалив и добросърдечен Анди Аоки отгледа Ник, след като колата на Сали падна от един планински път в джунглата. Анди притежаваше механата в Порт Ла Конър, където работеше Сали. Тя бе оставила невръстния си син на Анди в деня, когато тя се отправи към Серендипити, за да разбере какво е станало с Бартълъмю Честън. И никога не се завърна.

Ник израсна в механата. Научи много от Анди, включително и това как да прекратява кръчмарски скандали, как да оцелява в джунглата и основните неща за честта и самоконтрола.

Анди беше единственият родител, който Ник бе познавал. Когато стана на тринайсет, той му каза, че иска да промени фамилията си на Аоки.

Аоки го гледа дълго и замислено, после бавно поклати глава.

— Майка ти искаше да бъдеш Честън, синко. Също и татко ти. Трябва да почетеш паметта им като уважиш желанието им.

— Предпочитам да почитам теб — каза му Ник, говорейки съвсем сериозно.

Очите на Анди грейнаха сърдечно.

— Ти вече ми даде повече, отколкото осъзнаваш, синко. Това е достатъчно. Запази името си. Анди почина преди малко повече от три години — стана жертва след акцията на Западните острови. Беше застрелян от един от пиратите нашественици, докато защитаваше механата си. По това време Ник се намираше дълбоко в джунглата заедно с Лукас Трент и Рейф Стоунбрейкър, преследвайки другите нашественици.

Анди умря зад касата си. Бе изстрелял всички патрони от пушката, която лежеше до тялото му. Ник успя да зарови скръбта си в

най-тъмните ъгълчета на съзнанието си, но се съмняваше дали тя някога би могла да изчезне напълно.

След като залови убиеца на Анди, Ник най-накрая се захвана да подреди съдържанието на разхвърляния склад зад механата. Старата складова барака бе претърпана със спомени от един живот, продължил осемдесет и една години. Ник откри избелели снимки на отдавна починалата съпруга на Анди, записки за старите му пътешествия в търсене на желе-лед, бизнес квитанции, старите си училищни бележници и детските си рисунки.

Намери и малка метална кутия, принадлежала на майка му. За него откритието бе една чудесна изненада. Анди му беше казал, че цялото ѝ имущество било унищожено в пожара, погълнал къщата ѝ някъде по времето на смъртта ѝ. Но преди да тръгне на фаталното си пътешествие към Серендипити, Сали очевидно бе скрила металната кутия в задната стаичка на Анди, без да му каже какво е направила.

В кутията Ник откри само едно нещо, последното писмо, което Бартълмю Честън бе написал до Сали, преди да тръгне на третата си експедиция.

Ник все още не можеше да реши кое дразни повече неговите роднини от семейство Честън — непокорния опит на Сали да ги накара да признаят сина ѝ или фактът, че той сам бе направил състоянието си и не проявяваше никакъв интерес към тяхното богатство.

Семейство Честън бяха свикнали да контролират хората с пари. След като Ник не поиска нищо от тях, това го превърна в техните очи в един неконтролируем и поради това опасен човек. Ник разбра. В крайна сметка самият той беше Честън. Осъзна, че собствената му нужда да контролира всяка възможна ситуация вероятно е по-силна, отколкото у всички други членове на клана взети заедно.

— Не съм дошъл тук, за да си спомням за миналото, колкото ѝ приятно да е било то, това поне е несъмнено — заключи Ник. — Искам да знам какъв е твоят интерес към дневника на Честън.

— Какво толкова? Ако личният дневник на брат ми съществува, той принадлежи на семейството. — Орин присви уста. — На законния клон от семейството.

— От снощи насам си мисля много за това. Не се обиждай, Орин, но ми е трудно да повярвам, че изведнъж си започнал да

проявяваш интерес към семейната история, особено към тази част, в която баща ми играе някаква роля.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Ник се усмихна.

— И двамата знаем, че именно смъртта на баща ми на островите ти даде възможност да поемеш юздите на семейната империя, нали така?

— Копеле — изсъска Орин.

— Да, но това е стара история. Както казвах, ако Бартълмю Честън беше оживял, той щеше да седи тук, където седиш ти днес. Нещо повече, той щеше да се ожени за майка ми и аз щях да стана законен наследник на „Честън инкорпорейтид“. Странно се обръщат нещата, нали?

— Бартълмю никога нямаше да се ожени за майка ти. — По лицето на Орин се изписа ярост. — Той знаеше какъв е дългът му. Никога не би дал името Честън на някаква евтина курва, която е срещнал в долнопробен бар на Западните острови.

Изведнъж Ник усети как кръвта започна да пулсира в ушите му. Той заобиколи бюрото и сграбчи в юмрук скъпата риза на Орин.

— Майка ми не е била курва — процеди той през зъби, много, много спокойно. — Никога не я наричай така. Чуваш ли ме, чичо Орин? Никога не наричай майка ми курва, или ти и всеки друг от законния клон на семейство Честън ще си плати за това.

Устата на Орин се отвори и после отново се затвори. Той изцъкли очи.

— Ще накарам секретарката си да извика охраната.

— Родителите ми са възнамерявали да се оженят, когато баща ми се завърне от последната си експедиция. Но Бартълмю Честън не е успял да се върне жив. — Ник се наведе по-близо. — Никой не знае какво точно се е случило, но всички знаем кой спечели от това, нали?

Устата на Орин се отвори и се затвори два пъти, преди той да успее да произнесе някакво свързано изречение.

— Как се осмеляваш да намекваш, че мога да имам нещо общо със смъртта на Барт или пък че се радвам заради това, че не се е завърнал. Това е една проклета лъжа!

— Така ли?

— Погледни фактите, Ник. Никога не се е провеждала Трета експедиция. Това е само легенда. Най-вероятното обяснение за изчезването на Барт е, че един следобед той е отишъл в джунглата и се е самоубил. Той беше матрица. Всички знаят, че те не са съвсем стабилни.

— Ако вярваш, че не е имало Трета експедиция, защо тогава търсиш дневника?

— Виж, не казвам, че Барт не е оставил някакъв личен дневник — сопна се Орин. — Бог знае, той беше направо вманиачен да си води бележки за всичко. Но това не може да бъде запис за Третата експедиция, защото тя никога не се е състояла.

Ревът в ушите на Ник отслабна. Той забеляза, че е стиснал прекалено силно финия плат на ризата на Орин. Ядосан заради това, че изгуби самообладание, той отпусна хватката си и направи крачка назад.

Блясъкът на златото привлече погледа му. Той погледна към скъпите копчета върху ръкавелите на Орин. Върху всяко от тях бе гравирано голямо „С“ и инициалът „О“. Всеки мъж в семейство Честън получаваше чифт златни копчета на определена възраст. Ник се учуди какво ли е станало с чифта на баща му. Проклет да съм, ако попитам Орин, каза си той.

Срещна погледа на чичо си.

— Е, значи се върнахме на основния въпрос — отбеляза спокойно той. — Защо искаш да платиш много пари за дневника на баща ми?

— Защото той е семейно наследство. — Орин стегна възела на вратовръзката си. — Ако имаш чувство за отговорност към семейството, ще го разбереш. Сега изчезвай оттук, преди да съм те изхвърлил.

— Тръгвам. — Ник се отправи към вратата. Спря за кратко точно преди да я отвори. — Едва не забравих да те попитам как вървят нещата с Глендауър?

Орин се втренчи в него изумен и шокиран. После лицето му се зачерви бавно.

— Какво знаеш за Глендауър?

Ник сви рамене.

— Знам, че „Честън инкорпорейтид“ е в много лошо състояние след овладяването на Мелтин-Лоу. Ти плати прекалено много за компанията, нали? Мелтин-Лоу се оказа една много дълбока дупка. Сега си в беда. Имаш нужда от пари, така че се домогваш до потенциални инвеститори. Доколкото знам, Глендауър е третият, с когото си разговарял през последните шест седмици.

— Не е твоя работа, по дяволите!

— Спокойно, аз съм част от семейството, забрави ли? — Ник се усмихна. — Но едно предупреждение, чичо. Знам, че имаш проблеми с оборотните пари, но ако търсиш дневника на Бартълъмю Честън, защото си повярвал в онези стари слухове за съкровището, спести си времето и енергията. Легендата, че баща ми е открил съкровище от огнени кристали, е точно това — легенда. Стариат обезумял Де Форест измисли тази част от историята точно така, както и онази за инопланетяните, отвлекли екипа на експедицията.

Ник излезе от офиса, без да дочака отговор. Затвори вратата много тихо.

Хелън се наежи като го видя.

— Приятен ден! — Ник се усмихна, докато минаваше покрай бюрото ѝ.

Тя трепна.

Той тръгна към асансьора по плюшения коридор. Когато вратите се отвориха, влезе и си погледна часовника. Може би Циния вече се беше обадила. В него пулсираха нетърпение и странно усещане за страст.

Няколко минути по-късно той излезе през внушителния вход на сградата Честън и тръгна в мъглата под лекия дъжд. Изтича бързо до бордюра, където бе паркиран тъмнозеленият му Синхрон.

Веднага щом седна зад лоста за управление, той посегна към телефона.

— Връщам се в казиното, Федър. — Ник включи лъскавия синхрон в слабо движение. — Някакви съобщения.

— Пуснах слух, че сте склонен да платите пет бона срещу всяка информация за дневника на Честън, точно както ми наредихте, шефе. Но досега няма нищо.

— Удвой наградата. — Ник изчисли разсеяно разстоянието, което отделяше синхрона от другите коли на улицата. Пресметна ефекта от

страничните фактори като дъжда, мократа настилка и скоростта на синята лимузина пред него. Нещо в матрицата не беше наред. Премина в другата лента.

Шофьорът на синята лимузина изведнъж натисна спирачки, едва избягвайки удара с колата пред него. Изсвириха гуми. Писнаха клаксони. Ник ускори плавно покрай колите, спрели заради едва избягнатата катастрофа.

Той караше по един и същ път както правеше всичко друго, с инстинктивно усещане за всички елементи на матрицата, в която се движеше. Винаги знаеше къде точно е връзката му с предметите около него. Почти винаги изчисляваше времето си до съвършенство. Това бе един от страничните ефекти на психическия му талант.

— Някакви други съобщения? — попита.

— Нищо важно — информира го Федър.

Ник стисна телефона по-силно.

— Мис Спринг обаждала ли се е?

— Не, шефе.

— Пристигам след няколко минути. — И натисна бутона за прекъсване на връзката.

Ще се обади. Беше добър в тези неща. Знаеше, че тя ще се обади.

Но усещаше, че нещо в матрицата се мести. Циния се оказа непредсказуема.

8.

Циния наля каф-чай в нащърбената антикварна чаша от Периода на ранните изследвания.

— Не се безпокой, лельо Уили, микробусът на „Синзейшън“ е единственият, останал отпред. Още ден-два и ще си заминат. Подобни новини бързо губят въздействието си.

— Но това е възмутително! — Вилхелмина пое чашата и чинийката с високомерната грация, с която бе пропита до мозъка на костите си. — Човек си мисли, че полицията може да направи нещо с тези ужасни малки насекоми, които смеят да се наричат журналисти. По мое време те проявяваха по-голямо уважение към личния живот. А сега няма нищо свещено, даже личният живот на човека.

Циния възприе раздражението ѝ с възхищение. Вилхелмина излъчваше властно присъствие във всяка обстановка. Настанена тук, сред колекцията на Циния от лековати, капризни мебели от Ранния изследователски период, тя бе като паметник на семейния авторитет. Циния трябваше да признае, че Уили е царственият матриарх в клана Спринг.

Едра жена с пропорции на статуя, Вилхелмина надминаваше всички обичайни представи за красота. Беше надарена със силни, непреклонни черти, които биха били гордост за някоя статуя на Основател от Първото поколение.

Упадъкът и фалитът на семейната империя Спринг през последните години само укрепи излъчването на Вилхелмина — излъчване на непреклонна решителност. Тя беше жена с мисия. Нямахше да се успокои, докато не видеше основата на семейните финанси и социалното положение на Спринг възстановени на предишното им внушително ниво.

— Колкото до теб, Циния, какво си правила снощи? Как се озова в компанията на един обикновен комарджия?

— Всъщност мистър Честън е доста необикновен и аз останах с впечатлението, че той не играе хазарт. — Циния присви устни. —

Обаче според мен той поема някои пресметнати рискове.

— Разбира се, че е комарджия. Та той притежава казино, за Бога!

— Да, но не мисля, че играе. — Циния отпи малко каф-чай. — Мистър Честън предпочита да контролира нещата.

— Както и да е, този мъж е нещо повече от гангстер. Едва ли някой би го нарекъл уважаван гражданин. — Вилхелмина я стрелна с поглед. — И какво те забърка в едно разследване за убийство?

— Не съм забъркана, лельо Уили. Аз просто съм един от двамата свидетели, които откриха тялото. Мистър Фенуик беше мой клиент.

— А, ето още нещо. Знаеш, че не одобрявам временната ти работа в „Псиенерджи инкорпорейтид“.

— Нуждая се от парите — сподели откровено Циния. — Вече ти обясних. Бизнесът ми с дизайн на интериора спадна доста драстично след скандала Ийтън. Едва сега започвам да го възстановявам.

Вилхелмина изглеждаше наранена.

— Изглежда трябва да понасяме една катастрофа след друга, след като изгубихме Едуард и Женвиев. И повечето ни нещастия идват от теб, млада госпожице.

Циния не каза нищо. Само сбърчи чело. Вилхелмина остави рязко чашата си в чинийката.

— Кое то ме води до същността на проблема. Трябва да спрем това падане надолу по спиралата на събитията. Ти си единствената, която е способна да спаси семейството.

— Семейството ще оцелее, лельо Уили. Никой не гладува. Ти и чичо Стенли се оправяте с рентата, която ви остави Големият чичо Ричмънд. Братовчедката Мерибет свързва двата края с печалбите от бутика си. Лио скоро ще се дипломира и аз съм сигурна, че ще му предложат място на асистент-изследовател в университета. Всички ще се оправим.

— Има разлика между оцеляването и получаването на подходящо място в обществото — сопна се Вилхелмина. — Като говорим за Лио. Ти му влияеш лошо, Циния. Не го насърчаваш да прояви интерес към бизнеса.

— Лио е роден за академична работа, не за света на бизнеса. — Това беше стар аргумент, който вече отегчаваше Циния, но леля й никога нямаше да признае поражението си.

Вилхелмина я погледна с онзи поглед, с който сякаш искаше да влее воля у онези, за които смяташе, че им липсва това качество.

— Някои събития изискват човек да прави жертви за семейството си. Сигурна съм, че знаеш какво имам предвид.

— Разбира се. — Циния се усмихна лъчезарно. — Ще бъдеш доволна да разбереш, че Дънкан Лътрел ми се обади малко преди да пристигнеш. Помоли ме да изляза на вечеря с него.

— Мистър Лътрел се е обадил? — Вилхелмина като че ли не вярваше на ушите си. — Въпреки онези ужасни истории в таблоидите, които свързват името ти с Честън?

— Да, прояви силно съчувствие.

— Слава Богу...

— Не храни големи надежди, лельо Уили. Не забравяй, аз съм несъчетаема.

— Нека да бъде откровена, Циния. Всички знаят, че в определени кръгове браковете понякога се сключват без помощта на брачни агенции. Особено по важни семейни съображения.

— Но ти със сигурност не би искала да поема подобен риск, лельо Уили. Дори ако приемем, че бих могла да убедя някой мъж да рискува заедно с мен. Имам предвид, че говорим за цялото ми бъдеще. Не мога да си представя нещо по-лошо от това да бъде окована до живот заедно с един мъж, когото не мога да обичам и който не ме обича. Това би било един истински ад.

— Остави мелодрамите, скъпа! Може да се заинтересуваш от факта, че преди Основателите да създадат институцията на брачните агенции, нашите прадеди на Земята редовно са се женили без ръководството от страна на син-психосъветниците.

Циния избухна в смях и едва не разля чая си.

— Това е само един стар мит, лельо Уили. И двете го знаем. Никоя цивилизация, напреднала толкова много, че да колонизира други планети, не би могла да води личния си живот по такъв примитивен начин.

Циния изчака леля й да си замине, преди да опита отново да се свърже с Нютън де Форест. Днес му звънеше за трети път. Никой не отговори на предишните й обаждания.

Тя преброи позвъняванията. След петото с неохота понечи да остави слушалката.

— Ало? — Човекът от другата страна на линията звучеше забележително весел и малко задъхан.

— Професор Де Форест?

— Да. Съжалявам, бях отвън в градината, когато телефонът звънна. Кой е?

— Казвам се Циния Спринг, сър. Съжалявам, че ви безпокоя, но правя някои изследвания на островите в Западните морета и разбрах, че вие сте единственият авторитет по Третата експедиция на Честън. Възможно ли е да си поговорим?

Настъпи пауза.

— Как беше името ви?

— Циния Спринг.

— От академичните среди ли сте, мис Спринг? — Изведнъж в гласа на Де Форест прозвуча надежда.

— Боя се, че не. Аз съм дизайнер по интериора.

— О... — Настъпи кратка пауза, докато той асимилира новината. — Защо, за Бога, една дизайнерка по интериора ще вземе да се интересува от Третата на Честън?

— Това е личен интерес, професор Де Форест. Може да се нарече хоби. Очарована съм от легендата и искам да науча всичко, което мога. — Тя направи деликатна пауза. — Казаха ми, че вие сте авторитет по Третата, сър.

— Предполагам, че утре ще мога да ви отделя малко време.

Циния стисна химикалката.

— Това е чудесно. Бихте ли ми казал адреса си?

В осем и трийсет вечерта Циния се усмихна на Дънкан Лътрел през снежнобялата покривка.

— Не мога да ти кажа колко съм ти благодарна за това. През по-голямата част от деня бях затворена в апартамента си като в капан. Излязох веднъж рано сутринта и едва не бях смачкана от екипа на един таблоид.

— Ти си на сигурно място в Клуба на Основателите. Персоналът знае как да държи репортерите надалеч. — Дънкан се усмихна. —

Няма да твърдя, че храната все още е най-добрата в Ню Сиатъл, защото преди шест месеца „Честънс пелъс“ открадна главния готвач, но дискретността е на ниво.

— Оценявам това. — Циния огледа красивата ламперия в трапезарията.

Тя нарочно избра изтънчена, украсена с рози и орхидеи вечерна рокля с дискретно деколте и дълги ръкави, за да изглежда подходящо в мрачната елегантност на обстановката в заведението. Клубът на Основателите представляваше превъзходен пример за готическия стил, популярен през Периода на късната експанзия. Врати с арки, гравирани камък и усецане за спотайващата се епоха бяха ключовите елементи. Атмосферата осигуряваше подходящо място за почивка на богатите властници от Ню Сиатъл, които бяха членове на клуба.

Сърцето на Циния се изпълни с тъга.

— Баща ми беше член на този клуб...

— Знам. Моят също. — Дънкан вдигна поглед, когато сервитьорът за вината спря до масата. — Бутилка синьо Шато Секум от деветдесет и седма, моля.

— Да, мистър Лътрел. — Сервитьорът изчезна безшумно.

Циния се отпусна за пръв път през този ден. Дънкан я успокояваше. Да вечеря с него бе все едно да вечеря с брат си. Никакъв натиск, само усецане за приятна компания.

Дънкан изглеждаше красив по някакъв открит, суров начин. Имаше силна, мускулеста фигура, която не се връзваше с кариерата му във високотехнологичния свят на компютрите. Кестенявата му коса бе подстригана късо в консервативен стил, който му подхождаше като шеф на своята собствена фирма. Кафявите му очи грееха свободно, изпълнени със смях.

След като сервитьорът взе поръчката им, Дънкан се обърна към Циния със състрадателно изражение.

— Знам колко досадни могат да бъдат таблоидите — отбеляза той. — След като татко се самоуби миналата година, пресата ме преследва няколко дни. Аз отказах всякакъв коментар и по-късно те се оттеглиха.

— Точно моята техника.

Сервитьорът се върна с виното им. Циния изчака докато Дънкан завърши ритуала по опитването и одобри реколтата.

Когато отново останаха сами, Циния опита една глътка от превъзходното синьо вино. Напоследък тя рядко пиеше скъпи напитки. Бутилката, останала в охладителя ѝ, беше евтино зелено.

— Мисля, че най-лошото свърши. Когато ме взе тази вечер, микробусът на „Синзейшън“ беше изчезнал.

— Добър знак. — Дънкан се усмихна. — Е, ако ти и Честън не подклаждате огъня на клюките, цялата работа ще се изчерпи и ще се забрави.

Циния трепна.

— Не се безпокой. Аз определено не искам да подхвърлям още кокали на репортерите от клюкарските колонки. И със сигурност може да се каже, че Ник Честън се чувства точно по същия начин.

— Разбирам как ти си се натъкнала на трупа на Морис Фенуик. Ти си човек, който би изпитал загриженост за изчезналия си клиент. Но не разбирам напълно защо Честън е бил с теб, когато си открила Фенуик. Историите във вестниците не изясняват това.

Циния се поколеба, докато реши каква част от истината да сподели с Дънкан. Поради някаква неясна причина тя се чувстваше отговорна, искаше да защити личния живот на Ник и поради това не желаше да обсъжда въпроса за дневника на Честън.

— Няма да повярваш, но очевидно Ник Честън колекционира редки книги.

Дънкан се ухили.

— Права си. Трудно е да се повярва, че един собственик на казино има слабост към антикварни книги.

— Знам. Но той е бил клиент на Морис и аз знаех, че те двамата водят някакви преговори. Когато Морис не дойде на срещата ни, аз се свързах с Честън, за да разбера дали той знае какво се е случило с него.

Дънкан се намръщи.

— Ти наистина ли си отишла да се срещнеш с Честън?

— Не можах да измисля нищо друго. Той беше загрижен колкото мен. Двамата отидохме в книжарницата да видим какво става и заедно открихме бедния Морис. Мистър Честън се обади в полицията.

Дънкан я погледна замислено.

— Имаш ли нещо против един приятелски съвет?

Циния вдигна ръка.

— Спри. Имам чувството, че ще ми кажеш същото, което вече чух от всички останали. Искаш да ме предупредиш да стоя надалеч от Ник Честън. Права ли съм?

Дънкан се усмихна, но погледът му остана сериозен.

— Права си. Не съм експерт по въпроса, но съм чувал достатъчно, за да знам, че Честън не е от онзи тип хора, чието внимание би те си искало да привлечеш.

— Не се безпокой, ние сме постигнали пълно съгласие.

Възцари се кратко мълчание.

Дънкан вдигна чашата си с вино и разклати съдържанието със замислено изражение.

— Ти в офиса на Честън ли отиде, за да се срещнеш с него?

Циния отхапа парче бисквитка, намазана с пастет.

— Тъхъ.

Дънкан се наведе напред и снижи глас.

— Е, вярно ли е това, което разправят за невероятно лошия му вкус?

Циния се ухили, докато хрупаше бисквитката.

— Всяка дума.

Тя не го виждаше, но усещаше присъствието му. Той беше там в мрака и я чакаше. Тя знаеше, че трябва да се обърне и да избяга от него, докато все още може. Но някаква невидима сила я дърпаше, привличаше я в безкрайната нощ. Ако влезеше в този мрак с него, нямаше връщане назад. Щеше да бъде хваната в капана заедно с него, в ужасяващата празнота, която изглежда щеше да продължи завинаги.

Чу приглушения звук от биенето на собственото си сърце. Звукът се усилваше, звънеше оглушително в ушите ѝ. Гръмотевицата на кръвта. Тя се събуди стресната и въздъхна. Нощницата ѝ беше залепнала за потното ѝ тяло. Само сън. Кошмар. Но гръмотевицата не преставаше. Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере, че чува телефона, а не биенето на сърцето си.

Погледна към часовника до леглото. Полунощ. Никой не се обаждаше в полунощ, освен ако не беше се случило нещо ужасно. Нещо не беше наред.

— Да?

— Мис Спринг? Обажда се Поли Фенуик. Съпругата на Морис Фенуик.

— Да. Здравейте, мисис Фенуик.

— Събудих ли ви?

— Всичко е наред. — Циния се отпусна назад във възглавниците.

— Толкова съжалявам за Морис...

— Точно заради това се обаждам.

Циния се намръщи, след като безпокойството на Поли Фенуик най-накрая се процеди през слушалката.

— Добре ли сте, мисис Фенуик?

— Преглеждах нещата му. Имаше една бележка. С инструкции, нали разбирате?

— Инструкции?

— Много специфични. Морис си беше такъв. Много специфичен. Изпълних инструкциите съвсем точно. Намерих книгата, която той беше скрил. Той смята, че е много опасно да я държа у себе си. Трябва да я продам на мистър Честън. Нали знаете, човекът, който притежава онова казино на Фаундърс скуеър.

— Да. Да, знам. — Циния с труд следеше трескавото обяснение. Част от съзнанието ѝ все още бе изпълнена с образите, видени в кошмара. — Извинете ме, мисис Фенуик, но да не би да искате да ми кажете, че дневникът е у вас?

— Да. Не се ли изясних добре? Но в бележката на Морис се казва, че трябва бързо да се избавя от него. Очевидно си е мислел, че ако с него се случи нещо, някой ще дойде да го потърси.

— Какво точно, не пише ли в бележката?

— Току-що ви казах, трябва да приключа с продажбата на дневника още в момента, когато го намеря.

— Искате да продадете дневника сега? Тази вечер?

— Да. Нямам нищо против да ви кажа, че бележката на Морис ме изнерви много. Съжалявам, че ви безпокоя така, но в нея се казва определено, че трябва да се обадя именно на вас. Пише, че вие ще се свържете с мистър Честън от мое име. Ще го направите ли?

— Аз?

— Моля ви, мис Спринг! Ужасно съм разстроена. Просто не мога да се обадя лично на този ужасен човек. Самата мисъл, че ще си имам

работа с него, ме ужасява. И защо не, той не е по-добър от всеки друг гангстер.

Мнението на леля Уили. Циния затвори очи.

— Добре. Ще се обадя на мистър Честън от ваше име.

— Благодаря ви много, мис Спринг. — От гласа на Поли извираха благодарност и облекчение. — Обаче не трябва да ни виждат заедно. Мислех, че бихме могли да се срещнем след час в Къртън парк.

— Сигурна ли сте, че искате да свършите всичко тази вечер?

— Определено. Няма да мога да заспя, преди да се погрижа за това, мис Спринг. Вие ще дойдете с мистър Честън, нали? Ще бъда твърде уплашена, за да приключа с продажбата, ако вие не сте там. В бележката си Морис пише, че мога да ви се доверя.

— Добре. Но не мога да гарантирам, че ще успея да се свържа с него тази вечер. Той ръководи казино. Не мога да знам какво прави по това време.

— Моля ви, опитайте! Много съм изнервена от всичко това. Морис винаги е бил параноик, но тази бележка е прекалено настойчива, дори за него.

— Ще се обадя в казиното и ще видя какво може да се направи.

Циния затвори телефона и включи лампата на нощното си шкафче. Стана от леглото и намери чантичката си. Вътре откри лъскавата визитка в червено и сребърно, която Ник ѝ даде.

Ник Честън не е от хората, които седят до телефона и го чакат да звънне, помисли си тя, докато набираше номера на директната му линия. Чудеше се какво трябва да направи, ако не успее да се свърже с него.

Ник вдигна на първото позвъняване.

Точно така, разбира се, той е седял до телефона, помисли си Циния.

9.

Тя най-накрая се обади.

Това е добра практическа демонстрация на старата поговорка, че трябва да бъдеш внимателен, когато поискаш нещо, защото наистина може да го получиш, помисли си Ник.

Добре, тя най-накрая се обади. Но не защото искаше помощта му, а защото Поли Фенуик я бе помолила да изиграе ролята на посредник при продажбата на дневника.

И ето го сега, най-сетне насаме с Циния Спринг. Но какво правеше с нея? Седеше в колата в един тъмен парк в един и четиридесет и шест през нощта и чакаше някаква непозната.

Ник не беше в добро настроение. Никога не беше в добро настроение, когато нещата не се развиваха по план.

— Каж ми — той изгаси вътрешните лампи на синхрона и огледа внимателно гъсто залесения парк около колата — в кой точно момент ти хрумна, че тези уговорки за срещи са малко необичайни?

Циния го стрелна със свиреп поглед. Той осъзнаваше с напрежение присъствието ѝ до себе си. Тя бе облечена в чифт прилепнали джинси и пуловер в наситеното черешово или малиновочервено. Косата ѝ бе вързана набързо на опашка. Нямаше грим.

Знаеше, че тя му е ядосана. Беше я взел от входа на блока ѝ преди по-малко от петнайсет минути и усети, че тя вече съжалява за решението си да помогне при сделката. Вината си беше негова.

Атмосферата в затвореното помещение на колата кипеше от напрежение, което се излъчваше главно от него. Не можеше да направи много по въпроса. В него се водеха две вътрешни битки едновременно и усилието да ги спре изискваше почти целия му самоконтрол.

От друга страна, той се бореше да устои на инстинктивното изкушение да използва няколко бързи изблика на таланта си, за да прецени рисковите фактори в матрицата. Знаеше, че ако не удържи юздите на силата си, Циния ще долови издайническите следи от

енергията по метафизичната повърхност. Тя можеше да го разпознае като същия талант-матрица, който се бе домогнал до нея миналата вечер, докато тя вървеше през казиното. Ник все още не беше измислил приемливо обяснение за този инцидент, така че смяташе за най-добре все още да не повдига въпроса за това.

Втората схватка, която водеше, бе срещу собственото му, надигащо се разочарование. Според него, когато Циния най-накрая реши да му се обади, тя го направи изцяло поради погрешни причини. Не грижливо поставените от него примамки я бяха привлекли обратно в модела на неговата матрица. Нейното чувство за отговорност към мъртвия ѝ клиент я беше довело обратно при него. Той изпитваше силно подозрение, че след като тя изпълнеше задължението си тази вечер, той отново щеше да изгуби изключително слабата си власт над нея.

— Това да не е някаква шега? — попита Циния.

— Не знам как е при теб, но тайните срещи с абсолютно непознати на уединени места не са обичайният начин, по който аз правя бизнес.

— Стига толкова. Писна ми от всички тези глупости. — Тя се обърна рязко в седалката си и се озова очи в очи с него. — Какво ти става? Мислех, че искаш да се сдобиеш с дневника.

— Да, искам.

— След няколко минути ще бъде твой. Но ти се държиш така, сякаш съм те измъкнала навън посред нощ без никаква основателна причина.

— Не мога да повярвам, че си се съгласила да се срещнеш с една непозната в този час.

— Тя не е съвсем непозната. Тя е вдовицата на Морис. Вече ти обясних.

— Защо, в името на петте ада, избра този парк?

Циния присви устни.

— Не съм избирала мястото. Мисис Фенуик го предложи.

Бързият ѝ, неспокоен поглед през прозореца подсказа на Ник, че въпреки смелостта си тя също има някои опасения. Време беше, помисли си той с мрачно удовлетворение.

Къртън парк не беше привлекателно място по това време на нощта. Гъста гора и храсталаци обхващаха пространството край

залива. През деня алеите бяха пълни с бегачи, хора, излезли на пикник, и туристи от Ню Ванкувър и Ню Портланд. Но през нощта беше пусто.

Най-близкият обект на интерес бе големият грозен паметник на учените от Първото поколение, открили полутечния пълно спектрален кристален кварц. Желе-лед, както обикновено наричаха тази субстанция, по-късно позволила на наследниците на загазилите колонисти да построят нови технологии, които да заместят донесените от Земята, разпаднали се няколко месеца след падането на Завесата.

Ник присви пръсти около лоста за управление.

— Кажи ми пак как така Поли Фенуик се е натъкнала на дневника тази вечер?

— Каза, че е намерила бележка, която я завела до него и я инструктирала да го продаде на теб колкото е възможно по-бързо. Морис очевидно я е посъветвал да се свърже с мен, за да уредя продажбата. Мисля, че мисис Фенуик е уплашена до смърт от теб. Бог знае защо.

Ник я погледна, но дори в мрака успя да види, че изражението на лицето ѝ е напълно откровено.

— Добре. Тя е толкова ужасена от мен, че те моли да се срещнеш с мен в този час, в една лошо осветена част от най-големия парк в града?

Циния разпери ръце.

— Каза, че в бележката на Морис пишело да се освободи от дневника възможно най-бързо и да запази сделката в тайна. Настояваше никой да не разбере, че е намерила дневника. Виж, съжалявам, ако не одобряваш начина, по който уредих нещата. Мисис Фенуик ме събуди от дълбок сън. Бях малко объркана и неориентирана, когато тя ми предложи мястото за срещата.

— Мисля, че бих могъл да се съглася с това.

— Тя ме помоли да се свържа с теб и аз го направих. — Циния потупа с ръка по седалката. — Или предпочиташ да не бях ти се обаждала?

— Трябваше да обсъдиш ситуацията с мен, преди да вземеш решение.

— Никой не те е насилвал да идваш тук тази вечер. Ако си чак толкова уплашен и не можеш да осъществиш сделката, можем да се

откажем. Поли и аз можем да се свържем с другия кандидат, който и да е той. Може би той няма да бъде такъв дяволски инат.

Ник си спомни за картичката с името на чичо си, която взе от адресника на Фенуик.

— Това заплаха ли е?

— Просто излагам твоите възможности — подхвърли тя малко лекомислено.

— Много умно от твоя страна.

— Не мога да разбера защо си толкова ядосан. Мислех, че ще останеш доволен от това, че дневникът се появи толкова бързо.

— Удивително бързо.

Тя се намръщи.

— Какво трябва да означава това?

— Няма значение. — Ник видя едва проблясващите светлини от бавно приближаващата се по тясната алея на парка кола.

— Имаме си компания.

Циния обърна глава и погледна към приближаващата кола.

— Това трябва да е Поли. Никой друг не може да се озове тук в този късен час.

— Освен няколко наркотрафиканти или серийни убийци.

— Ти винаги ли мърмориш, когато нещата не станат така, както ти искаш.

— Винаги. — Ник наблюдаваше как колата спира неуверено на известно разстояние от тях.

— Остани тук. Аз ще се оправя с това.

— Не мисля, че ще стане така. Казах ти, че Поли Фенуик ми се стори много неспокойна от факта, че ще трябва да сключи сделка с теб съвсем сама. Заради това съм тук, забрави ли?

Ник за малко не се усмихна въпреки лошото си настроение.

— Да не би да си мисли, че ще можеш да ме спреш, ако реша да взема дневника, без да платя?

Циния скръсти ръце под гърдите си.

— Морис ѝ писал, че може да ми се довери и че аз ще се справя с това.

— Имаш предвид, че ще се справиш с мен?

Циния сви рамене и не каза нищо, но очите ѝ дори не премигнаха.

Поради някаква причина настроението на Ник малко се подобри.
— И как възнамеряваш да се справиш с мен, ако нещата се усложнят?

Тя не му обърна внимание, а се втренчи в другата кола.

— Как можем да бъдем сигурни, че това е мисис Фенуик?

— Най-накрая един разумен, дори може да се каже проникателен въпрос. Май че е най-добре да отида и да видя.

Той откряна вратата. Тя се плъзна гладко към покрива. Още преди беше изгасил вътрешното осветление. Никаква светлина не осветяваше вътрешността на синхрона.

— Ник, почакай. — Циния се наведе през седалката. — Очите й бяха отворени широко в мрака. — Недей...

— Какво да не правя?

Тя се поколеба.

— Не прави нищо глупаво.

Той се усмихна.

— Оценявам съвета ти, но се боя, че е малко късно. Остани в колата. Ако нещо не е наред, даже не си помисляй да се намесваш. Просто изчезвай отгук.

— Сега ти започваш да ме изнервяш.

— Тъкмо навреме.

Оставяйки вратата на синхрона отворена, в случай че му се наложеше да се върне бързо в колата, той тръгна бавно към блесналата броня.

Изчака. Биваше го да чака. Чу как зад него Циния се премести през контролното табло и седна на шофьорското място.

— Какво става? — попита настойчиво тя.

— Нищо.

В този момент вратата на другата кола се отвори бавно. В блясъка на вътрешното осветление Ник видя двама души — жена и мъж на средна възраст. Даже отгук се виждаше тревогата, изписана на лицата им.

Аматьори. Това го успокои.

— Сигурна съм, че това е мисис Фенуик. — В гласа на Циния прозвуча огромно облекчение. — Виждала съм нейна снимка в магазина на Морис.

— Мистър Честън? — Гласът на Поли Фенуик беше висок и писклив от напрежението.

Ник не помръдна.

— Аз съм Честън.

— Мис Спринг трябваше да е тук. Тя ми обеща да дойде с вас. Наистина не знам дали да продължа с това, ако нея я няма.

Морис изрично го изисква в бележката си.

— Мис Спринг е в колата — увери я Ник. Циния се показа през отворената врата.

— Всичко е наред, мисис Фенуик. Аз съм Циния Спринг.

— О, слава Богу... — Поли излезе сковано от колата. Притискаше пакет до пълните си гърди. — Морис пише, че мога да ви се доверя, мис Спринг.

Мъжът, който придружаваше Поли, отвори вратата от другата страна на колата. Излезе и изгледа Ник над покрива.

— Да продължим с това. Донесохте ли парите?

— У мен са — отговори Ник. — Заключени са в багажника. Само аз знам комбинацията. Кой сте вие?

— Това е моят добър приятел Омар — поясни бързо Поли. — Омар Букър. Боях се да дойда сама през нощта.

— Донесохте ли парите? — попита строго Омар със смелост, която определено се коренеше в страха и отчаянието. — Сделката беше за пари в брой, нали знаете?

Даже без помощта на таланта си Ник усети, че тази вечер в матрицата няма истинска опасност. Отпусна се за пръв път откак Циния му се обади по телефона. Поли и Омар бяха ужасени. Те страшно много искаха парите, но бяха уплашени. Това беше добре за него. Той знаеше как да манипулира изнервени хора.

— Донесох парите — повтори той.

— Сделката беше за петдесет хиляди — напомни му пискливо Омар.

— Знам. — Той би платил сто хиляди, двеста хиляди. Би платил всякаква цена за дневника. Но не беше нужно да информира Поли и Омар за този факт.

Лунната светлина разкри подозрителното, намръщено лице на Омар.

— Как събрахте толкова много пари за толкова кратко време?

— Аз притежавам казино — напомни му спокойно Ник. — Нямам проблеми с парите в брой. Както и с много други неща.

— Ник, престани! — Гласът на Циния беше рязък и изпълнен с неодобрение. — Плашиш ги до смърт.

— Аз не правя нищо — промърмори Ник.

— Опитваш се да ги уплашиш. — Тя излезе от колата. — Елате тук, мисис Фенуик. Мистър Честън с удоволствие ще ви даде парите. Предайте му дневника, а после всички ще се приберем да си поспим.

Поли се поколеба. Погледна нервно назад към Омар. Той сви рамене, зае решителна боксьорска стойка и заобиколи колата, за да застане до нея. Включи прожектор и двойката прекоси тревата до мястото, където бе паркиран синхронът.

— Извади парите от багажника, Ник. — Циния го сбута насърчително. — Хайде. Не искаме да висим тук цяла нощ.

Ник я изгледа, докато се надигаше от бронята.

— Някой казвал ли ти е, че си много нахална?

— Споменавали са ми го.

— Обзалагам се, че е така. — Ник отиде до багажника и деактивира специално конструираната желе-лед ключалка. Никоя матрица не вярваше в стандартните ключалки. Вдигна капака и бръкна вътре, за да извади куфарчето с парите.

Циния се обърна към Поли.

— Не е нужно да се тревожите, мисис Фенуик. Мистър Честън със сигурност възнамерява да плати за дневника.

— Съжалявам за секретността — извини се Поли.

— Много се изнервих от тази бележка на Морис. Разбира се, той може да е преувеличил всичко това. Нали беше талант-матрица, а вие ги знаете какви са.

— Знам — увери я Циния. — Те са деликатни и свръхчувствителни.

Ник затръшна капака на багажника много по-силно от необходимото.

— Всеки знае, че талантите-матрици са параноици. — Омар наблюдаваше как Ник се придвижва напред с куфарчето. — Бедната Поли страда в продължение на години от странните пристъпи и страхове на Морис. Накрая се наложи да се изнесе от къщата.

— Това бе едно нещастно съществуване — обясни Поли. — Да си разделена със съпруга си означава, че не си истински свободна да се оправяш с живота си. Не знам какво бих правила без Омар. Той беше толкова мил и верен.

— Разбирам. — Циния погледна към Ник. — Сега можеш да дадеш парите на Поли.

Омар се намръщи.

— Почакайте, искаме първо да ги видим. Да се уверим, че всичките са тук.

— Както кажете. — Ник остави куфарчето на земята, отключи го и го отвори.

Омар насочи прожектора към грижливо увитите пакети с новиновенички банкноти в тях, после зяпна от удивление.

— Мили Боже... Ще погледнеш ли това, Поли.

Поли втренчи поглед.

— Не бях разбрала... имам предвид, Морис ми каза, че ще платите толкова много, но никога не съм си мечтала... — Тя млъкна.

— Вие поискахте петдесет бона. — Ник затвори куфарчето и го заключи. — Тук са петдесет бона. А сега ми дайте дневника.

— Какво? — Поли вдигна очи към лицето му. Изглеждаше объркана.

— Дневникът на Честън — подсказа ѝ внимателно Циния. — Сега можете да предадете дневника на Честън.

— О, да. Разбира се. — Поли мушна пакета в ръката на Ник, сякаш той бе желе-бомба със запален фитил. — Вземете го. Ваш е. На мен определено не ми трябва.

Ник стисна пакета. Дневникът на баща му. Усети формата на подвързаното с кожа томче вътре, но все още не можеше да повярва, че най-накрая е собственик на този предмет.

Осъзнаваше, че Циния го наблюдава съсредоточено, докато той бавно и внимателно разопаковаше наградата си. Омар държеше прожектора, така че всички да могат да видят дневника.

Твърдата, скъпа, прозрачно зелена змийска кожа, използвана като подвързия на томчето, се бе запазила добре през годините. Беше започнала да се покрива с уникална патина, каквато кожата получава с времето, но не изглеждаше избеляла или износена. Дневникът е само

на трийсет и пет години, напосми си Ник. Призрачно зелената змийска кожа може да издържи повече от век.

— Побързайте — извика Омар. — Не искаме да висим тук повече от необходимото.

Ник не му обърна внимание. Отвори дневника. Въпреки че беше подготвен за това, гледката на бащиното му име на първата страница го порази с неочаквана сила.

Записки от Третата експедиция до островите в
Западните морета. Ръководител на експедицията:
Бартълъмю Никълъс Честън

Ник с огорчение осъзна, че ръката му потрепери, когато прелисти първите няколко страници. Записките в дневника бяха вписани с черно мастило, леко избеляло, но все още съвсем четливо. Почеркът беше силен, ясен и решителен.

— Е? — попита Циния. — Това ли искаше, Ник?

— Да. — Ник затвори дневника много внимателно. Почувства се малко замаян. — Да, това исках.

— Тогава, ако не възразявате, Поли и аз ще тръгваме. — Омар вдигна куфарчето с две ръце.

Поли се усмихна с облекчение на Циния.

— Благодаря ви, мис Спринг. Много мило от ваша страна, че ми помогнахте във всичко това. Чувствам се много по-добре, след като всичко приключи.

— Лека нощ — извика Циния. — И късмет!

Ник не каза нищо. Сграбчи дневника и се втренчи в Омар и Поли, които тичаха обратно към другата кола.

Циния остана безмълвна до него, докато двойката влезе в колата си и се отдалечи по алеята.

— Време е да се прибираме — предложи най-накрая тя.

С усилие на волята Ник се отърси от замайването.

— Да.

— Добре ли си?

— Добре съм. — Той й отвори вратата.

— Държиш се малко странно.

Острите нокти на паниката пронизаха сетивата му. Дали се е досетила, че той е матрица? В следващия миг той осъзна, че тя е загрижена, не изнервена.

— Не мога да повярвам, че най-накрая се сдобих с дневника. Даже не бях сигурен, че наистина съществува.

Очите на Циния проблеснаха под лунната светлина.

— Разбирам.

Той затвори вратата и заобиколи колата, за да отиде до шофьорското място. Внимателно остави дневника на задната седалка и седна зад лоста за управление. Дълго седя тихо, събирайки мислите си.

— Благодаря ти — промълви най-накрая.

Циния се усмихна.

— Кога за последен път ти се е налагало да благодариш на някого заради това, че ти е направил услуга, мистър Честън?

— Предложих награда за дневника. Ти имаш право на нея. Ще уредя нещата да я получиш.

— Наистина притежаваш талант да развалиш момента. Не ти искам парите, мистър Честън.

Той осъзна, че я е обидил. Погледна непреклонно напред през стъклото.

— Аз получих дневника. Поли и Омар получиха петдесет хиляди долара. Ти си единствената, която не получи нищо от това. Защо тогава се забърка?

— Всичко стана заради една недовършена работа. — Циния се отпусна назад в седалката си. — И тя все още не е довършена.

Нещо в тона ѝ го накара да бъде нащрек.

— Какво означава това?

— Че убиецът на Морис все още е на свобода.

— Пет ада. Не е твоя работа да го търсиш. — Ник се обърна с лице към нея. — Остави това на ченгетата.

Тя отпусна глава на облегалката и погледна към тъмния парк.

— Ами ако полицията търси на погрешно място?

— Стой далеч от това, Циния.

— Морис беше матрица.

Той започна да свива нетърпеливо пръсти.

— Знам. То няма нищо общо с разследването на убийството му.

— Има, не виждаш ли? Хората, включително и ченгетата, са склонни да не обръщат внимание на талантите-матрици. Никой не ги разбира.

— Знам — отговори сковано той. — Но не ти ли е идвало наум, че талантите-матрици може би предпочитат нещата да си останат такива?

— Всички казват, че те са параноици, саможиви, потайни — продължи Циния, сякаш не го беше чула. — Някои хора мислят, че те са на границата на лудостта. Но аз съм работила с достатъчно от тях, за да знам, че са съвсем разумни.

Ник се втренчи упорито в осветения ѝ от луната профил.

— Така ли?

— Да, но те живеят под постоянен и уникален вид стрес. Никой, който не е матрица или който не е фокусираше матрица, не може да разбере невероятната борба, която те водят, за да могат да контролират психическата си енергия.

— Без майтап! — Той беше отвратен от отчетливата нотка на съчувствие в гласа ѝ.

— Това е много различна, много мощна форма на паранормална енергия. Талантите-матрици са обсебени от всякакви модели. Те могат да се изгубят в тях в продължение на часове. Проблемът е, че техният инстинкт вижда скрит проект във всичко, а нуждата да правят връзки понякога ги кара да виждат модели там, където повечето хора смятат, че подобни модели изобщо не съществуват.

— С други думи, те стават параноици.

— Кой знае... Може би те просто виждат по-надълбоко и по-ясно. — Тя сви рамене. — Или може би са склонни към параноя. Просто не са правени достатъчно изследвания върху тях и върху шепата призми като мен, които са способни да ги фокусират.

Ник се поколеба. Любопитството най-накрая надделя над здравия му разум.

— Как разбра, че можеш да фокусираш таланти-матрици?

— В колежа имах приятелка, която беше матрица. Ние двете се упражнявахме заедно в продължение на часове. Много интересно, колкото повече работехме заедно, толкова повече се успокояваше талантът ѝ.

Ник разпери пръсти и ги заби в облегалката.

— И тя не стана суперпараноичка?

— Не. — Циния се усмихна едва-едва. — Добре де, тя беше малко по-подозрителна от другите хора. И наистина прекаляваше с анализирането на всичко, но това го правят и много хора, които не са таланти-матрици. Сега обаче тя е добре. Работи в един мисловен резервоар, където в персонала си имат призма, която може да я фокусира достатъчно добре. Омъжена е щастливо и очаква бебе.

Ник усети как го обхваща напрежение.

— Кой клас е тя?

— Линда, е четвърти или пети клас.

— Средноразрядна. — Вълнението на Ник отслабна.

— Почти не съществуват силни таланти-матрици — напомни му Циния. — Всъщност онзи, който улових за малко в твоето казино, бе единственият по-силен от Линда, на когото съм се натъквала. Между другото, хората от охраната ти откриха ли го?

— Не. Но снощи нямаше големи печалби. Който и да е той, не успя да разори банката.

— Извадил си късмет. Все пак ми се иска хората ти да го хванат.

— Защо?

Тя погледна припряно към часовника си.

— Това е най-важното — отбеляза тя с явно лъжлива незаинтересованост. — Много е късно. Най-добре е да ме закараш у дома.

— За убийството на Фенуик — напомни ѝ решително Ник. — Обещай ми, че ще оставиш полицията да се занимава с него.

— Като че ли не остана много, което бих могла да направя.

— Не ми ги разправяй тези. Почти усещам, че кроиш някакви планове. Какво си мислиш?

— Нищо.

— Пет ада! — Ник се пресегна и я хвана за брадичката. Принуди я да го погледне право в очите.

— Кажи ми.

— Ами току-що ми хрумна, че сега, след като Морис е мъртъв, Поли и Омар са свободни да се оженят.

Ник я погледна изумен.

— Поли и Омар? Чакай една секунда. Ти всъщност не вярваш, че те имат нещо общо със смъртта на Фенуик, нали?

— Защо не? — Тя изглеждаше огорчена заради липсата на подкрепа от негова страна. — Не можеха да се оженят, докато бедният Морис беше жив.

— Поли и Омар очевидно имат дълга и сериозна връзка. Защо след толкова време изведнъж ще решат да убият Фенуик?

— Не знам. — Челюстта на Циния се стегна упорито. — Но трябва да признаеш, че съществува подобна възможност.

— Изключително далечна. Бих оценил шансовете за подобна възможност като толкова вероятни, колкото Завесата да се отвори отново по време на нашия живот. По дяволите, Циния, не искам да се бъркаш в разследването за убийство, разбираш ли?

Тя отметна глава и го погледна, сякаш в думите му нямаше нищо разумно.

— Защо се захващаш с това? Каквото и да реша да правя, то не е твоя работа.

— Искаш ли да знаеш защо бях толкова бесен, когато ми се обади преди час?

— Ти ми каза защо. Защото съм уговорила продажбата да стане в един тъмен, пуст парк.

— Това беше само върхът на айсберга — процеди през зъби той. — Бях вбесен много преди ти да вдигнеш телефона.

Тя го изгледа непоколебимо.

— Защо?

— Защото така. Защото ти не се обади.

Тя се втренчи в него.

— Но аз се обадох.

— Само защото Поли те помоли да се свържеш с мен.

— Чакай да го кажа направо. Ти си очаквал да се обадя по-рано? Преди да се чуя с Поли?

— Ние говорихме да търсим заедно дневника и убиеца, забрави ли?

— Да, по дяволите — сопна му се тя. — Ти просто се опитваше да ме манипулираш със сантиментални дрънканици за това как да обединим силите си. Искаше да получиш всяка възможна информация, която може би притежавах, отнасяща се за местонахождението на дневника, но не възнамеряваше сериозно да ми помогнеш в издирването на убиеца на Морис.

— Не е вярно! И ми говориш за подозрителност и параноя. Точно сега правиш доста добра демонстрация за това. — Щеше да я изгуби. Не можеше да използва нищо, с което да я задържи. Обзе го отчаяние.

— По дяволите, Честън, ако си искал да разговаряш с мен, защо просто не вдигна телефона?

— Вече го бях направил. — Той усети как челюстта му се стяга. — Беше твой ред.

Циния вдигна ръце.

— Не мога да повярвам, че спорим така. Звучим като двойка, която се кара след провалена среща.

— Радвам се, че най-накрая го забеляза. — Той посегна към нея. — Точно така изглежда. Като провалена среща.

— Почакай точно тук. — Тя обгърна раменете му с двете си ръце. — Какво си мислиш, че правиш?

— Ще те целуна.

— Защо?

— Проклет да съм, ако знам.

— Добре. — Тя го изгледа свирепо. — Много повече те харесвам, когато претендираш, че знаеш всички отговори.

— Повярвай ми, ако знаех всички отговори, нямаше да седя тук и да споря с теб. Щях да се върна в офиса и да правя нещо по-конструктивно.

— Например?

— Например щях да правя пари. — Той я дръпна през таблото за управление и я прегърна.

10.

Бурята на страстта я зашемети. Потопът дойде с гръмотевици от никъде и я помете в една великолепна вълна. После я завъртя и я запрати надолу в дълбините на някакво неизвестно море.

Циния почти усети как енергията пращи над предната седалка на синхрона. Учуди се — не беше сигурна защо не се появяват истински искри.

Устата на Ник бе безкрайно властна, безкрайно търсеца, безкрайно убедителна. Тя вкуси нуждата му, опита от глада му, тържествуваше от това, че той я желае толкова силно. Даже мирише на хубаво, реши тя. Пленителна мъжествена миризма. Можеше да каже със сигурност, че той използва хубав сапун, но не и одеколон. Това ѝ хареса. Много ѝ хареса. Изобщо не си падаше по парфюмираните мъже.

— О, Боже мой... — Тя нададе едва доловим, задушен вик на възбуда и обви силно врата му с две ръце. — Не бях осъзнала... не знаех...

— Може би не си. — Ник се премести, притискайки я назад в седалката. — Но аз желая да направя това от момента, когато ти влезе в офиса ми.

— Сигурно заради червената рокля.

— Винаги съм харесвал червеното. — Очите му проблеснаха в мрака, когато наведе глава, за да я целуне по шията.

Тя усети как знойна горещина залива долната част на тялото ѝ. Пръстите ѝ потънаха дълбоко в раменете му. Усещането за гладки мускули и кости под ризата му изпрати още един проблясък на очакване през тялото ѝ.

Отдавна знаеше, някъде дълбоко в съзнанието си, че нещо липсваше в малкото предишни връзки, които бе имала. Но никога не успяваше да определи неуловимия, липсващ елемент. Тази вечер, реши тя в пристъпа на ликуващо удовлетворение, най-накрая напипа истинската нишка.

Трепетът на осъзнаването опъна нервите ѝ. Това не беше се получавало никога преди, и то само от една целувка. Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че горещината в тялото на Ник подпалва всичките ѝ сетива, дори онези, които функционираха върху метафизичната повърхност.

Очевидно паранормалната страна от неговата природа беше толкова разтърсена и неспокойна от прегръдката, колкото и физическата.

Ник я притисна към облегалката, отпусайки се върху нея с цялата си тежест. В нея се породихо странно, напълно необяснимо желание да създаде призма. Стресната, тя устоя на психическото сондиране.

Беше почти сигурна, че Ник е талант. В това тясно пространство той можеше да улови енергийните ѝ вълни. Което щеше да бъде объркващо. Сексът в крайна сметка трябваше да се ограничи до физическата повърхност. Тя никога не беше чувала, че той може да засегне и психическите сетива.

Това не беше нормално. Определено не беше нормално.

Но експертите ѝ бяха казали, че нейният тип психическа енергия не е съвсем нормален.

Ник премести устата си към нейната. Тя усети зъбите му и веднага реши, че анализът на събитията върху метафизическата повърхност трябва да почака. Нямаше време да размишлява за странните усещания, които се вълнуваха в нея. Беше прекалено развълнувана, прекалено любопитна, прекалено замаяна, за да обмисля подобни трудноразбираеми чувства.

— Ще бъде хубаво... — Гласът на Ник беше дрезгав. Ръката му се понесе надолу, за да покрие гърдите ѝ. — Много хубаво.

— Ник...

С периферното си зрение Циния забеляза, че върху стъклата на синхрона се кондензира пара. Част от съзнанието ѝ все още мислеше достатъчно ясно, за да бъде удивена от собствената ѝ реакция към експлозията на сексуално напрежение. Тя с огорчение разбра, че дори не е усетила непостоянното естество на атмосферата, развихрила се над предната седалка на колата, докато Ник не посегна към нея.

Очевидно той я бе усетил веднага.

Но аз си имам отлично извинение заради това, че закъснях в преценката на реалната ситуация, каза си тя. Никога в живота си не беше изпитвала нещо подобно.

Отпусна се по-дълбоко в прегръдката на Ник, усещайки с напрежение твърдата, неотстъпчива форма на ерекцията му, докоснала крака ѝ.

Той беше голям. Много голям. Може би ненормално голям. Но определено интересен.

Тя предпазливо положи ръка върху бедрото му, изучавайки широките му очертания през опънатия плат на черния му панталон. Ответният му стон беше насърчителен.

Прокара пръстите на другата си ръка през косата по темето му. Би могла да се закълне, че стонът му се превърна в тихо ръмжене.

Той плъзна едната си ръка надолу по гърба ѝ и изви пръсти около бедрото ѝ. Още една тръпка, едновременно физическа и метафизична, се стрелна през нея. Това не трябваше да се случва.

— Невъзможно — промърмори гърлено тя.

— Не — възрази Ник. — Малко вероятно, но не и невъзможно. Не съм го правил на предната седалка на колата откак бях на осемнайсет, но мисля, че мога да си спомня как се прави.

— Не това имах предвид. — Тя се дръпна, когато следващият изблик на психическа енергия отрази силното ѝ физическо желание. — Нещо странно става тук.

— Това е просто таблото за управление. Да се преместим отзад. Там ще ни бъде по-удобно.

Той говори за секс, помисли си тя. Ето я и нея, чуди се дали психическата страна на нейната природа не се е увредила и не е започнала да поражда метафизически сексуални халюцинации, докато Ник спокойно ѝ предлагаше да се настанят по-удобно.

Паниката от загубата на ориентацията ѝ пламна дълбоко в нея. Тя бе достатъчно силна, за да охлади до голяма степен предишния ѝ ентузиазъм.

Отвори очи и натисна с ръце силните му гърди.

— Чакай. — Беше останала без дъх. — Достатъчно. Трябва да спрем. Веднага.

Ник се успокои. Вдигна бавно глава и погледна надолу към нея.

— Защо?

Няколко секунди тя не можа да обели и дума заради ужасяващата простота на въпроса. Нямахте представа как да обясни странните усещания, които изпитваше.

— Ъъъ, ами...

— Предполагам, че си си направила ваксинация против забременяване както всички други?

— Да — заекна тя, внезапно смутена от прагматичния въпрос. — Да, разбира се.

Устата му се изкриви леко.

— Аз също. Значи сме в пълна безопасност. — Той понечи да наведе глава.

— Смисълът не е в това — успя да промълви тя. — Опитвам се да ти кажа, че това отиде твърде далеч. Казах ти, че можеш да ме целунеш. Това е всичко. За Бога, та ние почти не се познаваме. А преспиванията за една нощ не са ми в стила.

Той вдигна глава и дълго я оглежда. В погледа му се усещаше едно разрушително напрежение, което спря дъха ѝ. Циния можеше да се закълне, че в ограниченото пространство на колата се е появил нов вид енергия. Това не беше искрящият, вълнуващ ентузиазъм на сексуалното привличане, физическо или метафизично. Беше нещо много по-опасно.

— Какъв точно — попита изключително строго Ник — е твоят стил?

На Циния ѝ хрумна, че се намира в едно доста несигурно положение. Беше сама в изолиран парк с един от най-прочутите мъже в града. Думите на леля Уили прозвучаха отново в съзнанието ѝ. Този мъж е нещо повече от гангстер.

— Да не си посмял да ме заплашваш, Ник Честън! Тази вечер излязох тук, за да ти помогна да получиш проклетия дневник. Направих ти много голяма услуга. Подозирам, че се дразниш, когато си задължен на някого, но така стоят нещата. Ти си ми длъжник. Записвам си.

Той притихна. Познатата загадъчна маска се плъзна на мястото си върху суровите му черти.

— Какво искаш?

— Искам да се държиш цивилизовано.

Маската изчезна толкова бързо, колкото се и появи. Очите му блеснаха весело.

— Много ми харесва, когато говориш мръсотии.

Тя премигна.

— Моля?

Усмивката му бе едва забележима.

— Няма значение. Права си, аз съм ти длъжник. И искам да си върна дълга.

Тя го изгледа предпазливо.

— Как?

Той нави около пръста си един паднал кичур от косата ѝ.

— Ще вечеряш ли с мен?

— Да вечерям? — Тя като че ли не можеше да подреди мислите си логично. — Кога?

— Утре вечер? — Той си погледна часовника. — Всъщност довечера.

— Довечера имам ангажимент за фокусиране.

— Утре вечер?

— Говориш сериозно, нали?

Погледът му не потрепна.

— Много.

— Но ти вече нямаш нужда от помощта ми. Дневникът е у теб.

— Зарежи дневника. Ще вечеряш ли с мен?

— Не е нужно да си връщаш дълга. Вземам си думите назад.

— Добре. Не съм ти длъжник. Но все пак искам да вечерям с теб.

Тя се поколеба.

— Не съм сигурна дали това е добра идея. Изглежда, че таблоидите вече изгубиха интерес към нас. Ако ни видят отново заедно, и то на обществено място, може да се надигне нова вълна от спекулации.

— Не ми пука за таблоидите и за клюкарските колонки. — Той прокара палеца си по долната ѝ устна.

Тя се ужаси, осъзнавайки, че долната ѝ устна потрепна от докосването. Преглътна и си пое дълбоко дъх.

— Извини ме, но бях останала с впечатлението, че си много загрижен за неприкосновеността на личния си живот — отбеляза тя.

— Всъщност си чула, че съм саможив? Потаен?

— Както и други неща. Да не би да искаш да ми кажеш, че това не е истина?

— Казвам ти, че искам да вечерям с теб. Ще понеса клюките и спекулациите, за да го направя. От теб искам само един прост отговор. Да или не.

Това не е най-галантната или най-любезна покана, която съм получавала, но този път той поне не се опитва да ме манипулира, помисли си тя. Просто я молеше да излязат на среща. Нещо такова.

Да отпрати молба, знаейки, че няма начин да изтръгне насила отговора, който иска, несъмнено бе чуждо усещане за Ник Честън. Тя почти изпита съжаление към него.

Почти.

Срещата за вечеря с него не е нещо много разумно, каза си тя. Това ще разтревожи семейството, ще обезпокои приятелите ѝ в „*Псиенерджи инкорпорейтид*“ и най-вероятно ще привлече вниманието на таблоидите.

Но няколкото искри от невидима, магическа енергия, които пламнаха помежду им преди момент, все още присветваха във въздуха около нея. Цял живот съм чакала да почувствам такава приятна енергия, помисли си тя.

А Ник я молеше, не я заплашваше, не я манипулираше.

— Да — съгласи се тя. — Бих искала да вечерям с теб.

11.

— Нарекох я Изгубената експедиция. — Нютън де Форест разлюля увисналия край на зелената лоза в дебелата си ръкавица и я кльцна с чифт градински ножици. — По-рано Бартълмю Честън направи две експедиции, за да картографира островите в Западните морета. И двете бяха изключително успешни. Екипите открили залежи от непознати преди руди и минерали. Донесоха образци от многобройни нови представители на растителния и животинския свят. Но последната експедиция на Честън просто изчезна в джунглите на някой некартографиран остров.

— Но защо няма никакви официални документи за експедицията? — Циния погледна неспокойно към тъмночервената течност, оцеждаща се от прерязаната лоза. Подкастреното растение сякаш кървеше.

В едно отношение информацията се оказа точна, помисли си тя. Нютън де Форест определено беше странен. Покани я да разговарят в градината му и тя охотно се съгласи. Обичаше растенията и копнееше за деня, когато щеше да може да си позволи да си купи къща с достатъчно място за градина.

Но нищо в градината на Де Форест не ѝ изглеждаше както трябва. Растенията изглеждаха гротескно. Листата бяха оформени странно. Цветовете на редките цветове не изглеждаха естествени. Лозите бяха извити нереално.

Огромната засадена площ в имението на Де Форест тънеше в постоянен мрак, създаден от дебелия балдахин от широки листа и чепати лози. След като Циния мина през обвитата с лозници врата, тя се озова обвита в изкуствен здрач.

След няколко стъпки тя разбра, че губи ориентация. Това я притесни много повече от неправилната форма и неестествените цветове на листата. Чувството ѝ за посока обикновено бе доста надеждно. Тя знаеше, че не е далеч от голямата къща, но вече не виждаше старата, порутена каменна постройка. Не беше сигурна как

би могла да се върне до нея. Вече изгуби от погледа си и обвитата с лозници градинска врата.

Беше обградена от плътни тъмнозелени стени. Те се издигаха на няколко фута над главата ѝ. Коридорите, оформени от очевидно непроницаемите листни масиви, се извиваха към вътрешността на имението. Тя стоеше до Нютън в тясна, крива алея, оформена от дебелите, пълзящи лози. Под краката им се стелеше килим от светлозелен мъх. Той излъчваше зловец блясък.

Нищо не е нормално в тази градина, реши тя. Включително и градинарят.

Нютън обаче изглеждаше много доволен, макар че определено беше странен. Искаше ѝ се той да ѝ предложи чаша каф-чай. Тази сутрин не ѝ остана време за това. След цялото вълнение в Къртън парк през нощта тя напълно забрави за срещата си с професор Де Форест. Сети се чак когато се събуди преди час. В бързината да отиде навреме пропусна закуската, каф-чая и сутрешния вестник — всичките малки ритуали, с които започваше денят.

Нютън беше пълно, весело, червенобузесто джудже с елегантно подстригана брада и приятно закръглено коремче. Върху карираната си риза и дънките носеше кожена градинарска престилка, обсипана с джобове за инструменти. На носа му бяха кацнали мънички кръгли очила. Шапка покриваше плешивата му глава.

Той очевидно бе влюбен в темата си, легендарната Трета експедиция на Честън. От начина, по който говореше надълго и нашироко, Циния се досети, че на Нютън му липсва заплепената публика от учебната зала. Тя бе подготвена да слуша.

Дневникът вече бе на сигурно място в ръцете на Ник, но убиецът на Морис Фенуик все още се скиташе на свобода. Ако останеше вярна на подозрението си, че Морис не е бил убит заради пари за дрога, тогава дневникът оставаше единствената ѝ възможна следа. Трябваше да узнае нещо повече за Третата експедиция.

— А, да. Защо няма никакви официални документи за Изгубената експедиция? — Нютън я погледна с лукаво одобрение и окастри още една лоза. — Въпросът ви е отличен, разбира се. Дълги години търсих документи и записки, които биха могли да докажат теориите ми.

Циния гледаше замаяна как от прерязаната лоза капе още кървавочервен сок.

— Открихте ли някакво убедително доказателство?

— Нищо, което да удовлетвори отрицателите и присмехулниците. Нютън въздъхна, докато оглеждаше едно грозно алено цвете. — Имаше някои ранни документи, които показваха, че Третата експедиция на Честън е била запланувана. Но официалните документи сочат, че тя никога не се е провела, защото Честън изчезнал в джунглата и се самоубил няколко дни преди заплануваното заминаване на екипа.

— Но вие вярвате, че експедицията се състояла?

— О, да — кимна бързо Нютън. — Напълно съм сигурен. Преди двайсет години успях да намеря двама миньори, търсачи на желе-лед, които били в Серендипити през същата седмица, когато екипът се събрал там. Те си спомниха за петимата мъже от експедицията на Честън.

— Серендипити?

— Това е била стартовата точка. Последният преден пост на цивилизацията, може да се каже. Малък миньорски лагер, разположен на един от външните острови. По-късно бил изоставен от компанията. Джунглата израснала много бързо. Днес там не е останало нищо. Преди няколко години направих едно пътешествие до Западните острови и се убедих в това.

— А какво стана с вашите двама свидетели? Защо никой от тях не се появи да свидетелства?

— Още един добър въпрос. — Нютън мушна с върха на ножиците си затворените листа на лепкаво жълто цвете. Цветът изщрака и се отвори, за да разкрие гнездо с остри бодли в центъра. — Отговорът е, че до момента, когато бях готов да публикувам работата си, и двамата бяха мъртви.

— Имате предвид убити!

Нютън погледна лукаво.

— О, властите твърдяха, че смъртта на двамата не е загадъчна. Единият беше алкохолик. Свърши паднал по очи в една канавка на Фаундърс скуеър. Другият имаше проблеми с наркотиците. Беше убит от друг наркоман, когото очевидно се бе опитал да ограби. Пълна глупост.

— Какво мислите, че е станало с тях?

— Били са убити от инопланетяните. — Нютън я погледна хитро. — Не директно, разбира се. Съществата най-вероятно са поставили някоя бедна жертва под мозъчен контрол и после са му заповядали да се отърве от свидетелите.

Циния трепна.

— Разбирам. — Мислеше си да попита Нютън защо инопланетяните не са убили и него, след като именно той бе човекът, разгадал подлите им планове, но се въздържа. Може би нямаше да иска да разговаря с нея, ако тя му се противопоставеше с твърде здрава логика. — Трябва да е имало и други хора, които да си спомнят за експедицията.

— Успях да намеря няколко, които си спомниха, че тя е била планирана, но доколкото знаеха, била отменена в последната минута заради самоубийството на Честън. Всички замесени в подготовката, с които разговарях — от университетските власти до хората, живеещи по островите — смятат, че експедицията никога не е тръгнала от Серендипити.

— Ами семействата на петимата мъже от екипа на експедицията? Те сигурно са заподозрели нещо, след като роднините им не са се завърнали.

— Семейството на Честън го отписа като самоубиец. Другите четирима нямаха близки роднини. Никой не забеляза, че те просто изчезнаха.

Циния се намръщи.

— Не е ли малко странно?

— Всъщност не е. Честън сам избираше екипите си. Първото му изискване бе всеки от групата да има опит за оцеляване в джунглата. Това ограничаваше броя на потенциалните кандидати до обичайния асортимент от самотниците, копелетата и изметта, които бяха склонни да се озоват на островите и желаеха да се включат в някоя експедиция. В онези дни не бяха много хората, които се захващаха с такава работа.

— Защо не? Звучи доста вълнуващо.

Нютън се ухили.

— Не толкова вълнуващо, колкото търсенето на желе-лед. В крайна сметка човек може да забогатее, ако открие ледени залежи.

Работата в експедиция, от друга страна, е на заплата. Всички ценни открития стават собственост на спонсорите.

— В този случай на университета в Ню Портланд, така ли?

— Точно така. И, както казах, техните документи показват, че те са отменили експедицията след изчезването на Честън.

— Хмм. — Циния се наведе по-близо до прерязаната лоза, за да огледа червения сок, който капеше от нея.

— Не, не, мис Спринг, не докосвайте това малко кървящо влечуго. — Нютън блъсна ръката ѝ настрани с игриво потупване. — Не и докато раната не заздравее.

Циния го погледна озадачено.

— Раната?

— Метафора. — Веселите очи на Нютън затамбуваха зад кръглите му очила. — Както виждате, лозата сякаш кърви, когато е прерязана. Течността ѝ е доста токсична. Оставя много гадни изгаряния.

— О... — Циния бързо пхна ръце в джобовете на джинсите си и последва Нютън по друга зелена алея. — Значи вие сте убеден, че екипът на експедицията е бил отвлечен от инопланетяни?

— Това е единственото разумно обяснение за изчезването на тези петима мъже заедно със записките, които биха могли да докажат, че са тръгнали по график — обясни убедено Нютън. — Признавам, че през всичките тези години моята работа привлече вниманието само на един-двама ексцентрици, и то благодарение на таблоидите.

Някои глупаци излязоха със свои собствени теории, но те са пълни глупости.

— Какви са другите теории?

— Преди няколко години един таблоид публикува фантазьорска статия, в която се твърдеше, че последната експедиция на Честън открила някакво съкровище. Може би залежи на огнен кристал. Авторът предполага, че петимата членове на екипа са се договорили да скрият местонахождението на кристала и после да симулират собственото си изчезване.

— И по този начин да не им се налага да съобщят за откритието на университетските власти?

— Да. — Нютън се изкикоти. — Абсурдна теория, разбира се. Ако тези петима мъже бяха изкопали тайно големи количества кристал

през всичките тези години, все някой щеше да забележи. Огненият кристал се среща толкова рядко, че ако изведнъж на пазара се появят големи количества, това би предизвикало голямо объркване.

— Вярно. — Циния не можеше да спори по този въпрос. — Все пак идеята, че екипът е открил съкровище, което си е струвало да скрие, е доста интригуваща.

— Ха. Петима мъже не могат да запазят дълго време подобна тайна. — Нютън замахна с ножиците си към нея. — Тези мъже са били отвлечени от инопланетяни, мис Спринг. И после същите тези инопланетяни са скроили заговор как да заличат всички следи от Третата експедиция, така че никой да не разбере какво се е случило.

— Това изглежда малко невероятно — подхвърли Циния колкото е възможно по-внимателно.

— Изобщо не е невероятно. Не забравяйте, ние имаме доказателство, че тези инопланетяни са посещавали планетата ни в миналото.

— Говорите за останките, които намери Лукас Трент?

— Разбира се — кимна Нютън.

— Но експертите казват, че те са изключително древни. Който ги е оставил, е изчезнал отгук преди повече от хиляда години.

— Това не означава, че те не са се върнали преди трийсет и пет години, за да отвлекат Честън и хората му.

— Но защо са избрали именно тези петима души? — попита Циния.

— Може би никога няма да узнаем отговора на този въпрос, скъпа. В крайна сметка те са инопланетяни. Кой може да каже как работят мозъците им? — Нютън се намръщи. — Може би ще трябва да стоите по-далеч от хапещия език.

— Хапещият език? — Циния погледна надолу към голям, месест лист с форма на гърло.

— Умно малко растенийце, ако мога да се изразя така. Ако не внимавате, може да ви откъсне един-два пръста. Гледайте това. — Нютън измъкна от джоба си малка найлонова торбичка и извади от нея парче сурово месо. После хвърли месото към хапещия език.

Когато парчето прелетя край листа, от него изскочи дълго, месесто, подобно на език удължение. То грабна преминаващата храна

и бързо я напъха надолу в лепкавата, влакнеста сърцевина на растението.

Циния се намръщи, когато месото изчезна надолу в зеления хранопровод.

— Виждам какво имате предвид.

— Най-важното нещо, за да се оправите в моя лабиринт без някои малки инциденти, е да не докосвате нищо — възкликна щастливо Нютън.

Циния спря рязко.

— Ние сме в лабиринт?

— Разбира се. Не сте ли разбрала още? — Нютън се изкиска снизходително. — Един мой приятел, талант-матрица, ми го проектира. Конструиран е така, че всеки, който влезе в него, се насочва директно към центъра. След като веднъж е влязъл тук, посетителят не може да намери обратния път, освен ако не знае ключа.

Циния се огледа предпазливо.

— Надявам се, че вие го знаете...

— Разбира се, разбира се. В крайна сметка това си е моят лабиринт — разкиска се Нютън. — Обикновено е малко по-активен по това време на деня, но предполагам, че лекият скреж сутринта някак си го е забавил.

— Забавил го е? — Циния отстъпи назад.

— Ще демонстрирам. — Нютън още веднъж докосна безчувствената зелена стена с върха на ножиците си.

— Ако успея да го събудя. А, ето. Време беше, поспаланко.

Циния чу тихо, съскащо шумолене. В следващия миг маса от дълги, остри тръни се стрелна напред през зелените листа. Тя осъзна, че всяко същество с малко късмет, което мине наблизко край стената, ще бъде набучено.

— Интересно. — Тя преглътна с мъка.

— Вече няколко години работя върху този хибрид. — Нютън изглеждаше доволен от себе си. — В естествената си среда бодливият капан е доста малък. Тръните могат да забодат само насекоми или малки птички. Но моите експерименти създадоха тази версия, която с лекота би могла да свали заек-мишка със средни размери.

Циния погледна гъстия трънак.

— И да нарани сериозно нещо по-голямо.

— Разбира се, разбира се. — Нютън грейна. — Както казах, номерът да се наслаждавате на моята градина е да не докосвате нищо, освен ако не знаете точно какво правите.

— Ще го имам предвид. — Циния се увери, че е застанала в самата среда на зелената алея. — Чувал ли сте някакви слухове за дневника на Честън от последната му експедиция?

— Дневник? — Нютън спря и се замисли. — Трябва да е имало такъв, разбира се. Все пак Честън водеше дневници за първите си две експедиции. Беше много педантичен за подобни неща. Но дневникът за Третата несъмнено е бил загубен, когато инопланетяните са го отмъкнали.

Циния имаше чувството, че Ник няма да е доволен, ако тя информира обезумелия Де Форест, че дневникът от Третата експедиция се е появил наскоро. Трябваше да си признае с неохота, че очевидно си губи времето с професора.

— Много ми помогнахте, сър. Благодаря ви, че отговорихте на въпросите ми. Сега наистина трябва да тръгвам.

— О, не трябва да тръгвате, преди да видите сърцето на лабиринта ми, скъпа. То е много специално място, ако аз самият мога да се изразя така.

— Какво има в центъра? — попита неспокойно тя.

— Моята изкуствена пещеричка с водни растения, разбира се. — Нютън се изкикоти, докато слизаше бавно по зелената алея. — Елате, скъпа. Ще ви покажа. Много се гордея с водните си екземпляри.

Дланите на Циния изведнъж се изпотиха. Тя ги изтри в джинсите си.

— Нямам много време, професоре.

— О, за това ще имате време, скъпа. — Нютън изчезна зад ъгъла. — Обичам да показвам пещеричката си. Освен това, вие не можете да се върнете без мен.

— Професор Де Форест, чакайте...

— Насам, мис Спринг. — Гласът на Нютън се чуваше по-слабо.

Циния погледна назад към пътя, по който бяха дошли, и осъзна, че е напълно изгубена. Не можеше да разбере кой от виещите се коридори със зелен листак я бе довел до настоящото ѝ място. Нямахше избор. Трябваше да последва Нютън.

— Професор Де Форест, наистина не мога да остана много — извика тя, надявайки се, че гласът ѝ е достатъчно твърд и не издава страха ѝ.

— Разбирам, скъпа. — Гласът му се чуваше още по-слабо.

Циния хвърли един последен поглед през рамо. Беше безнадеждно. Никога нямаше да успее да намери обратния път без помощта на Нютън.

— Чакайте, професоре, идвам. Нямам търпение да видя изкуствената пещеричка.

Тя изтича зад ъгъла и едва не се сблъска с Нютън.

— А, ето ви и вас. — Очите му се присвиха от весело удоволствие. — Насам. — Той се обърна и се затътрузи по друга пътека. — Не забравяйте, не трябва да докосвате нищо.

— Повярвайте ми, няма. — Циния го последва неохотно. — Как намирате пътя в този лабиринт?

— Много просто, скъпа. — Той погледна назад към нея с блещукащите си сини очички. — Познавам градината си. Внимавайте с това растение. Завеса. Сигурно няма да ви се иска стоите твърде наблизо, когато то се затвори.

Циния заобиколи тежката, увиснала каскада от листа. Стори ѝ се, че чу бълбукане някъде в далечината. Неприятната миризма на гниещи растения прелетя покрай носа ѝ.

— Вече сме на мястото, скъпа — обяви Нютън, след като завиха зад последния ъгъл. — Прекрасно, нали? Прекарвам толкова приятни часове, седнал на онази каменна пейка ей там.

Циния зави предпазливо зад ъгъла и видя скалистата изкуствена пещера, покрита с хлъзгав зелен мъх. Тъмната вода на басейна се завърташе около отвора на каменната пещера, а после изчезваше в черните ѝ дълбини.

Големи зловещи растения висяха около басейна като множество гладни хищници в очакване на своята плячка. Циния предположи, че при общия вид на градината, това не е плод на въображението ѝ.

Хлъзгави на вид лози се точеха чак до входа на изкуствената пещера. Още растения плаваха по повърхността на тъмния басейн.

Циния зърна нещо голямо и обрасло в пещерата.

— Много необикновено — отбеляза тя.

Нютън грейна от бащинска гордост.

— Благодаря ви, скъпа! Посветил съм много години на моите растения. Всички те са уникални. Толкова е хубаво, че мога да ги показвам от време на време.

Циния се готвеше да му напомни още веднъж, съвсем тактично, че трябва да си тръгва. Тя спря, когато я порази една мисъл.

— Професоре, сигурно сте си водили някои бележки в курса на вашите изследвания.

— Разбира се, разбира се. Страшно много. Не съм ги поглеждал от години. Те са складирани на специално място, където държа всички спомени от академичната си кариера.

— И къде е то?

— Под къщата, в семейната гробница, разбира се. — Нютън ѝ се усмихна тъжно. — Най-подходящото място за такива неща. Моята академична кариера в крайна сметка е мъртва също като роднините ми. И, честно, да си остане помежду ни, скъпа, аз определено предпочитам кариерата пред семейството си. Гадно племе.

В съзнанието на Циния се появи леля Уили.

— Съчувствам ви за това отношение, професоре. Имам един последен въпрос.

— Какъв е той, мис Спринг?

— Вие казахте, че властите от университета в Ню Портланд много охотно повярвали, че Бартълмю Честън наистина се е самоубил.

— Те приеха историята без никакви угризения.

— И защо? Честън имал ли е регистрирани някакви психологически проблеми?

— Не. Но се носеха слухове, че той е талант-матрица. Всички знаят колко странни са те.

Чак след десет Циния излезе от асансьора и тръгна по коридора към своята мансарда. Беше изтощена от умора. Последната ѝ фокусна задача се проточи твърде дълго, както често се случва с талантите-матрици. Те бяха склонни да се изгубват в моделите, които сами създаваха върху метафизичната повърхност. Когато това се случеше, те се забавляваха толкова много, че Циния не обичаше да ги прекъсва. Но

за тяхно съжаление „*Псиенерджи инкорпорейтид*“ ги таксуваше на час.

Тазвечерната клиентка, матрица, работеща в областта на биологичната синергетика, бе обсебена от сложната система на биосин статистиката. Когато Циния предпазливо ѝ напомни за изминалото време, изследователката не обърна внимание на намесата ѝ. От лабораторията ѝ бяха обещаали, че ще покрият разходите.

Клементайн щеше да остане доволна от голямата сметка, която навъртя матрицата, помисли си Циния, докато влизаше в мансардата. Но точно сега леглото ѝ се струваше много по-привлекателно, отколкото премията в чека ѝ. Беше изминал един много тежък ден.

Тя се прозя и посегна към ключа за осветлението.

В мрака, край камината, се размърда някаква сянка. Циния престана да се прозява и се приготви да изкрещи.

— Каж ми — обади се Ник от тежкия стол за четене от Периода на късната експанзия. — Какво, по дяволите, те накара да си помислиш, че ще се измъкнеш след това?

— Какво? — Тя бе толкова изумена, че едва успя да проговори. Ръката ѝ се отпусна надалеч от ключа за осветлението, оставяйки мансардата в пълен мрак. — Какво имаш предвид?

— Това е много добре изработен фалшификат, това поне ти го признавам. — Очите на Ник блеснаха в мрака. — Но е фалшив от първата до последната страница.

— За какво говориш?

— За дневника, разбира се. — Гласът му бе безкрайно нежен, безкрайно опасен. — Онзи, който ти толкова щедро ми уреди да купя от Поли и Омар снощи. Това е пълен фалшификат.

Циния направи една стъпка напред и спря. Беше твърде замаяна, за да разсъждава ясно.

— Как разбра?

По метафизичната повърхност се спусна сила, огромен, суров пристъп.

Талант-матрица търси призма. Иска призма. Преследва призма. Призовава призма.

Циния спря да диша, когато усети търсещото присъствие на психичното сондиране. Във всичко това тя усети нещо смущаващо

познато. Нещо, което я призоваваше, нещо, което никой друг талант не притежаваше. Тя отговори инстинктивно с кристално ясна призма.

През нея се спусна поток от зашеметяваща сила, появяваща се на огромни вълни от контролирана психическа енергия.

Тя познаваше този талант. Тя познаваше този мъж.

— Това си бил ти — прошепна Циния. — Ти си вампирът.

Тя изключи фокуса. А после включи осветлението.

Неизвестно защо обикновената, човешка реакция свари Ник неподготвен. Той инстинктивно потисна жестоката буря на силата, насъбрала се върху метафизическата повърхност. Призмата, която Циния създаде, премигна и угасна.

— Страхотно! Направо страхотно... — Циния вдигна ръце. — Краят на един прекрасен ден. Пропуснах закуската, защото трябваше да прекарам сутринта с един налудничав професор и куп кръвожадни растения. Пропуснах вечерята, защото трябваше да се отегчавам до смърт, задържайки глупаво фокуса за една статистичка. Влизам през вратата и не искам от живота нищо повече, освен чаша вино и сандвич, а какво намирам? Психически вампир в дневната ми. Това е прекалено. Отказвам се.

Тя погледна сразяващо към Ник, докато крачеше към кухнята през отворената мансарда. Отвори охладителя и измъкна бутилка зелено вино.

Ник бързо преоцени проблемите, докато я наблюдаваше как бърка в чекмеджето и рови, търсейки тирбушона. Нещата не вървяха по начина, по който ги бе планирал. Много мразеше да става така.

От момента, в който разбра, че дневникът е фалшификат, той бе обсебен от тази конфронтация с Циния. Яростта, че го изиграха като глупак, бе достатъчно силна. Разочарованието, което изпита, след като отново се провали в търсенето си, бе още по-силно. Но осъзнаването на факта, че Циния го беше предала, направи го разяждаше отвътре.

Беше му изиграла номер. Нямаше друго логично обяснение.

Той не разбираше болката, която се натрупа в него, преди да си наложи да погледне истината право в очите днес следобед. От дълго, дълго време насам не беше позволявал на нищо и на никого да го засегне толкова силно.

Вбеси го фактът, че реагираше толкова силно на нещо, което трябваше да предвиди още от самото начало. Изобщо не трябваше да

се доверява на Циния.

Независимо от това, въпреки фактите, повече от всичко на света в момента той искаше тя да започне да се защитава.

По-рано, докато размишляваше в тайния си офис, той си представи дузина различни сценарии за тази среща. Във всичките виждаше как Циния води отчаяна борба, опитвайки се да го убеди, че е била измамена от Поли и Омар. Искаше чу се тя да се моли, да декларира собствената си невинност, макар неговата логика да му подсказваше, че е затънала в мошеническата схема чак до елегантните си уши.

— Къде е истинският дневник — попита я той много спокойно. — На някой друг ли го продаде? Или го задържа за себе си? Да не би да си повярвала в онази стара таблоидна легенда, че екипът на баща ми е открил съкровище от огнен кристал? Да не си мислиш, че дневникът може да те заведе до него? Ако е така, ти наистина не си чак толкова интелигентна, колкото предполагам.

— По дяволите, хич не ми се иска да падам още по ниско в очите си, отколкото вече съм паднала.

— Никой не може да ме предаде и после да му се размине, Циния.

— Не си губи времето, опитвайки се да ме заплашваш, Честън! — Тя се появи в края на барплота с висока чаша вино в ръка, отиде до антикварния диван до прозореца и се отпусна в него с прочувствена въздишка. Настанявайки се в ъгъла, тя опъна крака върху възглавничките. — Прекалено съм уморена, за да мога да се уплаша.

— По-добре събери енергията си, защото аз не си играя.

Тя отпи бавно и замислено от виното, после го погледна над ръба на чашата.

— Ако онзи дневник, който ти купи от Поли и Омар, е фалшификат, тогава аз съм в същата неизвестност като теб.

— Ти уреди всичко за сделката. — Стабилната яснота в погледа ѝ го накара да кипне. — Значи трябва да си замесена. Единственото, което не разбирам, е как, в името на петте ада, си сметнала, че това ще ти се размине.

Тя сви ръка зад главата си.

— Наистина ли вярваш в тези глупости, или сега говори само матричната параноя?

— Аз не съм параноик — процеди през зъби Ник. — Но съм много добър в разкриването на модели, дори и без помощта на призма. Не че ти трябва да си талант-матрица, за да направиш връзките в тази ситуация. И едно малко дете с молив може да свърже точките.

— Тогава ти предлагам да си намериш малко дете с молив, защото самият ти не се справяш твърде добре. — Тя отпи една глътка от виното, облегна глава в присвитата си ръка и затвори очи. — Боже, колко съм уморена... Мразя статистиката.

Ник побесня. Стана от стола и прекоси стаята, приближавайки се към дивана.

— Погледни ме, по дяволите!

Тя отвори очи.

— Нямам настроение за това, мистър Честън.

Той се пресегна надолу и грабна чашата от ръката ѝ.

— Наистина ли си мислеше, че ще бъда заслепен от няколко целувки и едно обещание за добър секс?

— Какво обещание? Единственото нещо, на което се съгласих, беше да изляза на вечеря с теб. — Тя присви вежди в подигравателен въпрос. — И като стана дума за това, предполагам, че цялото представление означава, че поканата за утре вечер се отменя?

Ник чу остро пукане. Течността потече по ръката му. Той погледна надолу и с удивление видя, че е счупил крехкото столче на чашата. Втренчи се, шокиран от доказателството за това, че е загубил контрол. Пръстите му се обляха с кръв и зелено вино, които капеха по дървения под.

— О, за Бога! Виж сега какво направи... — Циния се изправи на крака и тръгна към кухнята. — Ела над мивката. Ще те почистя и после ще можеш да се върнеш в пещерата си.

Пронизаха го гняв и отчаяние.

— Циния!

Посегна към нея със съзнанието си както давец се човек се стреми към повърхността. Усети познатото плаващо чувство за загуба на ориентация и изпрати психическата сонда. Когато усети отговора, той се изпълни с облекчение. Искаше му се да седне. Зашеметяващото въздействие от силната интимност едва не го събори на колене.

Циния не каза нищо, когато пусна кранчето, но му предложи призма върху метафизичната повърхност. Тя беше кристалночиста,

много мощна. Този път му трябваша няколко секунди, за да я изследва. Усети, че тя може да фокусира таланта му в пълна степен. Никога в живота си не бе имал възможност да използва до максимум психическите си дарби.

Не можа да устои. Изпрати талант, който с нетърпение се втурна през призмата. Метафизическата конструкция не потрепна. Тя канализира пълния удар на сурова психическа мощ и я превърна във фино настроени енергийни вълни. Той можеше да използва тази енергия по същия начин, по който използваше ръцете си, ушите или очите си. Енергия, която беше толкова естествена и контролируема, колкото всичките му останали сетива.

Той вече не трябваше да напипва или да подозира какви са моделите в света около него. От малко неравните ръбове на плочките по кухненските стени до безчислените мънички искрици по повърхността на водата, изтичаща от кранчето — целият вътрешен дизайн на заобикалящата го матрица прие съвсем ново измерение върху метафизическата повърхност. Всъщност няколко измерения. Можеше да ги изследва с часове, да анализира връзките, да екстраполира възможностите, да преценява вероятностите.

Но той не се опита да използва енергийните вълни. Просто наблюдаваше огромния, блестящ водопад от психическа сила с вътрешното си зрение и се удивяваше. Беше пиян от красотата и вълнението на собствения си, напълно фокусиран талант.

— Капеш по целия ми под — предупреди го Циния.

Нормалното естество на добрата фокусна връзка бе онова, при което призмата и талантът можеха да провеждат обикновен разговор или да изпълняват рутинни задачи, докато работят с комбинираната си психическа енергия. Все едно да дъвчеш дъвка и в същото време да вървиш.

Но тази вечер Ник се концентрираше трудно върху думите на Циния. В допълнение към учудването от това, че можеше да се отдаде докрай на психическите си усещания, той бе изпаднал в хватката на сексуалното желание, толкова силно, че буквално изпитваше болка от него. Съмняваше се дали би могъл да дъвче дъвка в момента, да не говорим за ходене.

След кратка борба обаче той успя да потисне опияняващото усещане за достатъчно дълго време и да отиде до кухненската мивка

на Циния.

— Не я ли усещаш? — попита той.

— Кое? Фокусната връзка? Разбира се. — Тя посегна към ръката му и я задържа под течащата вода. — Ти си много силен, нали?

— Да. — Имаше предвид усещането за силна интимност, не силата на връзката. Може би тя не усещаше връзката по същия начин като него. Мисълта, че може би разрушителното усещане за близост е само от негова страна, възбуди у него силна вълна на меланхолия. — Не знам кой клас. Официалната паранормална спектрална скала не е точна по отношение на талантите-матрици.

— Говорейки като пълносектрална призма, която има достатъчно опит с таланти-матрици, мога да ти кажа, че си доста над десет. — Очите им се срещнаха. — Сигурна съм, че и ти го знаеш.

Нямаше смисъл да се преструва, че е нормален.

— Предполагам, че е така. — Той се облегна на барплота и докато Циния изплакваше ръката му, се наслаждаваше от потока на собствената си сила върху метафизическата повърхност.

Наблюдаваше, заплепен, как тя гали пръстите му. Ръката ѝ беше красива. Модел за изящни еволюционни сили. Можеше да проследи цялата история на човешкото развитие в модела на деликатните кости под невероятно нежната ѝ кожа.

— Предполагам, че никога не си бил изследван? — попита решително Циния.

— Не. — Той беше замаян от модела на водата, събрала се на дъното на мивката. — Някой изследовател вероятно би издал резултатите. Не би било добре за бизнеса.

Тя се усмихна иронично.

— Не се и съмнявам в това. Само фактът, че си матрица, е достатъчно съмнителен в очите на повечето хора. Но да бъдеш матрица извън спектралната скала, е измислица от романите за психическите вампири.

— Да. — Той вкара още сила през призмата и нарочно я използва, за да изучи вътрешния модел на капките вода, които се плискаха по мивката. Можеше да види в тях една цяла математическа вселена.

— Като стана дума за това — продължи Циния, — чела съм всички романи за психически вампири, написани от Орхид Адамс, но

ти си първият истински ПВ, с когото съм работила. Ако Клементайн разбере за това, ще иска да ми плати по-висок хонорар.

Той изви очи, за да срещне нейните. Не можеше да се шегува с това.

— Да четеш романи за митически чудовищните таланти-матрици и да хвърляш зарове в казино, управлявано от такъв човек, са две напълно различни неща — отбеляза хладно.

— Вярно. Повечето хора биха били изключително предпазливи и не биха играли хазарт в едно заведение, където собственикът може да се бърка в законите на късмета.

— Не е нужно да се мезя в тях — промърмори той. Те съвсем естествено са в полза на заведението. Просто попитай някой теоретик по синергетични вероятности.

Той си пое дълбоко дъх и успя да възстанови част от нормалния си самоконтрол. Слава богу, лекото пиянско усещане намаляваше. Той все още прокарваше сила през призмата, но вече не беше толкова запленил от самия себе си. Смуцаващото усещане за интимност обаче упорстваше. Имаше жестока ерекция.

— Вярвам ти. — Тя спря кранчето и му подаде кърпа. — Съжалявам, че дневникът е фалшификат, Ник. Но аз нямам нищо общо с това. Само се опитвах да помогна. Не ми харесва поведението ти тази вечер. Не обичам, когато някой се опитва да ме заплашва.

Призмата започна да избледнява. Ник осъзна, че тя прекъсва потока на своята сила.

— Не, почакай! — Инстинктивно се опита да обгради призмата с хаотични вълни от нефокусиран талант.

— Да не си посмял да се нахвърляш върху мен по начина, по който го направи онази вечер в казиното! — Циния го изгледа свирепо. — Не знам кой от нас е по силен, но тази вечер не съм в настроение да се опитвам да разбера.

— И казваш, че аз те заплашвам. — Той уви кърпата около ръката си и с неохота спря да проектира таланта си. Наблюдаваше с тъга как красивата призма премигва и изчезва от метафизическата повърхност. — Съжалявам за това, което стана онази нощ. Изненада ме.

— Аз съм изненадала теб? Как мислиш, че се почувствах аз?

— Това няма да се повтори — обеща той.

— Най-добре е наистина да не се повтаря.

Той я погледна.

— Какво направи с призмата, когато се опита да се освободиш?

Тя се поколеба.

— Да ти кажа истината, не съм съвсем сигурна. Беше инстинктивно. Не съм мислила за това.

— Ти някак си изкриви фокуса.

Тя сви рамене.

— Може би това е обратната страна на способността да фокусираш таланти-матрици. Изграждането на защитен механизъм.

— Защо не се боиш от мен?

Тя се усмихна и се обърна да налее още вино.

— Защото знам, че не си луд.

— Как можеш да си сигурна в това?

— Вероятно има нещо общо с факта, че моят собствен тип психическа енергия е странен. Казах ти, че не съм нормална призма. Мога да работя добре само с таланти-матрици, така че по необходимост станах нещо като експерт по тях. Може би единственият истински експерт на света. Благодарение на „*Псиенерджи инкорпорейтив*“ през последната година имах възможност да работя с повече таланти-матрици, отколкото повечето изследователи са виждали през целия си живот.

— Не отговори на въпроса ми. Какво те кара да мислиш, че не съм луд.

Тя му подаде чаша вино.

— Трудно е да се обясни. Усеждам нещата, когато работя с матрици. Неща, които повечето призми не са способни да усетят. Веднъж се опитах да задържа фокуса за един талант-матрица, който бе освидетелстван като луд. Повярвай ми, мога да усетя разликата. Той беше едва трети клас, но ме уплаши до смърт.

— Как? Опита ли се да поеме контрола върху призмата?

— Да, но бе прекалено слаб, за да успее. Страшното беше в самия талант. Той беше... — Тя се намръщи. — Ненормален. Не знам как иначе да го опиша.

Той се втренчи в очите ѝ.

— И ти мислиш, че аз съм нормален?

— Не знам дали бих могла да го твърдя. В теб няма нищо наистина нормално, Ник. Но определено не си смахнат.

Той отпи от слабото зелено вино.

— Ти би разбрала, а?

— О, да. Бих разбрала. — Тя го погледна съсредоточено. — Баща ти е бил матрица, нали?

— Да.

— И как стоят нещата — ти си обсебен от желанието да намериш дневника, защото искаш да разбереш дали талантът му го е довел до самоубийство?

Беше дяволски проникателна. Беше опасно да продължава каквато и да е връзка с нея, да не говорим за интимността на духовната или сексуалната връзка. Но сега тя беше част от матрицата. Той нямаше път за бягство. Даже не искаше да избяга.

Може би тя бе неговата съдба.

Но той вече не посрещаше настръхнал откровенията й въпроси. Това щеше да го принуди да се изправи срещу някои неща, които предпочиташе да заобиколи.

— Как научи, че баща ми е бил матрица? — попита, вместо да отговори на въпроса й.

— Професор Смахнат спомена, че причината за това никой да не се усъмни в самоубийството на Бартълмю Честън била, защото много хора подозирали, че той е матрица, а хората имат много погрешни представи за талантите-матрици.

— Професор Смахнат?

Циния направи гримаса.

— Нютън де Форест. Пенсиониран професор по история. Маниакален градинар.

— Ти си отишла да се видиш с Обезумелия Де Форест? — Ник беше потресен. — Защо, по дяволите, си го направила? Казах ти, че той е просто едно старо куку.

— Няма да споря с тази оценка. Де Форест е стабилен почти колкото залежите на желе-лед. Трябва да видиш градината му. — Тя сви рамене. — Той е градинарски талант, който специализира в областта на хищните растителни хибриди. Негов приятел матрица му помогнал да проектира лабиринт, пълен с такива хибриди. Определено е страховит.

— Какво, в името на петте ада, си правила в градината на Де Форест?

— Все още мисля, че убийството на Морис може да се свърже с дневника. Брат ми, Лио, учи синергетичен исторически анализ. Той ми каза, че Де Форест е единственият човек, който наистина е изследвал Третата експедиция. Днес имах среща, за да си поговоря с него.

— По дяволите... — Ник остави винената чаша върху плочките на барплота толкова силно, че тя звънна. — Трябваше да ми кажеш, че възнамеряваш да разговаряш с него.

— Ти ясно ми каза, че се интересуваш единствено от дневника. — Тя се усмихна студено. — Разбира се, това беше преди да разбереш, че аз съм мошеничка и че съм измислила дяволски план, за да те изиграя в една голяма измама.

— Престани, Циния! Моля те...

— Да разбирам ли, че любопитството ти към смъртта на бедния Морис се е подновило сега, когато разбра, че дневникът все още го няма? — попита откровено тя.

— Да. — Той пристъпи към нея. — По дяволите, можеш да кажеш със сигурност, че интересът ми към проблема се е подновил. Нещо повече, за твоя информация, аз съм водещият авторитет по Третата експедиция, а не Нютън де Форест.

— Така ли? И как стана така, че никой, включително и брат ми, който се занимава сериозно с история, не знае този интересен малък факт?

— Защото никога не съм си правил труда да правя публикации. Нямам причина да споделям онова, което съм научил, с целия свят.

— Потайността е фетиш за всяка матрица, която съм срещала.

Той реши да не обръща внимание на това. В крайна сметка тя беше права.

— През последните три години събирах всяко зрънце информация, до което успях да се докопам. Познавам всяка теория, легенда и слух. Говорил съм с всички хора, до които съм успял да се добера и които са били на Западните острови преди трийсет и пет години. Ако искаш да узнаеш нещо по темата, питай мен.

Тя го погледна и се замисли.

— Де Форест ми каза, че никой от хората в екипа на баща ти не е имал сериозни семейни връзки.

— Прав е. — Ник вдигна чашата и отпи още малко вино. — Самотници, неудачници. Но всичките с опит в джунглата. Това е едно от нещата, които ми се струват странни. Ако е станал инцидент по пътя, един-двама от тях трябваше да оцелеят.

— Приемаш, че експедицията наистина е тръгнала от стартовата точка.

— Тръгнала е — изрече спокойно той.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Сигурен съм.

Тя въздъхна.

— Добре, да се върнем на другия въпрос. Ти каза, че членовете на екипа са били самотници и неудачници. Но баща ти едва ли е бил сам-самичък на този свят. Той е бил наследник на бизнес империята Честън.

— Баща ми е бил изключението. — Ник се поколеба. — Анди Аоки веднъж ми каза, че според него именно семейство Честън принудило баща ми да замине за островите. Очевидно доста са го притискали да поеме юздите на „Честън инкорпорейтид“. Това било последното нещо, което е искал да направи, и поради това е решил да замине възможно най-далеч от клана.

— Анди Аоки?

— Човекът, който ме отгледа след смъртта на родителите ми.

— Ти си изгубил и майка си?

— Преди да навърша шест месеца. Един ден тя ме оставила при Анди и отишла до Серендипити, за да потърси отговорите, засягащи изчезването на баща ми. Но не се върнала. Пикапът ѝ паднал от една скала по време на буря.

— Колко ужасно е било всичко това за теб — въздъхна много нежно Циния. — Да изгубиш и двамата си родители...

— Ако трябва да бъда откровен, аз не помня майка си. А баща ми е изчезнал още, преди да се родя. — Ник я погледна откровено. — Анди беше добър човек. За мен той бе единственият баща, когото съм познавал.

— Вярвам ти. — Циния замълча за момент. — Вероятно талантът на Бартълмю Честън го е подтикнал да се захване с експедиционна работа. Изкушението да анализират и картографират непознатото очевидно привлича много силните матрици.

— Предполагам, че е така. — Ник се замисли върху това. — Мисля, че зависи от матрицата.

— Ти някога мислил ли си да се занимаваш с експедиционна работа?

— Не. Известно време търсих желе-лед, за да събера пари, но щом като забогатях достатъчно и можех да отворя казиното, изоставих работата в джунглата. Имах... други интереси.

— Предполагам, че към синергетичната теория за вероятностите. — Тя го погледна хитро. — Това би подходило на професионалния ти избор.

Той я изгледа накриво.

— Не ръководя казино, защото се интересувам от теорията на игрите.

— А защо тогава?

— Защото, заедно с всичко останало, това е добър начин да печелиш много пари.

— Накратко казано. И какво възнамеряваш да си купиш с парите?

— Почтеност. — И всичко останало, което върви заедно с нея, допълни той наум.

Тя опули очи.

— Моля?

— Чу ме добре. Имам си план.

Тя го погледна с неохотен интерес.

— Удивително. Какъв е този план?

— Ще ти разкажа на вечерята.

— Чакай, Честън. — Тя вдигна ръка. — Нещата в тази малка матрица се промениха. Не можеш просто да ме обвиниш в измама в един момент, а в следващия да очакваш, че ще приема поканата ти да вечерям с теб. Имам си някаква гордост, нали разбираш... А освен това все още съм вбесена.

Телефонът на стената звънна преди Ник да успее да реши как да се справи с това. Циния грабна слушалката.

— Ало? О, здрасти, Дънкан. Не, всичко е наред. Тази вечер работих до късно.

На Ник не му хареса това, че гласът ѝ стана по-нежен и по-сърдечен. Който и да беше този Дънкан, той не бе никакъв случаен

приятел. Може би роднина, помисли си оптимистично той.

— И без това смятах да ти се обадя тази вечер. — Циния се облегна небрежно на барплота, поза, която говореше страшно много за свободното естество на връзката ѝ с мъжа от другата страна на линията. — Искях да ти благодаря за вечерята.

Не е роднина. Ник отпи мрачно от виното си. Разпозна собственическото чувство, което се разгоря в него, но не можеше да го разбере напълно. Собственическото чувство означаваше ревност. Ревността представляваше субпродукт на едно желание, което не можеше да бъде контролирано нормално. Та той все още дори не беше спал с Циния. Как можеше да изпитва нещо толкова силно като ревността?

Все още страдам от страничните ефекти на фокусната връзка, реши той. Трябва да бъде внимателен. Много, много внимателен.

— Всъщност прекарах един наистина странен ден — съобщи му Циния по телефона. — Като се видим, ще ти разкажа всичко. Благодаря. Да, обещавам. Лека нощ, Дънкан.

Ник я наблюдаваше как затваря телефона.

— Добър приятел?

— Приятел. Казва се Дънкан Лътрел.

Ник бързо направи връзката.

— „Синайс“?

— Познаваш ли го?

— Не лично. — Ник си представи образа на едър, красив, уверен мъж. — Но знам кой е. Доста пишат за него в бизнес пресата. Виждал съм го няколко пъти в „Честънс пелъс“. Играе, за да се поотпусне. Не загазва надълбоко. — Но Лътрел обикновено печели, когато играе, спомни си Ник. Даже когато залозите са съвсем дребни.

— Дънкан никога не би играл сериозно. — Усмивката на Циния беше прекалено сладка. — Той обича парите, също като теб, но предпочита да ги печели по старомодния начин.

— Имаш предвид, че той работи, а аз не?

— Сигурна съм, че управлението на едно казино изисква всички видове администраторски умения. Но подозирам, че твоят корпоративен стил е малко по-различен от този на Дънкан.

Удивително, Ник успя да сдържи гнева си.

— Сериозна ли е връзката ти с Лътрел?

— Искаш да попиташ дали сме гаджета? Не. — Тя се намръщи. — Моите роднини дават мило и драго да станем по-близки. Днес сутринта леля Уили ми напомни, че в определени социални кръгове браковете понякога се сключват заради онова, което тя обича да нарича семейни съображения.

— Имаш предвид, че тя иска да се омъжиш заради пари и обществено положение.

— Нека да кажем просто, че тя би искала да види семейство Спринг възстановено на онова, което тя смята за неговото подходящо положение в обществото.

— Но ти се инатиш. — Ник почувства как духът му се въздига. Най-добрият му съюзник в тази нова битка бе упоритостта на самата Циния.

— С изключение на брат ми никой от моите роднини не се тревожи особено заради това дали аз и Дънкан ще бъдем щастливи заедно. Те виждат в брака с него начин да възстановя семейното състояние.

— А Лътрел как се чувства?

— Не знам — отговори тя. — Никога не съм го питала. Но той е умен човек. Никой интелигентен не би решил да сключи брак с жена, обявена за несъчетаема.

— Но вероятно с удоволствие би приел една любовна връзка — промърмори Ник.

Тя се изчерви.

— Може би. Но това не е твоя работа, нали? Сигурна съм, че не се интересуваш от личните ми планове. Пука ти единствено за дневника на Честън.

— А ти най-много от всичко искаш да откриеш убиеца на Морис Фенуик. Струва ми се, че се връщаме на план А.

— План А!

— Онзи, в който ти и аз работим заедно.

— Заедно? — Тъгълчето на устата ѝ трепна. — Сигурно се шегувах, мистър Честън. Мислех, че си стигнал до заключението, че аз съм мошеничка. Защо, в името на Сейнт Хелънс, би искал да работиш с мен.

Ник усети как горещината се надига към лицето му. Чудеше се дали не се изчервява.

— Промених решението си. Не мисля, че си участвала в измамата.

— Наистина ли? Кажи ми тогава, какво те доведе до това огромно просветление? Използва ли феноменалния си талант-матрица, за да стигнеш до заключението, че съм невинна? Или всичко това е заради моя наивен чар и заради големите ми сини очи?

— Сребърни — поправи я той, без да мисли.

Тя премигна.

— Какво?

Той се почувства като глупак.

— Очите ти не са сини. Те са сребърни.

Тя вдигна поглед към тавана.

— Вярвай, че една матрица ще се засуети върху подробностите...

— Виж какво, признавам, че бях ядосан, когато разбрах, че са ме измамили. Беше логично да предположа, че и ти си замесена.

— Логично, на леля ми Уили левия крак! Ти просто най-накрая се успокои и се довери на здравия си разум. Несъмнено си разбрал, че не съм толкова глупава, че да рискувам да измамя знаменития Ник Честън с петдесет хиляди долара, а после да увисна в апартамента си и да го чакам да ме намери.

— Смятам, че Поли и Орин са ни прецакали набързо. И двама ни.

— Блестящо заключение. — Тя го огледа с присвити очи. — Е, кажи ми сега защо искаш да работиш с мен?

— Много просто. Можем да си помагаме.

— Ха. Не ми ги разправяй тия. Ти не си истински заинтересован да отриеш убиеца на Морис. Искаш само дневника. — Тя се усмихна мрачно. — Много добре знам защо изведнъж поиска да станем партньори.

Той скръсти ръце.

— Така ли? Защо?

— Много просто. Боиш се, че ще ти създам проблеми, ако продължа разследването си сама. Несръчните ми действия могат да попречат на твоята стратегия. А сега, след като знам, че си талант-матрица, съм сигурна, че наистина имаш стратегия.

— Не искам да ровиш сама, защото това може да бъде опасно — обясни ѝ търпеливо той.

— Не това те тревожи. Истинският проблем засега е, че ти се притесняваш да не би аз да действам безразсъдно. Че съм неконтролируем елемент от матрицата. Искаш да ме контролираш и си решил, че най-лесният начин за това е да се престориш, че сме партньори.

— Това няма да бъде преструвка.

— О? И какво ще спечеля аз от това, партньоре?

— Казах ти още първата вечер, имам връзки на улицата.

— Не се обиждай, Ник, но не те виждам като човек, който с готовност споделя информацията си. Не е в твоя стил.

— Защото съм матрица, а всички таланти-матрици са потайни?

Тя вдигна чашата си за наздравница.

— Това е една основателна причина.

Той потупа с пръст по рамото си, докато обмисляше предизвикателството. После посегна към телефона и набра един познат номер.

От другата страна вдигнаха на първото позвъняване.

— Ти ли си, шефе? — Федър не си падаше по учтивите встъпления.

— Да. Какво имаме за Поли Фенуик и за Омар Букър?

— Изглежда, че снощи са се изнесли много бързо. Сигурно багажът им е бил приготвен в колата, когато са се срещнали с вас в парка. Къщата е заключена. Вчера казали на съседите, че ще ходят някъде на почивка.

— Продължавай по следата. Вероятно са напуснали града-държава. Помоли нашите приятели в Ню Ванкувър и Ню Портланд да ги си отворят очите за тях.

— Добре, шефе.

Ник затвори телефона и погледна към Циния докато набираше друг номер.

— Още снощи, преди да се срещнат с нас, Поли и Омар са събрали багажа си и са били готови да напуснат града. Изглежда, че те също са имали план.

Тя се намръщи.

— Те или са знаели, че дневникът е фалшификат, или последните инструкции на Морис наистина са ги уплашили.

— Да. — Ник прекъсна разговора си с нея, когато след второто позвъняване от другата страна вдигнаха. — Стоунбрейкър? Обажда се Честън. Нуждая се от една услуга.

— Не правя услуги и ти го знаеш. — Гласът на Рейф Стоунбрейкър звучеше като глас на човек, който обича да остава в сянка. В него се усещаше открита, цинична досада. — Имам да плащам сметки както всеки друг. А ти съвсем спокойно можеш да си позволиш услугите ми. Какво търсиш?

— Името на някой много, много добър фалшификатор.

— Колко добър?

— Достатъчно добър, за да направи фалшиво копие от дневника на Бартълмю Честън за Третата експедиция.

— Когато казваш достатъчно добър, имаш ли предвид толкова добър, че да те заблуди?

— За малко, да. Отне ми почти час подробен анализ, за да се уверя, че току-що съм платил петдесет бона за фалшификат. И се съмнявам, че щях да разбера, ако бях нещо друго... а не това, което съм.

— Матрица?

Ник знаеше, че Циния го наблюдава.

— Да.

— Прав си. — Сега Рейф изглеждаше малко по-заинтересован от проблема. — Има много малко занаятчии от такъв калибър. Още по-малко биха се заели с подобна работа. Ще ти се обадя след ден-два и ще ти кажа името.

— Благодаря. — Ник затвори и отново срещна погледа на Циния. — Това беше един приятел. Той ще намери фалшификатора. Щом узная името му, ще ти го кажа. Доволна ли си?

— Може би. — Тя се изправи срещу него с пресметливо изражение. — Какво искаш от мен?

Всичко. Дъхът му спря, когато осъзна това. Вдиша с мъка и положи всички усилия да говори спокойно и контролирано.

— Съдействие. Нищо да не започваш сама. Ще разговаряме, преди да предприемем нещо.

Тя очевидно се замисли върху това за няколко секунди. После кимна.

— Добре, договорихме се.

Той усети как нещо вътре в него се разплете и леко се отпусна.

— Както казах, връщаме се на план А. За пред всички други ти си моят нов дизайнер по интериора. И в отговор на предишния ти въпрос, да. Поканата за вечеря утре вечер си остава.

Циния се усмихна.

— При теб или при мен?

Той огледа светлата, просторна мансарда.

— При теб ми харесва повече.

— Хайде да е при теб — предложи нежно тя.

— Искаш да вечеряш над казиното? — Не му се щеше да я забавлява там. Казиното представляваше неговото минало, което той скоро възнамеряваше да изостави.

— Не в казиното — отговори Циния. — В новия ти дом. Онзи, който се предполага, че ще трябва да декорирам за бъдещата ти булка.

12.

— Сигурно се шегуваш. — Лио хвърли един разтревожен поглед из претъпканото кафене, сякаш се страхуваше, че някой от студентите или от преподавателите, струпани около малките масички, може да подслушва. После отново се обърна към Циния. — Ти каква ще му бъдеш?

— Дизайнер по интериора. — Циния се усмихна. — Не се вълнувай. Не е съвсем същото като да бъда негова любовница.

— Това не е шега, Цин!

— Не. Всъщност това е само преструвка.

— Говориш за малка играчка на преструвки с един тип, който случайно ръководи най-люксовото казино в града. Ти с всички ли си? Честън е опасен.

— Той може да успее да изрови информация, която да ни насочи към убиеца на Морис. Нещо, с което бих могла да привлека вниманието на ченгетата.

Циния се стегна заради негативната реакция спрямо плановете ѝ, но Лио изглеждаше по-разтревожен от тях, отколкото бе очаквала.

Кога кльощавото ми малко братче успя да се превърне в силен, красив мъж, учуди се тя. Лио бе наследил замислените, сини очи на майка им и гъвкавата фигура на баща им. Тъмнокестенявата му коса бе сресана назад, откривайки челото му, и бе завързана с черен конец в стила, останал от изчезващата мода на Западните острови.

Циния беше благодарна, че той не си падаше по ярките цветове и странните модели на инопланетната мода като много други студенти от университета. Всъщност започваше да изглежда като начеващ млад професор по синергетичен исторически анализ в своите какви панталони, неизгладена риза и отпуснато сако от туид.

Сякаш беше вчера, когато стоеше до нея на мемориалната служба в памет на родителите им. Роднините се бяха наредили зад тях със стоически лица, а те се държаха за ръце и едва сдържаха сълзите

си. Може би именно тогава Лио започна да възмъжава, помисли си Циния.

Тя определено не си остана същата след онзи мрачен ден. Напрежението при преодоляването на личната трагедия, както и пагубният и много публичен банкрут на „Спринг индъстриз“, промениха и двамата.

— Признавам, че той има лоша репутация — каза тя. — Но мисля, че е малко преувеличена. Всъщност си мисля, че той нарочно подхранва слуховете, защото смята, че това се отразява добре на бизнеса му.

— Слуховете за него не са пълна фантазия. — Лио стисна пръсти около високата чаша с каф-чай. — Слушай, след като вестниците раздухаха историята за това, че ти и Честън сте намерили тялото на Фенуик, започнах да чувам разни неща.

— Какви неща?

— Помниш ли Джон Гарет?

— Разбира се. „Гарет електроникс.“ В доброто старо време Джон ти беше приятел. — И двамата еднакво осъзнаваха, че под доброто старо време разбират ерата преди смъртта на родителите си.

— Този семестър аз и Джон отново се срещнахме в курса по история на синергетичната теория. Вчера той ме дръпна настрана. Сподели, че е видял заглавията за теб и Честън. Искаше да ме предупреди.

— За какво?

— За това какъв тип е Честън. — Лио се наведе над малката масичка. — Изглежда, че братовчедът на Джон, Ранди, преди няколко месеца е изгубил много пари в „Честънс пелъс“. Наложило се Ранди да отиде при баща си и да му поиска пари, за да си оправи дълга.

— Това трябва да е чичото на Джон?

— Точно така. Във всеки случай старият Рандолф Гарет побеснял. Най-вече защото нямал парите. Не искал никой да разбере, че има финансови проблеми. В момента вървяло някакво сливане. Е, Джон каза, че ако старецът заемел пари, за да плати дълга на Ранди, това щяло да привлече вниманието на бизнес медиите, което пък можело да застраши сделката.

— И какво е станало?

— Бащата на Ранди отишъл при Честън, който му казал как могат да уредят нещата. — Лио се огледа още веднъж и сниши глас. — Чуй това, Честън му казал, че дългът от хазарт ще бъде заличен, ако Гарет му продаде един определен имот на хълмовете над града.

— Е, и? Това ми изглежда напълно разумно. Даже щедро.

Лио я погледна, изгубил търпение.

— Имотът бил старото имение на Гарет. Онова, което било построено от самия Джон Джеръми Гарет преди три поколения. Това е част от семейната история на Гарет. Те никога не биха се разделили охотно с него. Честън сигурно е знаел това.

— Бащата на Ранди продал ли е имота на Честън?

— Не е имал избор. Джон ми каза, че другите клонове от клана Гарет направо побеснели, когато разбрали, че имението е било продадено. То е трябвало да бъде наследено от Ранди и да остане в семейството.

— Ти току-що ми каза, че бащата на Ранди изпитвал финансови затруднения. Ако това е вярно, имението най-вероятно е щяло да бъде продадено, така или иначе. Стават такива неща. — Циния се притесни от това, че се опитваше да защити Ник или поне да оправдае действията му. Това не е добър знак, помисли си тя. Изобщо не е добър.

— Джон каза, че имението Гарет щяло да бъде последното нещо за продаване. И дори при неизбежна продажба, семейството никога не би се съгласило да го продаде на човек като Честън.

Циния се изсмя. Не можа да се сдържи.

— Ужасии. Собственик на казино в махалата. Кого ли ще пуснат след това?

Лио присви уста.

— Не разбираш ли? Това е пример за начина, по който действа Честън. Той очевидно е искал имението. Знаел е, че никога няма да успее да убеди Гарет да му го продаде, така че е манипулирал Ранди да изгуби в казиното.

— Да не би да обвиняваш Ник, че мами клиентите си?

— Тук няма място за измама. — Лио се отпусна назад в стола си. — Джон каза, че Ранди бил малко див. Дай му няколко питиета, напълни му джобовете с чипове за игра и крайният резултат може да се предвиди. Честън сигурно е знаел това.

Да, помисли си Циния, Честън сигурно е знаел това.

— Той е матрица — сподели тихо тя.

— Честън? Пет ада! — Устата на Лио се изкриви от силно отвращение. — Трябваше да се досетя. Това обяснява някои неща.

— Например?

— Например това, че ти се опитваш да видиш добрата му страна, когато за всеки друг е очевидно, че той няма такава. Знаеш каква си, когато стане дума за таланти-матрици. Винаги ги съжеляваш. Бог знае защо.

— Не се безпокой, че съм започнала да съжелявам Ник Честън. Много добре знам, че той може сам да се грижи за себе си. Обещавам да внимавам.

— Цин, не искам се забъркваш в разследване за убийство.

— Ако открия нещо, отивам право при ченгетата. Е, стига толкова за това. Как вървят нещата при теб?

Лио се намръщи заради смяната на темата. После сви рамене.

— Добре.

— Това хич не ми звучи като добре.

Лио изпъшка.

— Вчера чичо Стенли дойде да ме види. Изведе ме на обяд. Каза, че иска да си поговорим по мъжки.

— О, скъпи! Старата песен на нов глас.

— Да. Попита ме кога ще зарежа академичния свят и ще започна да се концентрирам върху подготовката си за истинския свят на бизнеса. Изкара целия си обичаен репертоар.

— Искаш да кажеш, че е споменал за това, че от преподаването не се изкарват сериозни пари?

— Да. Напомни ми, че корените на семейство Спринг са в бизнеса. Каза, че ти едва ли ще изпълниш отговорностите си към клана. Че ако откажеш да сключиш подходящ брак, не остава никой, освен мен, който да възстанови семейното състояние. Дрън-дрън-дрън.

— Не го слушай, Лио. — Циния се пресегна през масата и докосна ръкава му. — Ти ще станеш блестящ синергетичен историк. За това си роден. Имаш силен психометричен талант и дарба да изследваш. Би било престъпление да се откажеш от мечтите си.

Устата на Лио се изкриви отново.

— А, освен това, и двамата знаем, че никога няма да бъда добър в света на бизнеса. Ведомости, отчети и петгодишни финансови прогнози — всичко това ме отегчава до смърт. Но семейството ще продължи да пришпорва и двама ни, Цин.

— Ще бъдем твърди.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Знам. — Циния въздъхна. — Знам. Но досега сме се справяли. Можем да упорстваме и по-нататък.

— Не разчитай на това.

Циния и Лио си размениха разтревожени погледи. Когато на Сейнт Хелънс ножът опреше в кокала, семейството почти винаги печелеше.

— Какво има, Федър? — Ник не вдигна поглед от монитора на компютъра си.

Гласът на Федър в интеркома звучеше съвсем малко по-сериозно от обикновеното.

— Хобърт Бат е тук, шефе.

Ник погледна към монитора, отрупан с финансова информация. Трябваше да е доволен от това, че Бат очевидно придвижваше нещата бързо към започване на процеса по съчетаването, но неизвестно защо усети студенина в корема си.

— По дяволите — изруга тихо той. — Забравих за него. Дай ми две минути и после го изпрати в червената стая, Федър.

— Разбира се, шефе.

— Между другото, Федър?

— Да?

— Когато приключи с Бат, помоли Ратбоун да мине да се видим за няколко минути.

— Искате да разговаряте с главния готвач, така ли, шефе? Да не би нещо да не е ред в трапезариите на Пелъс?

— Не. Проблемът е личен.

— Личен? — Федър очевидно беше объркан.

— Кажу му да донесе няколко примерни менюта за пикник за двама.

— Пикник? — Сега Федър се обърка още повече. Гласът му беше разтревожен. — Ще ходите на пикник ли, шефе?

— Класически пикник. Като онези, които си гледал по филмите. Нали знаеш, където сервират бутилка хубаво вино и мънички сандвичи с пастет.

— Никога не съм бил на такъв пикник.

— Нито пък аз. Но съм сигурен, че Ратбоун ще може да се справи. Всеки готвач, който получава наградата за съвършенство на трите града четири години поред и който може да задоволява вкусовете на членовете на Клуба на основателите в продължение на цяло десетилетие, трябва да може да спретне един свестен пикник.

— Ще му съобщя, че искате да го видите, шефе. — Интеркомът замлъкна.

Ник с неохота изключи компютъра и се изправи на крака. Отиде до стената и натисна бутона, с който се отваряше тайната плоскост. Тя се плъзна встрани с приглушеното механично бръмчене на скрития мотор, за да разкрие позлатената стая в червено и черно.

Бат все още не би могъл да намери подходящи жени, увери се Ник. Трябваше да бъдат попълнени някои формуляри. Трябваше да се подложи на цял куп син психотестове. Всички знаеха, че брачната регистрация е продължителен процес. Никой уважаван син-психосъветник не можеше да открие подходящо съчетаване само след едно обикновено събеседване.

Беше прекалено рано.

Какво, по дяволите, си мисля, учуди се той, докато приближаваше към блестящото бюро от обсидиан. Искаше Бат да действа бързо. Защо тогава го побиваха тръпки?

Не е нужно да си матрица, за да отговориш на този въпрос, реши мрачно той. Седна зад украсеното бюро. След цялото това планиране и решителни намерения не искаше да мисли за бъдещата си съпруга именно сега, когато бе във връзка с Циния, колкото и неизяснени и безперспективни да бяха отношенията им.

Вратата се отвори. Грейналото теме на Федър отрази дискретния блясък на желе-лампите. Той въведе в стаята Бат, облечен спретнато в модерен, добре скроен сив костюм и розова папийонка.

— Влезте, Хобърт. — Ник не стана. — Седнете моля. Предполагам, че сте тук по работа.

Хобърт се покашля и приближи нервно до стола пред бюрото.

— Донесох един въпросник. Ще трябва да го попълните, преди да продължим.

— Разбира се. Дайте да го видя.

Хобърт кацна превзето на ръба на стола и отвори куфарчето си.

— Тук се задават по-подробни въпроси за личните ви предпочитания, за вашите хобита и тъй... — Той огледа стаята със зле прикрито слисване и преглътна. — За вашите вкусове.

— Не се притеснявайте толкова, Хобърт. — Ник се усмихна, докато поемаше въпросника. — Сигурен съм, че ще ми намерите дама, която няма да има нищо против вкусовете ми. А хобита нямам.

— Нямате хобита?

— Нямам време за маловажни неща. — Ник прегледа дебелия въпросник. — Управлението на казиното отнема цялото ми време.

— Разбирам. — Хобърт се надигна. — Мистър Честън, ние наистина трябва да обсъдим въпроса за професията ви и за необичайния ви психически талант.

— Какво има за обсъждане?

— Трябва да разберете, че и двете неща представляват сериозни пречки за едно успешно съчетаване, особено след като настоявате това съчетание да се извърши в рамките на ограничения ни избор кандидатки от определени социални класи.

— Не се тревожете за това, Хобърт. — Ник затвори въпросника. — Сигурен съм, че ще намерите някоя подходяща за мен.

— Има още нещо, сър.

— Да?

Хобърт си пое дълбоко дъх.

— Вие споменахте, че сте неизследван талант.

Ник сбърчи вежди.

— И какво?

— Сър, аз работя за една много уважавана брачна агенция. Синергетични връзки се придържа към кодекса на етиката. Ние просто не можем да опитаме съчетаване, ако и двете страни не са оценени и не е определено мястото им върху паранормалния силов спектър.

— Боя се, че в този случай ще трябва да действате неофициално, Хобърт. Това ще бъде една малка тайна помежду ни.

— И как бих могъл да убедя някоя уважавана дама да приеме съчетаване с неизследван талант-матрица? Така просто не се прави. Никое семейство няма да позволи подобен брак. Никоя жена със здрав разум няма дори и да си помисли да поеме подобен риск.

— Забравяте едно мое голямо качество, Хобърт.

Хобърт го погледна предпазливо.

— Какво е то, сър?

— Аз съм богат.

13.

Циния застана в двора и огледа внушителната сграда пред нея.

— Както казваме ние, дизайнерите по интериора, в подобни ситуации, тук има голям кокал.

Това е домът, който Ник е избрал за булката си, помисли си тя. Мястото, където той и бъдещата мисис Честън щяха да създадат семейство. Не искаше да се възхищава от къщата. Поради някаква неясна причина копнееше да открие недостатъци в извисяващите се колони, в грациозните стъпала и в просторните градини. Но дизайнерът у нея бе твърде откровен. Старото имение Гарет беше красиво.

Къщата и добре поддържаният двор заемаха акър земя над града с първокласен изглед към него. Главната сграда представляваше голяма двуетажна къща в стила от Неоранния изследователски период. Архитектът бе уловил пълния с живот дух на ранната епоха, успявайки да избегне безсъдържателните крайности. Това е къща, напоена с усещане за бъдещето, помисли си Циния. Къща, наситена с оптимизъм и надежда.

Веранда с елегантни колони обграждаше цялата сграда. Прозорците бяха високи и съразмерни с високите тавани на стаите вътре. В дизайна се усещаше една едва забележима симетрия, която обикновено не присъстваше в оригиналните сгради от Ранния изследователски период или от Периода на късния ренесанс.

— Голям кокал? — Ник извади огромна кошница за пикник от багажника на синхрона. — Ако това е учтив начин да ми съобщиш, че сградата е малко срутена, спести си думите. Вече знам, че тук трябва да се свърши много работа. Добрата новина е, че аз имам парите да я свърша.

— За разлика от семейство Гарет?

Ник сбърчи чело, докато минаваше покрай нея с кошницата.

— Значи разпозна мястото.

— Всеки архитект или дизайнер би го разпознал. — Тя го погледна с периферното си зрение. — Знам също как си убедил семейство Гарет да ти го продадат.

— Не съм ги насилвал да продават — отговори студено той. — И платих пълната пазарна цена. Семейство Гарет приключиха сделката и им останаха достатъчно пари да финансират сливането, което по онова време беше много важно за тяхната корпорация.

— Тъхъ.

Ник тръгна по предните стълби.

— Не се заблуждавай. Старият Рандолф Гарет-старши пусна слух, че бил принуден да продава, за да спаси младия Ранди от лапите ми. Но истината беше, че Гарет тайно се радваше, че е намерил извинение, за да се отърве от къщата. Имотът се наследяваше от неговия клон в семейството. Той носеше отговорността за поддръжката. Представляваше огромна дупка във финансите му по време, когато не можеше да си го позволи.

— Разбирам. Трябва да си бил един от малкото хора в целия град държава, които са желали и са имали възможност да го купят. Повечето хора не биха могли да си позволят поддръжката, да не говорим за основния ремонт.

— Аз мога да си позволя и двете. — Ник остави кошницата, за да активира старата желе-лед ключалка на вратата. — И искам ремонтът да се направи добре.

— Изненадана съм, че Обществото за запазване на историческите ценности не се е опитало да се докопа до къщата. Мисля, че биха платили големи пари за личното имение на Джон Джеръми Гарет.

— Аз платих повече от тях. — Ник отвори вратата, за да разкрие просторна кръгла зала с плочки от бледозелен дъждовен камък. — И, за протокола, отсега нататък това е новото имение на Честън.

Никой не би пропуснал да забележи откритото собственическо чувство в гласа му, помисли си Циния. Тя огледа просторните красиви стаи, докато го следваше през празната къща.

— Това не е точно в твоя стил, Ник.

— Не се безпокой, докато позлатят колоните с някаква фалшива златиста боя, докато поставя множество червени и черни килими,

докато покрия прозорците с червени кадифени завеси и налепя алени и златни тапети, това ще прилича на дом.

— Не би го направил.

Ник се обърна и я погледна през рамо. Не каза нищо, но очите му блеснаха. Циния вдигна ръце.

— Добре, добре, това беше шега. Не бива да дразниш така един професионален дизайнер по интериора.

— Мислех, че харесваш червеното. — Погледът му пътуваше бавно по тялото ѝ, поглъщайки прозрачната ѝ, дълга до глезените рокля в червения оттенък на изгрева.

— То е моя запазена марка. И за дрехи е добре. Но ако цялата къща се боядиса в червено, ще заприлича на бардак или на тъъ...

— На казино? — предположи той.

— Ами да. А ти изрично ми каза, че не искаш бъдещата ти булка да живее в казино.

— Не — увери я отново той. — Не искам. — Остави кошницата на пода. — Както виждаш, наистина се нуждая от дизайнер за интериора. Някой, който познава стила на Неоранния изследователски период. Искам жилището да бъде възстановено както трябва. Като онези места в списание „Архитектурна синергетика“. Какво ще кажеш?

Тя огледа обширната, празна стая, в която бяха застанали.

— Ти наистина ли ми предлагаш работата?

— Защо не? — Ник отиде до редицата прозорци с изглед към града. Обърна гръб на Циния, докато се взираше в късното вечерно слънце, което бързо потъваше в залива. — Не е казано, че не можем да продължим сътрудничеството си, след като привършим тази работа с дневника.

— Ще помисля за това.

— Направи го.

Той говори сериозно, помисли си тя.

— Тази къща е много важна за теб, нали?

— Това е моето бъдеще — отговори просто той.

— Ами миналото ти?

— Миналото ми е казиното. Ще го продам.

Това я стресна.

— Защо?

— Това е част от моя план.

— Твоят план да си купиш почтеност, това ли имаш предвид?

— Казах ти, аз се захванах с хазартния бизнес, защото това беше начин да спечеля много пари. — Ник бавно се обърна с лице към нея. — През последните три години инвестирах печалбите на различни места. Акции и бонове. Кораби по Западните острови. Осигурих начален капитал за някои нови предприятия, които се разраснаха. Обичайните неща.

— И всичките много почтени.

Усмивката му излъчваше студено задоволство.

— Точно така. Децата ми ще се ползват от всички предимства на почтеността. Няма да им се налага да търпят клюките и потайните погледи. Дъщерите ми никога няма да се сблъскат с унижението от страна на обществото. Синовете ми няма да узнаят какво представлява това вратите на възможностите да са затворени пред теб, защото не можеш да се опреш на някое социално приемливо семейство.

— Имаш предвид, че на тях няма да им се наложи да се борят, проправяйки си път в обществото както си правил ти? — попита мило тя.

Очите му бяха свирепи, изпълнени с непоколебима решителност.

— Ще се уверя, че на тях няма да им се налага да преминат през всичко, през което преминах аз, за да постигнат успех. Моето семейство ще се радва на всяко предимство, което ще мога да му осигуря.

— Разбирам. — Тя изведнъж усети лек студ в стаята. Скръсти ръце под гърдите си. — Каж ми, какво още включва този грандиозен план? Какво ще направиш, за да си купиш почтеност?

— Много просто. Купуваш си членство в Клуба на основателите и присъстваш на годишния благотворителен бал. — Той млъкна. Погледна я замислено. — Което може да стане само за няколко дни.

— Да, знам. Продължавай. Какво още ще направиш, за да станеш уважаван гражданин?

Той сви рамене.

— Даряваш големи кинти на художествения музей в Ню Сиатъл и на театралната гилдия. Финансираш подходящите политически кампании. Купуваш си къща като тази и плащаш на някого, който знае как да я реставрира.

— И се жениш в подходящо семейство — заключи Циния.

— Това е то. Както казах, всичко, от което се нуждаеш, са парите и планът. Аз имам и двете.

Тя дълго го гледа в очите. Той не отклони поглед.

— Желая ти късмет — изрече накрая съвсем искрено.

— Късметът няма нищо общо с това.

— Разбира се. — Тя успя да се усмихне с блестяща, професионална усмивка. — Е, това май че трябва да е делова вечеря, така че хайде да направим малко бизнес, партньоре. Искан да те попитам как разбра със сигурност, че дневникът, който Поли и Омар ти продадоха, е фалшификат?

Той дълго я гледа замислено.

— Ще ти покажа, след като се нахраним. — Отиде до кошницата за пикник и я отвори.

Тя наблюдаваше с любопитство как той постла одеялото на пода и започна да развързва множество различни пакети с лакомства. Подреди върху капака на кошницата пастет, студена макаронена салата, мънички сандвичи, плодове и торта.

— Впечатлена съм. — Тя отиде до одеялото и седна, присвивайки крака под прозрачната си рокля. — Ти ли приготви всичко това?

— Ти как мислиш? — Ник запали двете желе-лед свещи, които извади от кошницата.

Циния опита един малък сандвич и се усмихна.

— Мисля, че си наел отличен готвач.

— Най-добрия. Ратбоун. Бившият готвач от Клуба на основателите. Той наглежда работата в трапезариите на Пелъс.

— Късметлия си.

Ник вдигна поглед от бутилката вино.

— Пак ще ти кажа, късметът не е фактор.

— Говориш като истинска матрица.

Циния бе удивена от това колко бързо се изниза следващият час. Докато тя и Ник изпиха неприлично скъпата бутилка синьо вино и изядоха последното парченце от щрудела с круши и боровинки, нощта се спусна над къщата. Двете луни близначки, Якима и Челън, се

издигнаха над хоризонта и хвърлиха златен блясък над залива. Светлината от двете желе-лед свещи блещукаше уютно.

— Сега ще ти покажа как разбрах, че дневникът е фалшификат.
— Ник извади друг пакет от кошницата.

Циния го позна.

— Това е фалшификатът, който ти продадоха Поли и Омар.

— Да. — Той разгъна кафявата хартия и остави книжката върху одеялото. После бръкна отново в кошницата и извади избелял плик.

— Какво е това?

— Писмото, което баща ми е написал до майка ми през нощта преди Третата експедиция да потегли към некартографираните територии.

Тя го погледна със смесица от недоверие и вълнение.

— Ти имаш писмо?

— Да. След смъртта на Анди Аоки прерових стария му склад и го намерих. Сигурно майка ми го е скрила там, преди да тръгне за Серендипити. Вероятно е усетила, че това е нещо ценно. В него се говори за това, че експедицията се приготвяла да тръгне по график. Баща ми очаквал заминаването с нетърпение. Бил е концентриран върху бъдещето. Не пише нищо за самоубийство.

— Мили Боже, Ник! Сега не се учудвам на увереността ти, че експедицията наистина се е състояла. Защо не си казал на никого?

Той вдигна поглед. Очите му бяха много студени.

— Защото някой е положил адски много труд, за да изглежда така, че изобщо не се е състояла. Докато не разбере защо, няма да разкрия съществуването на това писмо. То е единственото солидно доказателство, което имам.

Тя наблюдаваше как Ник разопакова писмото внимателно, със страхопочитание. Хрумна ѝ, че написаната на ръка бележка вероятно е единствената му връзка с майка му и баща му. През нея премина още една вълна на състрадание.

— Предполагам, че си направил анализ на почерците, нали? — попита тя, насилвайки се да говори делово. На Ник няма да му хареса, ако се разплача, помисли си изведнъж.

— Да. С помощта на таланта си. Мога да го контролирам, когато го използвам за кратко. — Той отвори дневника и го остави до писмото. — Погледни.

Тя се втренчи в смелия почерк от първата страница на дневника, после погледна към писмото.

— На мен ми се струват идентични.

— Това е много добър фалшификат. Дай ми призма и после погледни отново.

Циния се поколеба, спомняйки си силното усещане за интимност, което изпитваше винаги, когато го фокусираше. Но беше чувала, че един от страничните ефекти при фокусирането на силен талант бе този, че призмата може да наблюдава малка част от онова, което изпитва талантът. Любопитството ѝ беше достатъчно силно, за да рискува и да осъществи връзката.

— Добре. — Тя се подготви.

Не трябваше да чака дълго. Мощните вълни се втурнаха през призмата, която тя проектира върху метафизическата повърхност. Разбиха се през блестящите лещи и се появиха от другата страна под формата на контролирана енергия.

През нея премина усещане за силна интимност. Но този път то не я разтърси. Става все по-познато, помисли си. По-приятно. По-приемливо.

Това не беше добре.

— Готова ли си? — Ник я погледна в лицето.

— Разбира се. Давай. Покажи ми. — Тя се ядоса на очевидното му безразличие към естеството на личната им връзка. Може би той не усещаше нищо.

— Погледни почерка на писмото — инструктира я Ник.

Тя погледна надолу към бележката. Светлината от свещите създаде вътрешен модел на сенките, които осветяваше върху листа хартия.

Скъпа моя Сали,

Пиша това от Серендипити, нашата стартова точка. Ние шестимата тръгваме призори. Това е последният път, когато имам възможност да ти изпратя писмо, преди да се завърнем след три месеца. Късно е, но не мога да заспя. Трябва да прегледам някои подробности от нашия план, но вместо това си мисля за теб. Ще ми липсват смехът и

сърдечността ти, както и всичко онова, което открихме заедно. Не можеш да разбереш колко много означаваш за мен. Когато съм с теб, вече не съм сам. И сега, когато знам, че носиш моето бебе, усещам, че най-накрая съм намерил своето бъдеще.

Иска ми се да не беше чакала до сутринта, когато тръгнах от Порт Ла Конър, за да ми кажеш, че си бременна. Ако ми беше съобщила по-рано, щяхме да се оженим преди тази експедиция. Но в края на краищата това няма значение. Ще се върна след три месеца и тогава ще направим всичко официално.

Когато се съгласи да се омъжиш за мен, ти ми даде повече, отколкото някога ще можеш да разбереш. Планирай сватбата през следващите три месеца. Когато се върна, искам да се установя на островите с новото си семейство. Междувременно, знай, че ти си моята истинска любов. Ще те пазя завинаги в сърцето си.

С цялата ми любов,
Барт

P.S. Защо имам чувството, че ще бъде момче?

Циния премигна, за да сдържи сълзите си.

— Виждаш ли модела в думите? — попита Ник. — Формата на буквите?

Тя положи усилия да се концентрира върху почерка, а не върху мъчителното любовно послание. Разбра, че в думите има модел. Някакъв вътрешен ритъм, който ѝ изглеждаше съвсем ясен сега, когато го гледаше с помощта на таланта-матрица. Всяка буква представляваше мъничко произведение на изкуството с уникални нюанси и характеристики. Тя никога не би усетила неуловимите различия с нормалното си зрение.

— Да — прошепна тя. — Виждам какво имаш предвид.

— А сега погледни дневника.

Тя прочете няколко изречения.

... Инструктирах Сандърфорд да държи под око капсулите с гориво от желе-лед, но вече не му вярвам. Той е нехаен. Започвам да се чудя дали няма проблеми с наркотиците...

— Виждаш ли разликите? — попита Ник.

Циния огледа думите по-внимателно.

— Да. Има малка промяна в ритъма или нещо такова.

— Моделът е погрешен. Не е синхронизиран. Небалансиран е. Връзките не са правилни.

Тя не можеше да види всички тези фини различия, но не се съмняваше, че Ник ги вижда.

— Разликите могат да се обяснят с факта, че това е записка в дневник, а не лично писмо.

Ник ѝ отговори поклащайки решително глава.

— Отделните букви пак щяха да изглеждат еднакви. Почеркът не се променя.

— Прав си. — Тя погледна по-внимателно. Просмукването на матричния талант, който тя приемаше от фокусната връзка, беше достатъчно, за да види едва доловимите разлики между почерка в дневника и този в писмото. — Нещо в извивките не е наред, а и ъгълът на наклона не е съвсем същият.

— Точно така. — Без предупреждение Ник прекъсна притока на талант. — Без призма, която да ми помогне да се фокусирам, ми трябваше доста повече време, за да се уверя, че това е фалшификат. Но в това няма никакво съмнение.

— Колко записа има в дневника?

— Само осем. Всички са датирани преди деня, в който експедицията е трябвало да тръгне от Серендипити. Всеки един е по-кратък от предишния. Тонът на всеки следващ става все по-параноичен и отчаян. В последния запис авторът казва, че вече не издържа. Просто иска да излезе в джунглата и да бъде погълнат от онова, което той нарича великата зелена матрица.

— С други думи, ти трябва да повярваш, че баща ти наистина се е самоубил преди началото на експедицията.

— Да.

Ник заглуши страхотната си психическа мощ, но усещането за интимност не изчезна. То пулсираше в нервните окончания на Циния все по-настойчиво и по-непреодолимо. Тя протегна крака и се премести неспокойно върху одеялото.

— Някой е положил големи усилия да те измами с този фалшив дневник — отбеляза тя.

— И е направил големи разходи — допълни Ник. Той затвори томчето и го уви отново. — Този майсторлък не излиза евтино.

— Колко би взел един експерт-фалшификатор за нещо толкова подробно?

Усмивката му беше смразяваща.

— Вероятно толкова, колкото платих аз. Петдесет бона.

Циния наблюдаваше с присвито сърце как той увива отново писмото на баща си. Още веднъж се опита да се пребори със състраданието, което заплашваше да удави здравия ѝ разум.

— Нямам нужда от повече доказателства за твоята невинност.

— Боже, благодаря... — Защо това силно чувство за интимност не заглъхваше? То объркваше синергетичния баланс на цялата ѝ нервна система. — И къде ни оставя всичко това?

Очите на Ник приличаха на редки екзотични скъпоценни камъни в светлината на свещите.

— Тук. Заедно.

От друга страна, защо се опитвам да се преборя с това невероятно привличане, учуди се Циния. Толкова дълго бе чакала истинската страст.

— Ще ме целунеш ли пак? — попита тя с огромно любопитство.

— Искам да се любя с теб.

Тя се усмихна.

— Това също е хубаво.

14.

Желанието вътре в него заплашваше да експлодира. Той се бореше с него, желаейки самоконтролът му да спечели битката. Тревожеше се, че усещането да докосва и да бъде докосван в някакво друго измерение не стихна след пресичането на фокусната връзка. Интимността на връзката и без това бе достатъчно смущаваща. Не знаеше как да си обясни факта, че тази вечер чувствата продължаваха даже след приключването на психическото единение.

Трябва да внимавам, помисли си Ник. Той я искаше, но заради секса с нея не трябваше да жертва онази част от себе си, която управляваше неговия самоконтрол.

Добре, че едно от нещата, в които бе много добър, беше контролът. Можеше да се справи с това.

Докосна извивката на косата ѝ и се усмихна сдържано.

— Ще ни бъде добре заедно.

— Определено се надявам да е така. — Тя сви колене и ги обви с ръце. — Имам определени очаквания, нали разбираш...

— Очаквания?

Очите ѝ блеснаха с топлота и свенливо веселие, които го изненадаха.

— Казах ти, чела съм всички романи за психически вампири, написани от Орхид Адамс.

Ник се втренчи в нея.

— Пет ада!

— Не че искам да те притискам, разбира се.

Ник усети как някакво странно чувство премина през него. То бе огромно, мощно, всепоглъщащо. Не го разпозна, докато то едва не го задуши.

И тогава ревна смехът. Смачка го, сякаш беше гъба, накара го да се превие одве. Той ви, докато остана без дъх.

И беше сигурен, че през цялото това време Циния го наблюдаваше с огромен интерес.

Най-накрая успя да си поеме дъх. Когато непознатият смях най-после се изчерпи, той се просна по гръб върху одеялото.

— Ти си дяволски непредвидима — отбеляза.

Тя прегърна коленете си.

— Това лошо ли е?

— Не знам. Така мислех, но сега не съм толкова сигурен. — Той посегна към нея и я дръпна върху гърдите си. Полите на слънчево червената ѝ рокля го обвиха.

Последните частици от смеха му бяха погълнати от буйния огън на желанието, който пламна в него. И нещо друго се изпари заедно с него. Нещо важно. За кратко той се разтревожи, че това е чувството му за контрол, което се бе заклел да запази на всяка цена. Но поради някаква неясна причина то вече не му се струваше чак толкова важно.

Той гушна главата ѝ между ръцете си и я целуна със същата свирепа енергия, която бе прекарал чрез психическия си талант мигове преди това.

Тя отговори със свежа страст, която го остави без дъх. Вълнението се удари в матрицата, подпалвайки всичките му сетива.

Нямаше време за бавната еротична любовна игра, за която си бе фантазирал през целия ден.

— Искам да вляза в теб — прошепна той, притиснал устни в меката ѝ уста.

— Това звучи... интересно. — Тя започна да си играе с копчетата на ризата му.

Той изстена, когато усети пръстите ѝ върху голите си гърди.

— Циния...

— Толкова е приятно да те докосвам. — Тя отпусна глава и прокара устните си по голата му кожа.

Той се усмихна, когато видя, че ръцете ѝ треперят. Зарови лице в косата ѝ.

— Миришеш толкова хубаво...

Тя се размърда едва-едва. Нежният, настойчив товар на бедрото ѝ се настани върху ерекцията му. Той със сигурност знаеше, че това е неволно движение. Тя нямаше представа как му влияеше.

Тогава си помисли, че ще изгуби всичко, но успя да запази самообладание. Разкопча роклята ѝ и напипа гърдите ѝ. Връхчетата им напъпиха, твърди и величествени, под дланите му. Чу рязкото поемане

на дъх и нежния, приглушен вик. Пръстите ѝ внезапно потънаха дълбоко в раменете му. Въпреки че бяха свързани, той можеше да се закълне, че ледените фойерверки пламнаха върху метафизическата повърхност.

Той се надигна нагоре и нежно я положи по гръб.

— Ник.

Ръцете му трепереха, докато вдигаше полите на роклята нагоре към кръста ѝ. Бръкна между бедрата ѝ и усети, че гащичките ѝ вече са влажни. Успя да дръпне късчето деликатен плат надолу по дългите ѝ крака и да го измъкне през глезените. Лежеше съвсем неподвижна.

Усмихна се и наведе глава, за да я целуне по шията. Тя въздъхна и като че ли се отпусна в него.

С удивление откри, че кожата ѝ наистина е толкова мека, колкото изглеждаше под светлината на свещите. Тъмният къдрав триъгълник блестеше от влагата. Уханието на тялото ѝ замъти мозъка му.

Разкопча бързо панталона си и го смъкна надолу, докато най-накрая успя да го срита настрани.

Очите на Циния се разшириха от гледката на възбуденото му тяло.

— Не знаех...

— Докосни ме — прошепна той. Хвана ръката ѝ и я премести до твърдия си пенис.

— Толкова силен — промълви тя. После колебливо го обви с пръстите си. — Твърд и силен.

Той затвори очи, стисна зъби и задържа последните остатъци от самоконтрола си с абсолютно усилие на волята. Когато тя мръдна дланта си, стискайки по-силно, той потрепери.

— Недей — успя само да промълви. Гласът му беше пресипнал. — Няма да издържа и секунда, ако го направиш пак.

Тя бързо го пусна.

— Добре ли си?

Той отвори очи и видя, че тя е искрено загрижена.

— Да не се майтапиш? На път съм да се пръсна на милиони парченца. Предпочитам да го направя в теб, отколкото върху проклетото одеяло.

— О...

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? О?

Тя вдигна поглед към него с несигурност, която той не разбираше. После му се усмихна развълнувано.

— Какво би искал да кажа?

— Ами например моля те, люби ме.

Тя обви ръце около врата му.

— Моля те, люби ме, Ник...

— Така е по-добре. Много по-добре. — Той разтвори, краката ѝ широко и се настани между тях.

Когато погледна надолу, видя розовите влажни гънки, които го очакваха. Погали силно подуто връхче, настанено в тъмните къдрици, и усети трепета, който премина през нея. И тя като него беше готова за това.

Не можеше да чака повече. Разтвори краката ѝ, настани се и бързо се изтласка в уютната топлина на тялото ѝ.

— Ник!

Не му беше нужно остроото, шокирано възкликване, за да осъзнае изумен истината. Но вече беше твърде късно. Той се настани дълбоко в нея.

— Защо не ми каза? — Гласът му приличаше на дрезгаво грачене.

— Не повдигнахме тази тема — процеди през зъби тя. — За разлика от много други неща. — Пое си дълбоко дъх. През тялото ѝ премина силен трепет. — Ще се оправя. Само ми дай една минута.

Той не посмя да помръдне. Усещаше потта по гърба си. Раменете му станаха хлъзгави от нея.

— По дяволите, трябваше да ми кажеш...

— Наистина ли? Ти обяви ли на всички, когато го направи за пръв път?

Той изпъшка.

— Ако отново ме разсмееш, и двамата ще съжаляваме за това.

— Мисля, че вече съм добре.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Нещо такова. Ами ти?

— Аз? Чувствам се малко замаян — промърмори той. — Може да припадна преди всичко това да свърши.

— Психическите вампири, герои от романите на Орхид Адамс, никога не припадат в критичния момент.

— Разбира се, давай! Притисни още малко. — Той започна да се движи внимателно в нея.

Тя все още беше много скована, но тялото ѝ бързо свикваше с ритъма. Той посегна надолу с една ръка и улови малкото връхче между палеца и показалеца си. Дръпна го нежно.

— О, мили Боже! — Циния се вкопчи в него. Краката ѝ се стегнаха с непоколебима настойчивост. — О, да. Ник! О, да, моля те. Ник...

Той някак си намери сили да се сдържи, докато усети първите вълни на предстоящия ѝ оргазъм. Деликатните потрепвания го настигнаха най-напред на физическата повърхност, а после той неволно потърси тяхното отражение в метафизичното царство. Изпрати сонда от талант, потърси я, жадуващ за нея.

И тя беше там, чакаше го. Докосна го със своята психическа енергия в момента, когато се бе вкопчила в него там долу, на пода. Призмата се появи, чиста и ослепителна.

Той изпрати съкрушителна енергия през блестящите лещи, създадени от съзнанието на Циния, и се пхна още по-надълбоко в тялото ѝ. Усети конвулсията ѝ под себе си и разбра, че е загубен.

Но защо тогава се чувствам така, сякаш току-що съм открил себе си, учуди се той, докато фучеше стремглаво към кулминацията си.

Циния отвори очи много по-късно. Погледна нагоре към тъмния сводест таван. Ник я беше прегърнал и я притискаше към хълбока си. През незакритите прозорци се процеждаше лунна светлина. Лъحوвете близнаци на Якима и Челън подчертаваха гладките повърхности и ъглите по якото, стройно тяло на Ник и скриваха в дълбока сянка непривлекателните черти на лицето му.

Тя осъзна, че се чувства добре. Безгрижна. Изпълнена с надежда. Щастлива. Последствията от любенето, каза си с предупреждение тя. Те нямаше да продължат много. Както и това странно, неспокойно усещане за интимна връзка с мъжа до нея. То със сигурност щеше да изчезне сега, когато фокусната и сексуалната връзка бяха прекъснати.

Тя постепенно осъзна, че огромната стая е потънала в абсолютна тишина. Ник не каза нищо, след като потрепери и промърмори нещо несвързано в пристъпите на освобождаването си. Честно да си кажа,

помисли си тя, и аз самата не бях особено бърлива. Тя бе погълната от поразителното усещане на любенето.

Опита се да измисли някаква тактика за започване на разговор, която би била подходяща за момент като този.

— Не ти ли се струва, че този под става все по-твърд? — попита тя.

— Защо?

— Вероятно защото е направен от дъждовен камък. Одеядлото като че ли не го омекотява много.

Ник обърна глава. Очите му не премигнаха в трептящите сенки.

— Не говорех за пода.

— В такъв случай съм изгубила нишката на разговора.

— Защо си чакала толкова дълго?

Тя усети как бузите ѝ пламват.

— Мислех, че само жените задават подобни ненужни въпроси в такива моменти.

— Това не е ненужен въпрос — отбеляза много спокойно той.

— Няма една-единствена причина. Само множество малки. Сигурен ли си, че искаш да ги чуеш?

— Да. Всяка една от тях.

— Разбирам. — Трепетът на недоверчивост изведнъж я накара да стане по-предпазлива. — Ами предполагам, че приоритетите бяха една от причините. Преди четири години имах връзка с един мъж. Казваше се Стърлинг Дийн. Беше вицепрезидент на семейната ни компания. И се целуваше страхотно.

— Целуваше се страхотно?

Тя се покашля.

— Да, ами, имахме много общи интереси. Говорихме за брак. — Тя спря. — Но нещата не се получиха.

— Защото брачната агенция те обяви за несъчетаема?

— Подобна присъда обикновено кара мъжа да премисли отново — поясни тя. — Аз също се замислих много. В крайна сметка фактът, че си несъчетаема е нож с две остриета. Ако не съм достатъчно добра, за да бъда съчетана с някой друг, това означава, че никой не е достатъчно добър, за да бъде съчетан с мен.

Той замълча за момент.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Във всеки случай, малко след това родителите ми изчезнаха в морето. „Спринг индъстриз“ банкрутира. После аз бях твърде заета с изграждането на собствения си бизнес, тичах насам-натам, правех всичко възможно Лио да продължи да ходи на училище. Тъкмо бях започнала да овладявам нещата, когато избухна скандалът Ийтън.

— И заедно с него си замина и твоят бизнес.

— Паднах толкова драстично, че и досега се занимавам с възстановяването. Така едно, после друго, бях прекалено заета, за да се тревожа за личния си живот.

В това има нещо повече, помисли си той, много повече, но тя не знае как да го формулира с думи. Чак сега започна да ѝ става ясно, че решението ѝ да изчака, до известна степен бе повлияно от естеството на психическата ѝ енергия. Тя може би никога нямаше да узнае със сигурност, но вече подозираше, че част от нея изчакваше подходящия мъж, подходящ поне върху метафизическата повърхност.

Това беше ужасяваща мисъл, защото, какъвто и да беше той, Ник в никакъв случай не бе подходящият мъж.

— Прекалено заета. — Не изглеждаше убеден. В дълбините на гласа му отчетливо се усещаха мрачни нотки.

— Изглежда си ужасно разтревожен от това. — Тя се облегна на лакътя му. — Винаги ли печеш на шиш момичетата си след голямото събитие?

— Не. — Очите му присветнаха под дългите черни клепачи. — Просто искам да разбера защо си чакала толкова дълго, това е всичко.

Тя протегна ръка в широк, многозначителен жест.

— Какво да кажа? Животът идва, без да го искаме. Със секса нещата не стоят така.

— Скандалът Ийтън — промълви едва чуто той.

— Какво за него?

— Винаги съм знаел, че нещо в историята на таблоидите не звучи правилно.

— Не се обиждай, Ник, но не е нужно да си талант-матрица, за да разбереш, че повечето истории на таблоидите не звучат правилно.

— Защо аз?

Тя знаеше какво има предвид. Погледна към лунната светлина през прозореца.

— Тази вечер всичко ми се струваше наред. — Това беше съвсем вярно, но той никога нямаше да го разбере.

Той все още не изглеждаше доволен от отговора. Но хвана ръката ѝ, обърна я и я целуна по китката. Тя усети топлите му устни върху кожата си.

— Толкова се радвам. — Очите му пламтяха под миглите.

Тя не можеше да реши какво да му отговори. Ник пусна ръката ѝ и си погледна часовника.

— Почти полунощ е.

— Все още е рано за един собственик на казино.

— Но не и за една дама, която трябва да работи сутринта. Най-добре да те закарам у вас.

Не ѝ беше нужно да е силен талант, за да разбере, че той се опитва да се отдръпне от някаква невидима стръмна пропаст. Сега, след като сексуалното желание беше заситено, неговите суперпредпазливи матрични инстинкти излизаха на преден план. Отстъпваше в онази по-независима, отдалечена сфера, където не трябваше да се справя с объркването от силните емоции.

Тази игра можеше да се играе и от двама.

С неимоверни усилия на волята тя призова онова, което с надежда очакваше да изглежда като весела усмивка.

— Прав си. Късно е. — Тя се захвана да закопчава роклята си. — Като говорим за бизнес, някакви следи от Поли и Омар?

— Не. — Той ѝ хвърли един преценяващ поглед докато си закопчаваше ризата. — Моите хора най-накрая ще ги намерят, но се съмнявам, че ще научим нещо от тях.

— Защо мислиш така?

— Фалшифицирането на дневника е представлявало една сложна, скъпа операция. Федър на е открил нищо, което да показва, че Поли или Омар са имали възможностите или връзките, необходими за планирането на такава измама, да не говорим за финансирането. — Ник прокара пръсти през косата си, отмятайки я назад от челото си. — Много повече се интересувам от фалшификатора.

— Нямах ли някаква информация от човека, на когото се обади?

— Стоунбрейкър? Не. — Ник се изправи на крака и си обу панталона. — Но Рейф работи нощем. С малко късмет още сутринта ще се обади с името.

Тя наблюдаваше как той закопчава колана си, очарована от силните му, грациозни ръце. В начина, по който изпълняваше една обикновена, ежедневна задача, имаше нещо изключително мъжествено. Всяко движение беше ефикасно, икономично, сигурно.

Той забеляза, че тя го наблюдава, и присви вежди.

— Нещо не е наред ли?

— Не. — Тя понечи да се изправи и усети, че краката ѝ не са съвсем стабилни. Усети остра болка в малките мускулчета, които досега не бяха свикнали със сериозни тренировки.

— Ти добре ли си? — Ник я хвана за ръката.

— Да, разбира се. — Тя се наведе да сгъне одеялото, за да не ѝ се налага да среща погледа му. — Само малко схваната.

— Проклетият под — промърмори той. — Следващия път ще го направим в легло.

Тя изчака няколко мига. После се изправи и бавно се обърна с лице към него.

— Следващия път?

За миг в лицето му проблесна неувереност. Тя изчезна почти веднага, но Циния изпита странно спокойствие от този блясък на уязвимост.

— Ти спомена, че не си падаш по срещите за една вечер — напомни ѝ навъсено той.

— Вярно е. — Сега тя усети, че олеква, вече можеше да се задържи на повърхността.

— И аз не си падам по тях. — Той вдигна кошницата. — А след като ще работим като партньори по убийството на Фенуик, смятам, че ще прекарваме доста време заедно. И двамата не сме семейни. Очевидно е, че помежду ни има физическо привличане. Защо да му се противопоставяме?

Тя се ококори.

— За Бога! Толкова романтични ли са талантите-матрици, когато предлагат любовна връзка?

Той спря и се обърна толкова бързо, приковавайки я със съсредоточения си поглед, че тя едва не се сблъска с него.

— Присмиваш ли ми се? — попита той.

Тя се усмихна.

— Да. Направи всичко страхотно до този момент. Пикник на свещи. Изглед към града. Вино. Страхотен секс. Не го разваляй сега.

— Така ли беше?

— Кое?

— Страхотен секс?

— Повярвай ми, ти изпълни всичките ми очаквания, а, както ти казах в началото, те са изключително високи поради внимателното ми изучаване на всичките романи, написани от Орхид Адамс — подхвърли весело тя.

Той я докосна по бузата.

— Сигурна ли си?

— Ами признавам, че не съм в положение, в което бих могла да правя сравнения.

— Нека да си остане така. — Той коленичи на едно коляно, за да подреди кошницата.

Тя му даде няколко секунди. Когато той не изрече нищо повече, тя се покашля многозначително, постави ръце на бедрата си и потропа.

— А при теб как беше, мистър Честън?

— Какво? — Той вдигна поглед, очевидно стреснат.

— Добре ме чу.

— Не виждаш ли? — Очите му потъмняха до онова зелено, което можеше да се открие само в сърцето на джунглата. Той се изправи на крака и притисна устата си до нейната. — Все още съм шокиран.

— Добре. — Циния обмисли това няколко секунди. — Мисля, че да си шокиран е добре.

— Циния...

— Прав си — подвикна весело тя, — наистина става късно.

Завъртя се и тръгна обратно през тъмната кръгла зала.

Ник я последва с кошницата.

— Циния, не ме бива много в тези неща.

— Нали знаеш, наистина си имаш една невероятна къща тук. — Тя отвори входната врата със замах и излезе на верандата с колоните. — Ще падне доста работа, но като свършим...

— Затвори вратата — нареди рязко Ник. Гледаше през нея, право в градината. — Побързай.

Но беше твърде късно. Ослепителната светлина проблесна от близките храсти. Циния премигна.

— Какво, по дяволите...

— Фотоапарат. Проклетият фотограф трябва да ни е проследил. Чакай тук. — Ник пусна кошницата. Прескочи прага толкова бързо, че сякаш не тичаше, а летеше.

— Какво ще правиш? — извика Циния след него.

— Ще взема този филм. Ще се върна след няколко минути. Стой вътре.

— Но, Ник, не можеш просто да хванеш някой фотограф и да му вземеш филма — изкрещя тя. — Той сигурно ще те съди.

Ник не ѝ обърна внимание. Слезе по стълбите и почти веднага изчезна в мрака.

— Точно като психически вампир. — Циния се облегна на резето и скръсти ръце. — Една нощ хубав секс и после той изчезва. — Или може би това е по-характерно за една матрица, коригира се наум тя.

В градината, там, откъдето се видя светкавицата, се чу силна врява. Тя разбра, че фотографът тича през храсталака обратно към портала. Ник не се виждаше никъде.

Миг по-късно тя видя как една фигура се стрелва през дърветата край алеята. Лунната светлина бе достатъчна, за да види множеството фотографски съоръжения, които се люлееха около тялото му, докато той тичаше към входа на имението.

Все още никаква следа от Ник.

Циния се учуди дали не е тръгнал в погрешна посока. Няма да е доволен, когато разбере, че е изпуснал неканения гост, помисли си тя. Но за всички бе по-добре, че не успя да спре фотографа.

Тичащият мъж изчезна зад завоя на алеята. Циния се послуша за бръмченето на далечен автомобилен двигател, което щеше да сигнализира, че натрапникът е успял да се измъкне.

Не чу нищо.

Мина още една минута. Две. Три.

Тя не се притесняваше от все по-плътната тишина.

— Ник?

Още тишина.

— Къде си? — Тя отпусна ръце и тръгна надолу по предните стълби. — Ник, обади се.

Една сянка се отдели от папратта в края на двора и тръгна към нея.

— Взех филма — съобщи й Ник.

Тя се намръщи.

— Наистина се надявам, че не си направил нещо жестоко на онзи човек. Може да ти причини много неприятности.

— Не мисля, че той ще бъде проблем. — Лунната светлина блесна върху косата на Ник, докато той вървеше към нея. — Предаде ми филма без никакъв спор.

Циния въздъхна.

— Не можеш просто да ходиш насам-натам и да заплашваш хората, Ник. Не и ако искаш да бъдеш уважаван гражданин.

Зъбите му проблеснаха за миг в мрака.

— Ето на, колко много знаеш...

— Какво искаш да кажеш, как така има моя снимка в днешния брой на „Синзейшън“! — Циния затръшна вратата на „*Псиенерджи инкорпорейтив*“ и хукна към бюрото в приемната. — Това е невъзможно.

— Определено си ти, Цин. — Върху лицето на Байрън се появи изражение на дълбоко страхопочитание, когато погледна обложката на таблоида. — Обаче съвсем като нова. Какво стана? Ти и Честън да не сте се борили или нещо такова?

Клементайн врѣхлетя като фурия от офиса си и погледна през рамото му.

— Или нещо такова. — Тя вдигна мрачните си, разтревожени очи към лицето на Циния. — Толкова се вслушваш в добрите ми съвети. Не знам защо се притеснявам.

Циния наметна булото на резервираното достойнство.

— Казах ти вече, мистър Честън ме нае, за да оправя интериора в старото имение Гарет.

Стоманените пръстени на Клементайн блеснаха, когато тя посочи снимката.

— На мен ми изглежда, че той те е оправял.

— Не ставай груба! — Циния забрави за достойнството си. Грабна таблоида и се втренчи в снимката на първа страница. — О, Боже!

Снимката беше терзаещо ясна. Показваше я застанала пред прага на къщата. Ник стоеше непосредствено зад нея. Тя се ядоса като видя, че на снимката той изглежда мрачен, загадъчен и тайнствен както винаги.

За нещастие тя приличаше на жена, която току-що е правила дива, необуздана любов на пода. Слънчево червената ѝ рокля беше закопчана накриво, разкривайки достатъчно голяма цепка, за да причини истеричен припадък на леля Вилхелмина. Косата ѝ беше разрошена и падаше върху лицето, а изражението ѝ можеше да бъде описано единствено като знойно. Надписът под снимката казваше всичко това.

Дали местният собственик на казино Ник Честън си пада по новата си дизайнерка по интериора, „Алената дама“?

Циния погледна към ъгълчето на снимката и видя, че името на фотографа е Седрик Декстър.

— Ник каза, че е взел филма от фотоапарата му.

— Фотографите, които работят за „Синзейшън“, са много находчиви — обясни Байрън с нотка на съчувствие в гласа си. — Предполагам, че този е имал два фотоапарата. Честън вероятно изобщо не е видял втория.

— Ник няма да бъде доволен — отбеляза Циния. — Мисля, че планът му да стане уважаван гражданин току-що пострада от още един провал.

Ник захвърли броя на „Синзейшън“ в кошчето за боклук. Погледна към Федър.

— Свържи ме веднага с редактора на този парцал.

— Разбира се, шефе. — Федър отстъпи назад към вратата. — Като говорим за телефонни обаждания, получих съобщение от някой си Стоунбрейкър. Обади се преди няколко минути, малко преди вие да пристигнете.

На мястото на кипналото раздражение се появи очакване.

— Какво е съобщението?

— Каза да ви дам едно име и един адрес. — Федър извади бележник от джоба си. — Алфред Уилкис. Уест олд Фешън стрийт двеста двадесет и три.

Ник се поколеба, разкъсан между силното желание да се справи с редактора на „Синзейшън“ и безспорно по-важния проблем — неотложния разговор с майстора фалшификатор.

— Задръж обаждането до редактора. — Той се изправи на крака. — Ще почака. По-късно ще се оправя с него.

— Добре, шефе. — Федър замълча за миг. — На този адрес ли отивате?

— Да. — Ник заобиколи бюрото си и грабна сакото си от облегалката на стола, където го бе захвърлил преди няколко минути. — Не знам кога ще се върна. Може да ми отнеме известно време.

Федър го погледна замислено.

— Искате ли подкрепление?

— Не, този път не. — Ник метна сакото си през рамо и излезе от вътрешния офис.

Тайната плоскост се затвори. Той прекоси позлатената стая и отвори вратата, а Федър го следваше по петите.

— Съжалявам, сър, мистър Честън е зает в момента. За мен ще бъде удоволствие да ви запиша среща.

Млад мъж, облечен в пуловер и панталон каки, се наведе през бюрото в приемната. Дългата му коса бе завързана назад с кожена превръзка. Мускулите на раменете му бяха изпъкнали от сурово, агресивно напрежение.

— Кажете на Честън, че ако не ме приеме веднага, ще слеза долу в казиното и ще вдигна огромен скандал, който ще привлече ченгетата. Чувате ли ме?

— Сър, боя се, че ще се наложи да помоля охраната да ви съпроводи до изхода на казиното — повиши тон мъжът на рецепцията. После кимна на един от пазачите. — Незабавно.

— Няма да си тръгна, преди да се видя с Честън.

Ник тръгна напред.

— Какво става тук?

— Съжалявам, сър. — Мъжът от приемната се обърна към него.
— Ще се оправим.

Главата на младежа се надигна рязко.

— Честън! По дяволите, за кого се мислиш, че се осмеляваш да заплашваш сестра ми, сякаш ти е последната любовница?

— Ти трябва да си Лио.

— Точно така. — Лио се надигна от бюрото, скочи на пода и се хвърли към Ник.

15.

С периферното си зрение Ник видя как Федър се придвижва, за да пресече атаката на Лио. Пазачът заобиколи бюрото. Служителят на рецепцията се изправи на крака и понечи да натисне скрития бутон, който щеше да извика още хора на помощ.

Всичко стана за по-малко от две секунди, но в сетивата на Ник, изострени от инстинктите на неговия талант-матрица, всяко действие представляваше ясно и отчетливо събитие в цялата матрица. Той подреди всичките и взе решение.

— Не — нареди спокойно той.

С изключение на Лио всички в коридора замръзнаха, сякаш бяха хванати в капан край залежи на желе-лед.

Лио се блъсна в Ник, размахвайки диво юмрук. Силата на удара запрати и двамата върху дебелия килим на пода.

— Проклет да си! — Лио несръчно се изправи на крака. Дишайки тежко, той погледна надолу към Ник. Лицето му беше изкривено от ярост. Юмруците му бяха присвити. — Няма да ти позволя да я използваш, копеле! Тя е получила достатъчно прилепозмийски говна от типове като теб.

Ник се надигна на лакът и докосна разсеяно ъгълчето на устата си. Когато си погледна пръстите, видя кръв. Вдигна поглед към Лио.

— Не искаш ли да си поговорим за това насаме? — попита той. — Или предпочиташ всички тези приятни хора да ни слушат, докато обсъждаме сестра ти и нейната репутация?

Лио се намръщи. Огледа се набързо и видя бдителните лица на Федър, на пазачите и на служителя от рецепцията. Почервеня и се обърна към Ник.

— Защо не насъска главорезите си срещу мен?

— Аз не наемам главорези. — Ник бавно се изправи на крака, внимавайки да запази разумна дистанция между себе си и Лио. — Тези хора са висококвалифицирани професионалисти.

— Да бе! — Сега Лио изглеждаше малко неуверен. Очевидно здравият разум бе започнал да се завръща в главата му. Беше ясно, че вече не е сигурен как да продължи. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш със сестра ми?

Добър въпрос, помисли си Ник. Искаше му се да знае отговора. Тази сутрин можеше да бъде сигурен само в това, че не искаше да се оправя без нея. Поне засега. Може би това нямаше да продължи много.

Изпита силно безпокойство, когато осъзна този факт. Той го тревожеше така, както нищо друго не беше го тревожило от дълго време насам. Снощи, след като се измъкна от дълбините на желанието, в които се бе потопил, той най-накрая осъзна естеството на опасността, в която се бе озовал.

Колкото до Циния, бе затънал дълбоко в една некартографирана матрица. Трябваше да внимава. Трябваше да запази контрола си върху нещата.

— Хайде да отидем в моя офис. — Той не се обърна да погледне назад, а тръгна направо към позлатената стая.

Усети как зад него Лио най-напред се поколеба, а после го последва. Федър се размърда. Ник поклати глава.

— Всичко е наред. Не мисля, че ще ме удари пак. Нали, Лио?

— Зависи — промърмори Лио. Мина през вратата и огледа изумен стаята в червено, черно и златисто. — Господи! Смятам за очевидно, че ти и Циния нямате много общи неща помежду си, когато става дума за вкус. — Той погледна свирепо към Ник. — Всъщност за каквото и да е.

— Сестра ти е зрял човек. — Ник натисна скрития бутон, за да отвори тайната плоскост. — Защо не я оставиш да взема решения сама?

— Най-често Циния е много добра в преценката си за хората. — Лио пристъпи предпазливо в тайния офис. — Но ти си матрица.

— Тя ли ти го каза? — Ник прекоси стаята, за да отвори вратата на малката лична баня.

— Да.

Ник огледа сцепената си устна в огледалото над мивката. Тънка струйка кръв се стичаше надолу по брадичката му. Пусна водата.

— Какво общо има тук моят талант-матрица?

— Сериозно ли питаш? Само това, че си матрица, е достатъчно лошо. Но отгоре на всичко друго, Циния има слабост към талантите-матрици. — Лио започна да крачи неспокойно из стаята. — Тя изпитва съжаление към тях. Мисли ги за деликатни и криво разбрани. Бог знае защо.

Ник погледна собственото си отражение. Очите, които го погледнаха от огледалото, сякаш бяха на някой призрак. Каквото и да искаше от Циния, то със сигурност не беше съжаление.

Той се наведе над мивката, за да измие кръвта от устата си.

— Сестра ти каза ли ти, че тя и аз станаме партньори?

— Партньори? Това е говняна синергетика и ти го знаеш. — Лио го посочи с пръст. — Типове като теб не си създават партньори, особено когато става дума за жени като Циния. Ти използваш хората.

Ник приключи с измиването на кръвта и грабна една кърпа.

— Какво знаеш за хората като мен?

— Ти си талант-матрица и ръководиш казино. Това ми казва всичко, което ме засяга. Виж какво, дойдох тук, за да ти кажа да оставиш сестра ми на мира.

— Защо не кажеш на нея да ме остави на мира?

— Опитях. — Лио направи гримаса. — Но тя е решила да открие убиеца на Морис Фенуик и смята, че ти можеш да ѝ помогнеш. Проблемът е, че щом Циния веднъж си науми нещо, е почти невъзможно да я разубедиш. Тя е доста упорита.

Ник се усмихна печално.

— И аз го забелязах.

— Снощи ти я прелъсти, нали? Заведе я в старото имение Гарет и се възползва от нея.

— Заведох я в новото имение Честън, не в старото имение Гарет.

— По дяволите, не ми пука как го наричаш. Знам как си се докопал до имота. За хората в този град той винаги ще си остане старото имение Гарет. Но сега не става дума за това. Говоря за нещата, което си направил на сестра ми.

— Циния ли ти каза, че съм я прелъстил?

— Тя не искаше да обсъжда темата. — Лио крачеше напред-назад. — Каза, че не е моя работа. Мисли си, че може да се оправи с теб. Но аз видях днешния брой на „Синзейшън“. Както и почти всеки друг жител на Ню Сиатъл. Съвсем очевидно е какво си ѝ направил.

— Съжалявам за снимката във вестника. — Ник хвърли кърпата в коша за прането. — Опитах се да го предотвратя.

— Тя ми каза, че си извадил филма от апарата на фотографа, но очевидно не си го направил. Вероятно си я излъгал.

— Че защо бих направил подобно нещо?

— Проклет да съм, ако знам. — Лио сви рамене. — Ти си матрица. Кой, по дяволите, ви знае как мислите? Може би е удобно за целите ти да свържеш името ѝ със своето. Може би си решил, че това е начин да си осигуриш съдействието ѝ в това тъй наречено партньорство. Предполагам, че се нуждаеш от нея, за да ти помогне да намериш дневника, който търсиш.

— Добра конспиративна теория. — Ник изгаси осветлението в банята и приближи до бюрото. — Ако не знаех, че не е така, щях да си помисля, че и ти самият имаш жилка от талант-матрица.

— Виж какво, Честън, искам да оставиш сестра ми на мира. Чуваш ли?

— Чувам те. — Ник спря пред бюрото и се облегна на ръба. Подпря ръцете си върху плота и изчака Лио да го погледне. — Но самият ти ми каза, че никой не може да спре Циния, щом си науми да прави нещо.

— Тя винаги е била независима. — Устата на Лио се стегна и на лицето му се изписа мрачна гримаса. — Но след смъртта на родителите ни волята ѝ стана желязна. Именно тя се справи с банкрута и с напрежението покрай него. Другите ни роднини бяха напълно безполезни. Леля Уили и останалите нервничеха, ядосваха се и се държаха така, сякаш загубата на компанията бе нещо много по-ужасно, отколкото загубата на мама и тате.

— Разбирам.

— Повечето ни роднини се скриха. Твърдяха, че не могат да понесат цялото това унижение. И Циния трябваше да се оправя с кредиторите, с репортерите и с всичките хиени пред прага ни.

— Подобно изживяване може или да пречупи една личност, или да я създаде.

— Да, но това не беше краят. Преди година и половина тя бе забъркана в друга каша.

— Скандалът Ийтън.

Лио спря до стената и я удари с длан.

— Семейство Ийтън я използваша, за да скрият факта, че са забъркани в тройна сексуална връзка с една жена — политик от Партията на основателите — Дария Гарднър. Вестниците изкараха нещата да изглеждат така, сякаш Циния е имала любовна връзка с Рексфорд Ийтън. Всичко това беше лъжа.

— Семейство Ийтън в тройка с Дария Гарднър? Интересно. — Ник запомни този факт, за да го анализира по-късно. През последната избирателна кампания Гарднър се опита да използва „Честънс пелъс“ като пример за бизнес инициативите, от които възнамерявала да прочисти Ню Сиатъл.

— И сега семейството има наглостта да притиска Циния да се омъжи за пари. На тях не им пука за нейното щастие. Интересуват се само от това как да възстановят положението си в обществото.

Ник слушаше как старият гняв прелива и излиза наяве. Яростта на Лио вибрираше във въздуха. Ударът по челюстта преди няколко минути не беше резултат само от снимката в днешния брой на „Синзейшън“. Той бе кулминацията на неколкогодишния, едва сдържан гняв на брата, неспособен да защити сестра си.

— Лио, разбирам какво ми казваш. Знам, че искаш да се грижиш за Циния. Аз — също. Но както каза, тя е решена да намери убицеца на Фенуик. Това може да се окаже доста опасна работа.

Лио се завъртя.

— За Бога, не мислиш ли, че го знам?

— Ти току-що призна, че не можеш да я убедиш да се откаже от плана си. Следващото добро нещо, което би могъл да направиш, е да се увериш, че край нея има някой, който може да я наглежда. Някой, който ще следи тя да не се втурне надолу с главата в бъркотията.

Лио го стрелна с поглед, изпълнен с отвращение.

— Предполагам, че този някой си ти!

— Помисли си за това. Като неин партньор аз имам най-добрата възможност да се грижа за нея. Мога да контролирам ситуацията. Извади ме от матрицата и на главата ти ще се струпат много повече неща, за които да се тревожиш, отколкото си имаш сега.

За кратко, докато Лио обмисляше ситуацията, се възцари напрегната тишина.

— По дяволите... — Лио спря с присвити върху бедрата си юмруци. Огледа се, сякаш търсеше кого да ритне. — По дяволите!

Ник прецени различните възможности и вероятности. Имаше си достатъчно проблеми, без да прибавя към списъка и усложненията от един разярен, подозрителен Лио. Най-добрият ход бе да спечели младежа на своя страна. Трябваше да склучи съюза много бързо.

— Някой току-що ми даде името на фалшификатора, който е направил фалшивия екземпляр от дневника на баща ми — обади се тихо Ник. — Когато ти се появи, бях тръгнал към него. Искаш ли да дойдеш с мен?

Лио се завъртя кръгом.

— Сериозно ли говориш?

— Защо не? Малко подкрепление няма да е излишно. За всеки случай.

Двайсет минути по-късно Лио оглеждаше малката невзрачна къща през предното стъкло на синхрона.

— Как разбра, че именно Алфред Уилкис е фалшифицирал дневника?

— Източникът на информацията е много надежден. — Ник отвори вратата. — Идваш ли?

— Да. Идвам. — Лио изглеждаше предпазлив, но решителен. Той излезе от колата и изчака Ник да я заобиколи. — Името на пощенската кутия е Бойд, не Уилкис. Сигурен ли си, че това е мястото?

— Сигурен съм. Да вървим. — Ник тръгна по стълбите към къщата.

— Просто така ще почукаш на вратата на този тип, така ли? — попита недоверчиво Лио.

— Имаш ли по-добро предложение?

— Май че не. Но Уилкис сигурно знае кой си. Защо да ти отвори вратата?

— Може би защото ще се страхува да не я отвори.

Ник почука два пъти и зачака.

Не последва никакъв отговор.

— Виждаш ли? — Лио сякаш злорадстваше. — Казах ти, че няма да ти отвори.

— Да отидем отзад.

— Хей? Чакай! Какво смяташ да правиш?

Ник не си направи труд да отговаря. Заобиколи бързо зад ъгъла, хукна по тясната пътечка, която разделяше къщата на Уилкис от тази на съседите, и се озова в малък, подреден заден двор. Лио го последва, по-неспокоен от всякога.

Той се изправи, наблюдавайки как Ник изследва вратата.

— Виж какво, ако мислиш да влизаш с взлом, не разчитай на мен.

— Добре. Изчакай ме в колата. — Ник огледа ключалката, докато изваждаше от джоба си тънките шофьорски ръкавици. С интерес видя, че механизмът е много по-сложен, отколкото на повечето желе-лед домашни ключалки.

Но той все пак си беше детска играчка за един талант-матрица — всеки негов инстинкт го караше да търси модели. Даже без призма, която да го фокусира, Ник нямаше никакви проблеми с ключалките. Надяна ръкавиците и се захвана за работа.

Лио не помръдна обратно към колата. Стоеше и наблюдаваше, най-напред с остра загриженост и силно неодобрение, а после с все по-нарастващо любопитство и интерес как Ник се оправя набързо със секретните механизми на ключалката.

— Къде се научи да правиш това? — попита той, когато Ник отвори задната врата.

— Изживях нещо като порочна младост.

— Да бе, обзалагам се, че е така.

Ник влезе в кухнята.

— Усецаш ли?

— Какво да усецам? — Лио огледа безупречно подредения интериор. — Нещо не е наред ли?

— Още не знам. Не пипай нищо.

— Повярвай ми, нямаше да пипна нито едно от тези проклети неща.

— Добре. — Ник тръгна из къщата по същия начин, по който някога бродеше из джунглите на Западните острови — всичките му сетива бяха нащрек. Чувството, че нещо не е наред, беше силно, но нямаше външни белези, които да го подкрепят.

— Изглежда, че Уилкис е абсолютен перфекционист — отбеляза Лио с приглушен глас, докато оглеждаше малката баня. — Място за всичко и всичко си е на мястото.

Вярно е, помисли си Ник. Всички стаи в едноетажната къща бяха подредени изключително старателно. Той забеляза разсеяно, че в цялата подредба — от начина, по който бяха наредени книгите по полиците до разположението на мебелите — има някакъв модел. Взето като цяло, всичко това образуваше последователна матрица, която можеше да разкаже страшно много за самия Алфред Уилкис.

Собственикът на къщата не се виждаше никъде. Но усещането, че нещо не е наред, ставаше все по-натрапчиво.

— Може да е излязъл на пазар — предположи Лио.

— Не мисля. — Ник изпрати кратък изблик на таланта си.

Той не можеше да задържи фокуса без призма. Но можеше да използва дивата енергия достатъчно дълго, за да зърне вътрешното движение на моделите, които го заобикаляха.

За няколко секунди сцената около него влезе в изключително остър фокус. Разположението на всеки предмет в стаята придоби по-дълбоко значение.

Прекалено спретнато. Прекалено подредено. Състоянието на къщата бе прекалено съвършено, даже за един маниакално догматичен перфекционист. Това представляваше фалшификат на истинска къща.

Ник осъзна това, докато премигващият талант се разсейваше. Вдигна поглед.

— Няма таван, така че трябва да има мазе. Потърси вратата.

Лио се намръщи.

— Не виждам врата.

— Трябва да е някъде тук.

— Не всички хора си имат тайни стаи като теб, Честън.

— Собственикът на тази къща определено си има друго място, където работи и живее. — Ник тръгна бавно назад през всяка една от съвършените малки стаички.

Не откри издайнически цепнатини в стените, никакви тайни врати в гардеробите. Двамата с Лио вдигнаха всички килими, но никъде по пода не се виждаше капак.

— Стаите, в които действително живее Уилкис, трябва да са някъде тук. Стоунбрейкър никога не греша, когато става дума за такива работи. — Ник влезе в кухнята и се втренчи в различните уреди. — Не ти ли се струва, че нещо липсва?

Лио се огледа.

— Нищо. Прилича на нормална кухня.

— С изключение на едно. Охладителят не бръмчи. Лио погледна към големия бял уред в далечния ъгъл.

— Прав си. Може да го е изключил.

— Или може би го използва за нещо друго — не за да държи храната студена. — Ник прекоси кухнята и отвори вратата на охладителя.

Вътре нямаше полици и кутии с храна. Температурата беше стайна. В задната част на широкия уред имаше тънки, почти невидими очертания на врата.

Ник бръкна в охладителя и натисна силно задната плоскост. Вратата се отвори без съпротивление и разкри няколко стъпала.

Лио подсвирна едва чуто.

— Пет ада! Как се досети?

— Щом като веднъж видиш скрит вход, значи си ги видял всичките. Готов ли си?

— Да. Не ми се ще да го призная, но става все по-интересно.

— Някак си те завладява. — Ник влезе в охладителя.

Лио бързо го последва.

На средата на стълбите към мазето Ник разбра, че е открил истинската къща, мястото, където Алфред Уилкис живееше и практикуваше занаята си.

Тук имаше още един пълноценен апартамент с кухня, баня и спалня. Но по-голямата част от долното жилище бе отделена за помещението, което очевидно представляваше работилница.

И то беше обърнато надолу с главата.

Лио подсвирна тихо.

— Синергетичен ад!

Пейките, полиците с химикали, инструментите, купчините хартия и най-различните уреди бяха пръснати из стаята. Чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им — захвърлено в безпорядък. На пода лежеше строшена лампа.

Ник огледа внимателно сцената. Повърхностно погледнато, тя поразително приличаше на претършуваната книжарница на Морис Фенуик. Но в модела на матрицата на тази бъркотия имаше нещо различно. За разлика от другата ситуация, която го порази със своя

напълно безразборен вандализъм, в тази се усещаха почти неуловимите с просто око белези на отчаяно, но целенасочено търсене.

— Някой наистина е обърнал това място надолу с главата. — Лио изглеждаше потресен.

— Въпросът е дали е намерил онова, което е търсил. — Ник се наведе да огледа някои документи, разпилени на пода.

Това бяха най-различни квитанции за скъпо офис оборудване. Фалшифицирани квитанции, заключи той след подробния си оглед. Вероятно поръчани от някой клиент на Уилкис, за да може да ги използва в някоя незаконна далавера.

— Щом Уилкис е бил професионален фалшификатор, през всичките тези години той сигурно си е създал доста врагове — отбеляза Лио.

— Да. — Ник се изправи и тръгна бавно през бъркотията, търсейки някакъв модел, който би му подсказал какъв е бил обектът на припряното търсене.

— Чудя се какво ли е станало с Уилкис.

— Не виждам следи от борба. По пода няма кръв. Не мисля, че е бил тук, когато е станало това.

Лио вдигна поглед от малката печатарска преса.

— Вероятно е решил да си вземе дълъг отпуск в някой от другите градове-държави, след като е приключил с фалшифицирането на дневника на Честън. Ако бях на негово място, щях да отида чак на Западните острови. Може би още по-далеч. Сигурно е знаел, че рано или късно ти ще се появиш.

— Да. — Ник спря до бюрото и огледа разхвърляния плот. — Сигурно е знаел. Той е бил предпазлив, внимателен тип. Сигурно е напуснал града веднага щом си е получил парите.

Блясък от златен предмет привлече погледа му, когато се отдалечи от бюрото. Той му намигна изпод масата. Наведе се и взе малкото копче за ръкавели. Върху него бяха гравирани елегантно украсено „С“, преплетено с по-малко „О“.

— Откри ли нещо интересно? — попита Лио от другата страна на стаята.

— Не. — Ник пусна в джоба си парченцето красиво обработено злато. Трябваше да удостои чичо си с още едно посещение и да го

попита какво търси едно от копчетата му в тайната стая на майстора фалшификатор.

— Имаш ли някаква представа кой може да е направил това? — попита Лио.

Ник огледа още документи, пръснати по пода.

— Мисля, че онзи, който е преровил стаята, се е опитвал да прекъсне следата на парите.

— Какво имаш предвид?

— В документите, измъкнати от чекмеджетата и от бюрото, има модел. Повечето от тях са свързани с обичайни бизнес въпроси. Квитанции, сметки, поръчки, такива неща. Някои са истински, други са фалшиви.

Лио погледна документите.

— Е, и?

— Имам чувството, че онзи, който е преровил стаята, се е опитвал да открие всички записки, които Уилкис може да е направил във връзка с продажбата на фалшифицирания екземпляр от дневника на Честън.

— Искаш да кажеш, че човекът, поръчал фалшивия дневник, е наминал насам, защото си е помислил, че Уилкис може да си е водил някакви уличаващи записки, свързани със сделката?

— Това е една от няколкото възможности. — Ник помисли за копчето в джоба си. — Парите оставят петно, почти толкова трайно, колкото и кръвта. Много трудно се измива.

Лио го изгледа накриво.

— Говориш като специалист по въпроса.

— Всеки, който управлява голям бизнес, трябва да знае нещичко по него. Дирята на парите може да бъде опасна. — Ник изведнъж се ядоса на себе си. — Трябваше да обмисля по-внимателно този елемент от матрицата. Бях се съсредоточил върху други фактори.

— Мислиш ли, че онзи тип е намерил онова, което е търсил?

Ник огледа стаята. Вниманието му бе привлечено от счупената лампа.

— Не знам. Но е ясно, че е бил много разярен, докато е търсил.

— Как разбра?

Ник посочи към строшената лампа.

— Не е паднала случайно. Била е захвърлена към стената.

— Онзи, който е претършувал това място, наистина е бил бесен, нали?

— Да.

— Може би и уплашен — предположи Лио. — Може би, точно като фалшификатора, се е досетил, че ти ще се появиш.

Циния държеше телефонната слушалка с едната си ръка, а с другата прелистваше последния брой на „Архитектурна синергетика“, докато Вилхелмина продължаваше тирадата си.

— Цялото семейство е ужасено. — Гласът на Вилхелмина се извиси в пронизителен писък. — Абсолютно ужасено. Как можа да ни посрамиш така? Какво ще си помисли онзи приятен мъж, Дънкан Лътрел, когато види ужасната снимка в този евтин, смрадлив таблоид?

— Ще се зарадваш, като разбереш, че Дънкан се обади преди около час, лелю Уили. Побъбрихме си много приятно.

— Слава Богу! Какъв приятен мъж! Как, в името на Сейнт Хелънс, му обясни тази отвратителна снимка?

Дънкан беше мил, разбран и много й съчувстваше. Той обаче я предупреди внимателно какво безумие е да рискува репутацията си с мъж като Ник Честън. Циния устоя на почти непреодолимото си желание да го посъветва да си гледа работата. Тя знаеше, че Дънкан й мисли доброто.

— Казах му същото, което сега казвам и на теб. Мистър Честън ме нае да реставрирам интериора на новия му имот. Показваше ми къщата.

— Това не е негов имот. Това е старото имение Гарет.

Циния се усмихна.

— Най-добре е да започнеш да го наричаш новото имение Честън.

— Глупости! — изсумтя Вилхелмина. — Това би означавало, че принадлежи на законния клон от семейството, а нещата определено не стоят така.

— Някой казвал ли ти е, че си сноб, лелю Уили?

— Някой в семейството трябва да поддържа стандартите.

— Знам, че това е трудна работа, но все пак някой трябва да я върши. Виж какво, трябва да тръгвам. Имам среща след няколко

минути. Довиждане, лелю Уили...

— Още не съм свършила...

Циния се престори, че не чува протестните крясъци на Вилхелмина. Затвори телефона много внимателно.

Издиша силно, захвърли списанието и се облегна назад в стола си. Погледна мрачно към тежкото преспание, поставено върху купчина скици.

Скиците бяха нарисувани за нов клиент, който се обади преди няколко минути, за да я уволни. Клиентът бе ужасен от снимката в „Синзейшън“.

Бизнесът се съсипваше бързо. Тя се чудеше дали да не приеме офертата на Ник за истинска работа. Парите ѝ трябваха, а дизайнерът в нея беше развълнуван от перспективата да реставрира класическия интериор в новото имение Честън.

Но онази част от нея, която се влюбваше в Ник, с мъка приемаше факта, че след като тази къща бъде завършена, в нея ще живее друга жена. По-добре да не влагам сърцето и душата си в този проект, реши тя. И без това нещата бяха достатъчно рисковани.

Тя посегна импулсивно към телефона и набра частния му номер. Вдигна Федър.

— Да?

— Много добре звучиш по телефона, мистър Федър. Толкова сърдечен и услужлив. Върна ли се мистър Честън?

— Току-що влезе през вратата заедно с брат ви.

— Лио? — Циния беше толкова изненадана, че едва не изпусна слушалката. — Той какво прави там?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Дай му телефона, Федър.

— На кого, на мистър Честън или на брат ви?

— На брат ми — сопна се Циния.

Последва кратка пауза, а после Лио вдигна. Стори и се развълнуван.

— Хей, Цин, никога няма да се досетиш къде бяхме двамата с Ник, когато си се обаждала преди.

— Какво става, Лио?

— Ходихме до къщата на фалшификатора.

Циния усети как долната ѝ устна клюмва.

— Същият, който е фалшифицирал дневника на Честън?

— Точно така. Алфред Уилкис. Ник научил името му от някой си Стоунбрейкър, така че отидохме у тях. Жилището му беше претършувано. Уилкис беше изчезнал, но Ник мисли, че някой е претърсил мястото, за да намери някакви финансови документи, които биха могли да го свържат с фалшифицирането.

Циния стисна силно слушалката.

— Чакай да го кажа направо. Вие двамата сте отишли заедно да се видите със заподозрения фалшификатор?

— Да.

— Без да си направите труда да ми кажете за плановете си?

Настъпи кратка пауза, преди Лио да се впусне в обяснения.

— Тези неща стават бързо. Ник каза, че нямало време за губене. Наистина беше странно, Цин. Този тип си имаше тайна врата в охладителя. — Той прекъсна рязко. — Чакай, Ник иска да говори с теб.

— Добре — процеди през зъби Циния. — Защото и аз имам да му кажа някои неща.

— Здравей, Циния! — Гласът на Ник беше хладен и сдържан както винаги, все едно, че снощи не беше се случило нищо.

— Как смееш да отидеш в къщата на онзи фалшификатор без мен? — Гърдите ѝ изведнъж се стегнаха от гняв. — Трябваше да бъдем партньори. Това означава да се консултираме, преди да предприемем някакви действия. Или ще работим заедно по този проект, или забрави за целия план.

— Успокой се, Циния...

— Няма да се успокоя. Бясна съм. Слушай ме, Честън, имахме споразумение. Ти обеща да споделяш информацията си с мен.

— Трябваше да действам бързо. И въпреки това Уилкис вече беше изчезнал. Ще ти разкажа всичко на вечеря.

— Забрави за вечерята. Довечера имам друга работа. — Интензивността на яростта и болката ѝ я изумиха. Тя осъзна, че и двете са по-силни, отколкото бе оправдано за тази ситуация, но не можеше да обуздае емоциите си.

— Циния, дай ми възможност да ти обясня ситуацията.

— Единственото нещо, което искам да знам, е защо брат ми се е забъркал в това.

— Лио се появи точно когато тръгнах. Беше разтревожен от снимката в „Синзейшън“.

— О, не! — Циния подпря глава на ръката си и затвори очи. — Дошъл е да те види заради това?

— Това беше напълно нормална реакция от страна на един брат. Поговорихме и после аз му предложих да го взема с мен, когато поех към къщата на Уилкис. Което трябва да ти докаже, че не съм се опитвал да действам потайно. Просто исках да го направя бързо.

— Щеше ли да си направиш труда да ми кажеш нещо за този тип Алфред Уилкис, ако Лио случайно не се бе появил, когато си решил да си поговориш с него?

В другия край на линията настъпи многозначително мълчание.

— Оставам с впечатлението, че не ми вярваш. — Гласът на Ник се снижи до изключително опасен шепот.

— Дяволски проникателен си за матрица. — Циния затръшна слушалката.

Изведнъж ѝ се струпа прекалено много. Представи си как напрежението се трупа постоянно в продължение на четири години. Смъртта на родителите ѝ, банкрутът, непрестанните проблеми с парите, скандалите, присъдата от брачната агенция, която я обяви за несъчетаема, тревогите ѝ за Лио, безкрайните изисквания на леля Уили, смъртта на Морис Фенуик.

А сега това. Единственият мъж, когото бе желала толкова силно, че си позволи да преспи с него, сега се държеше като потаен, манипулативен талант-матрица, какъвто всъщност си и беше.

Това просто беше прекалено.

Тя отпусна глава в ръцете си и се обля в сълзи.

16.

Реагирах прекалено остро, каза си Циния по-късно вечерта, докато фокусираше един счетоводител. Всичко беше наред. Напълно разбираемо. Нямаше нужда да се измъчва заради емоционалното избухване и заради сълзите. За известно време тя бе победена от събитията. Стават такива неща. Човек невинаги може да контролира емоциите си, макар че определени хора изглежда си мислят, че могат да го постигнат.

Важното беше да не се случва отново.

Сега тя вече можеше да се контролира и нямаше да позволи на Ник Честън да разклати самообладанието ѝ за втори път. Преспиването с него очевидно бе голяма грешка, но тя се гордееше с това, че умее да се учи от грешките си.

Положи усилия да се концентрира върху настоящата си работа. Не че изискваше голяма част от вниманието ѝ. Тя оцени Мартин Куинтана като талант-матрица от приблизително трети клас. Той бе нает от средноразрядна производствена корпорация, за да открие доказателства за подозирана злоупотреба. През цялата вечер изучаваше внимателно огромни количества компютърни разпечатки на различни финансови трансакции и търсеше модели.

Тананикаше си. Типично за всяка матрица, той се бе изгубил в модела, който единствено той би могъл да прецени напълно. Циния успяваше да зърне някои от ритмите, които Куинтана възприемаше, защото поддържаше фокуса му. Но за нея неуловимите приливи и отливи от безбройните числа върху разпечатките бяха предмет на обикновено любопитство, а не непреодолими загадки. Само една матрица можеше да ги сметне за интересни.

Тя си погледна часовника. Ставаше късно. Клементайн я бе предупредила, че Куинтана иска да плати само за три часа фокусно време. А вече бяха навлезли в четвъртия час. Циния се схвана от дългото седене на едно място. Беше и гладна. Пак пропусна вечерята.

Покашля се учтиво.

— Мистър Куинтана?

Той като че ли не я чу. Прилежно вкарваше в компютъра си колонка с цифри.

— Извинете ме, мистър Куинтана, но времето ви свърши. Трябва да ви помоля да приключваме.

— Какво има? — Той обърна глава и я погледна над рамките на очилата си за четене. — О, да, мис Спринг. Май казах три часа.

— Да. Ако желаете да сключите договор за повече време, аз съм сигурна, че шефката ми би могла да го уреди.

— Няма нужда. Не мога да оправдая таксата пред клиента ми. — Той се облегна назад в стола си и въздъхна продължително. — Получих цялата информация, която ми трябваше, за да закова престъпника за измама. Всъщност я имах още преди час. Боя се, че просто се забавлявах.

— Разбирам. — Циния му се усмихна със съчувствие. Клементайн ѝ се сърдеше, защото тя често позволяваше на клиентите матрици да се мотаят в модела си и след уговореното време. Беше ѝ трудно да каже на някоя матрица, която се забавлява, че е време да спрат. — Радвам се, че намерихте онова, което търсихте в разпечатките.

— О, да, всичко е тук. В подобни моменти получавам огромно удовлетворение от работата си. — Куинтана разрови купчината хартия. — Нали разбирате, че парите винаги оставят следи. Почти е невъзможно да се скрият следите, когато човек знае къде да търси.

— Разбирам. Е, най-добре да тръгвам. — Циния стана от стола и вдигна чантичката си. — „*Псиенерджи инкорпорейтид*“ ще ви изпрати сметката след седмица.

— Разбира се. Ще ви изпратя до колата ви. — Куинтана стана и се протегна. — Винаги е удоволствие да се работи с вас, мис Спринг. Толкова малко призми могат да фокусират добре матриците. А още по-малко могат да го правят за дълго.

— Благодаря. Не забравяйте да го кажете на шефката ми.

— Със сигурност ще го направя.

Той я съпроводи до вратата и отиде с нея до бордюра, където бе паркирана колата ѝ. Беше останала единствена на улицата. Циния едва я виждаше през мъглата, паднала през последните няколко часа.

Тя погледна към тъмните прозорци и входове и инстинктивно стисна чантичката си по-силно. Това бе тихо кварталче, в него се правеше дребен бизнес и след като затвореха, магазините се заключваха с по няколко резета.

— Позволете. — Куинтана отвори галантно вратата на колата. — Мъглата става все по-гъста, нали? Ще карате внимателно, нали, мис Спринг?

— Да. — Тя се вмъкна зад лоста за управление, вдигна поглед и се усмихна на счетоводителя. — Ами вие?

— Аз ще се върна вътре и ще напиша окончателния си доклад. После ще се прибера. Лека нощ, мис Спринг.

— Лека нощ, мистър Куинтана.

Циния изчака той да затвори вратата, после се увери, че всички останали врати са заключени. Активира запалителната система и се отдалечи от бордюра.

Опита се да си спомни какво има в охладителя у дома. Продължителните периоди на фокусна работа отнемаха значително количество енергия. Разбира се, това беше психическа енергия, но енергията си е енергия. Умираще от глад.

Беше стигнала на няколко преки от офиса на Куинтана, когато някакво пращане от двигателя внезапно отвлече вниманието ѝ от проблема с храната. Стресната, тя огледа малкото датчици на таблото. Имаше много гориво и в запалителната система сякаш всичко си беше на мястото. Желе-лед двигателите бяха надеждни като изгрева.

Пращането се усили. Тя усети, че колата ѝ се колебае. Увеличи притока на желе-лед, но и това не помогна. С едно последно друсане и кашляне моторът замлъкна. Тя дръпна припряно лоста за управление, за да може да използва инерцията и да закара колата, до бордюра на пустата улица.

Внезапно настъпилата тишина беше много по-тревожна от всеки шум, който би могла да чуе в момента. Мъглата се въртеше като вихрушка около колата, тихо и злоещо.

Опита се да съживи мотора, но той не реагира. Докато оглеждаше околността, през нея се стрелна ужасяваща, смразяваща тръпка. С нейния късмет тя се озова в една част на града, която от известно време бе включена в плана за реконструкция. Но досега не беше направено почти нищо. Малкото прозорци, които можеше да

види през мъглата, бяха обковани с дъски, а няколкото улични лампи не светеха. Не се виждаше и телефонна будка.

Единственият признак на живот бе зловещият синкав блясък в далечината. Тя дълго се визира в него. Имаше нещо смътно познато в точно този нюанс на синята светлина.

Прецени възможностите си и осъзна, че има само две. Можеше да остане в заключената кола, докато минеше някоя полицейска патрулка, което можеше да се проточи с часове, или да излезе и да потърси телефонна будка. И двете възможности не ѝ се сториха особено привлекателни.

Тя погледна отново към блестящата синя светлина в далечината, чудейки се откъде ѝ е позната. После разбра откъде. Светлината беше в същия нюанс на лазурно синьо, който Децата на Земята, един от най-големите култове на Завръщането, използваха, за да осветяват храмовете си.

Култът харесва точно такива квартали, помисли си тя. Беше чела в бизнес страниците, че Децата на Земята започнали да придобиват евтини недвижими имоти в западналите квартали.

Тя се поколеба още известно време и после се реши. Отвори вратата и излезе. Закопча си палтото, заключи колата и пусна ключовете в джоба си.

Тръгна бързо през мъглата, примамена от привлекателната синя светлина.

Не чу ехото от стъпките зад нея, докато не спря на кръстовището. Замръзна от приглушения звук.

Стъпките спряха.

Тя се завъртя и се втренчи в мъгливия мрак. Бледият лъч на една от малкото работещи улични лампи не освети нищо.

Стисна още по-силно ремъка на чантичката си и слезе от бордюра. Стъпките я последваха, като сега се движеха по-бързо и по-целенасочено.

Страхът едва не я задуши. Тя хукна, насочвайки се към дружелюбната синя светлина. Опита се да не мисли какво ще прави, ако светлината идваше от някакво рекламно табло.

Стъпките набраха скорост. Нещо в отчетливия звук на кожата върху камъка ѝ подсказа, че я преследва мъж. Нещо повече, той

скъсяваше разстоянието помежду им. Тя разбра, че ако остане на тротоара, той най-вероятно ще я настигне.

Завъртя се, слезе от тротоара и влезе в нещо, което ѝ заприлича на нечий бивш преден двор. Стъпките ѝ не отекваха върху голата земя, омекнала от скорошния дъжд. Тя се хвърли в мрака, който разделяше две полусрутени сгради.

Стъпките спряха на тротоара. Тя се молеше, надявайки се, че е объркала преследвача си.

Миг по-късно, когато се озова в обраслия с трева заден двор, с облекчение видя, че сега синята светлина е много по-наблизо. Тя осветяваше куполовиден покрив, извисил се над празните едноетажни къщи около него. Музиката от рог и арфа достигна до ушите ѝ. Определено бяха от Децата на Земята. Монасите сигурно щяха да ѝ позволят да ползва телефона им.

Тръгна предпазливо през двора. Последното нещо, което искаше сега, бе да се препъне в някоя стара ограда и да падне в някой изоставен басейн. Ослушваше се напрегнато, но стъпките вече не се чуваха. Нямахше как да разбере дали преследвачът ѝ се беше отказал или, точно като нея, и той се придвижваше безшумно по влажната земя.

Страхът се вкопчи в тила ѝ с ледени пръсти веднага щом тръгна през следващия заден двор. Когато погледна през рамо, тя различи сянката, движеща се в мъглата. Паниката заплашваше да я погълне. Хукна с всички сили, без да обръща внимание на невидимите препятствия.

Задъхана, тя се втурна зад ъгъла на друга изоставена къща. Ярките сини светлини на храма сияеха право пред нея. Видя множество хора, облечени в различни колоритни роби. Размотаваха се небрежно по стълбите пред храма.

Беше в безопасност. Преследвачът ѝ едва ли щеше да се опита да я отвлече пред очите на толкова много свидетели.

Тя забави ход, за да си поеме дъх, докато пресичаше улицата. Група монаси от Децата на Земята, облечени в зелени роби, се обърнаха и се втренчиха в нея, докато тя тичаше към тях. Забеляза, че всички, облечени в зелено, са с бръснати глави. Облечените в черно носеха косите си на дълги опашки. Шепа хора, наконтени в жълто,

носеха плитки, навити върху теметата им. Очевидно тук си имат някаква йерархия, помисли си тя. Учуди се кои са най-висшите.

Един от мъжете в зелено слезе по стълбите да я посрещне.

— Добре дошъл, търсачо. Мен ме наричат Хирам. — Той скръсти ръце и се поклони до кръста. — Ще се присъедините ли към нашето тазвечерно Призоваване на Завесата?

Циния спря, останала без дъх, и отметна косата от лицето си.

— Не, не съвсем. Колата ми се развали на няколко преки оттук. Моля ви, може ли да използвам телефона ви?

— Разбира се. Децата на Земята предлагат помощ на всеки, който я търси. Влезте вътре, моля. — Хирам посочи към широките врати на храма.

— Благодаря, Хирам. Не мога да ви обясня колко съм ви благодарна.

— Пътищата на Завесата често са неведоми. Може би сте била призована. — Хирам се изкачи по стълбите и я въведе в слабо осветеното антре на храма.

— Не мисля. — Циния сбърчи нос от миризмата на тамян. Никога не беше влизала в храм на култа на Завръщането. Всъщност малко непосветени го бяха правили.

Интелигентните хора не обръщаха внимание на култовете, доколкото това беше възможно, отхвърляха ги като финансови измами. Децата на Земята се считаха в най-добрия случай за странни, а в най-лошия за чеда на дявола. Но онези семейства, които бяха изгубили децата си в храмовете на сектата, искаха да се предприемат съдебни действия, които да лишат Децата на Земята от право за проповядване.

Странните одежди на членовете на култа, както и агресивната им просия за събиране на фондове, бяха достатъчни, за да раздразнят обикновените хора. Абсурдните им, напълно ненаучни теории за енергията, която някога Завесата осигурила като вход от Старата Земя към Сейнт Хелънс, отвращаваше учените и вбесяваше академичната тълпа. Ортодоксалните църкви бяха ужасени от онова, което виждаха като преходен флирт с окултизма.

Циния осъзна, че иска да бъде много толерантна в замяна на това, че ѝ позволиха да използва телефона.

В далечния край на тихото антре тя видя две огромни завеси от лазурно синьо кадифе, спуснати над входа към залата на храма.

Надзърна между гънките и зърна няколко реда сини седалки. Те бяха подредени в полукръг около висока сцена. Зад сцената висеше бяла кадифена завеса. Тя се спускаше около огромна картина; интерпретацията на художника, изобразяваща Старата Земя.

Като ученичка Циния бе виждала много подобни картини в учебниците. Никой не можеше да бъде абсолютно сигурен как изглежда старата планета, защото всички оригинални снимки били изгубени, когато информационните банки на Първото Поколение се разпаднали на прах. Обаче Основателите бяха оставили скици, картини и описания, интерпретирани от много поколения художници. През последните двеста години след спускането на Завесата се бяха появили множество вариации на тази тема.

Съдейки по картините и рисунките, които беше виждала, Циния предполагаше, че Земята е много красива планета, но тя се съмняваше, че може да бъде по-красива от тучния зелен свят на Сейнт Хелънс. Като повечето хора и тя не изпитваше желание да се върне в света на прадедите си. Това не беше нищо повече от легенда. Сейнт Хелънс бе нейният дом.

Само култовете на Завръщането бяха обсебени от възможността Завесата да се вдигне отново. Техните членове бяха убедени, че Старата земя е утопично място, съвършеният свят за съвършените хора.

— Трябва да обмислите възможността, че сте била избрана нарочно, за да бъдете призована тук тази вечер, мис Спринг. Повикът на Завесата често идва по неведоми пътища. — Халатът на Хирам се развя нежно, докато той крачеше до Циния по дебелия килим в коридора. — Търсещите стигат дотук по множество различни улици.

— Сигурна съм, че е така. Самата аз дойдох по Хай вю стрийт. С няколко отклонения през задните дворове.

Хирам се усмихна търпеливо.

— Може би фактът, че колата ви се е повредила в нашия квартал, ще се окаже пример за Повика на Завесата — пример в действие.

— Сигурно всичко е възможно. — Циния не искаше да го обиди. — Но в момента единствената ми спешна нужда е да се обадя на някой, който би могъл да ме закара у дома.

— Земята е нашият истински дом, мис Спринг. — Изражението на Хирам беше озарено със спокойствието на вътрешното прозрение.

— Но само онези, които са чисти по сърце, ще се завърнат, когато Завесата се вдигне отново.

— Ъхъ. — Последното, което ѝ се искаше сега, бе да води теологичен спор с Хирам. — Къде е телефонът?

— Тук вътре, мис Спринг — той я въведе през друга врата в изненадващо обикновен офис. — Заповядайте. Аз трябва да тръгна, за да помогна при подготовката за вечерната служба.

— Благодаря ви, Хирам. Бяхте много мил.

Хирам скръсти ръце и се поклони ниско.

— Нека Завесата се вдигне за вас, мис Спринг.

Тя кимна учтиво, докато той отстъпваше назад към вратата.

Веднага щом остана сама, тя грабна телефона. Преди да осъзнае какво прави, набра първите две цифри от частния номер на Ник.

— Пет ада! — Тя затръшна слушалката. Нямаше намерение да се обажда на Ник. Беше решила да се обади за такси.

После си помисли за стъпките в мъглата. Някой определено я следеше, а беше и много вероятно този някой да знае, че тя търси информация, свързана със смъртта на Морис Фенуик. Което означаваше, че тазвечерните събития бяха свързани с дневника на Честън.

Всичко, свързано с дневника, беше свързано и с Ник.

— Пет ада — изруга отново тя. Изпъшка, вдигна телефона и набра номера.

Ник вдигна на първото позвъняване.

Опасна комбинация от гняв и облекчение къкреха в него, когато излезе от синхрона пред осветения храм. Под тези две еднакво силни усещания той усещаше и студена топка в стомаха си. Защитата на Циния бе станала най-важния елемент от матрицата и той не се справяше много добре. Пък и тя не го улесняваше.

Неблагозвучната музика от рога и арфата посрещнаха Ник, когато той тръгна нагоре по широката стълба, водеща към масивните входни врати на храма. Забеляза, че отвън няма никой. Очевидно вечерната служба бе започнала.

Денят не мина добре, помисли си той докато влизаше в мрачното антре. Досега бе изложил Циния на унижение със снимката ѝ,

отпечатана на първата страница на „Синзейшън“, получи удар в устата, откри още доказателства, че чичо му е замесен в конспирацията, заобикаляща всичко, свързано с дневника на Честън, и накрая Циния му затръшна телефона в ухото.

Сега пък това.

Матрицата на живота ми определено не беше толкова сложна преди Циния Спринг да стане фактор в нея, замисли се той.

Дълбок, звънлив глас се надигна иззад тежките сини кадифени завеси.

— Добре дошли, вие, които търсите. Добре дошли на всички онези, които се стремят да се пречистят, за да могат да се върнат в света, откъдето са дошли Основателите. Завесата ни вика и онези от вас, които тази вечер дойдоха в залата, отговориха. Земята чака своите деца.

Музиката от рога и арфата се извиси. Ник трепна.

— Мистър Честън? — Една фигура в зелена роба се отдели от сенките край коридора. — Аз съм Хирам. Предполагам, че сте дошъл, за да помогнете на мис Спринг?

— Къде е тя?

— Насам. — Халатът на Хирам се развя леко, когато той се обърна, за да тръгне по коридора. — Поканихме я да присъства на последния Повик към Завесата за тази вечер, но тя отказа.

— Не мога да проумея защо.

— На някои хора им трябва повече време, за да отговорят на Повика. — Хирам отвори една врата. — Мистър Честън е тук, мис Спринг.

— Ник! — Циния скочи от стола си и се втурна към него.

За няколко изпълнени с надежда секунди тя си помисли, че ще се хвърли в прегръдките му. Но погледът, изпълнен с ведро облекчение, който се появи в очите ѝ, когато го видя на прага, изчезна много бързо. Когато го приближи, тя спря рязко.

Той потисна въздишката си на съжаление. Какво ли очаквах, учуди се. Фактът, че му се обади тази вечер, когато бе изпаднала в беда, не означаваше, че все още не е бясна.

— Добре ли си? — попита грубо той.

— Да, разбира се. — Усмивката на Циния беше сдържана и учтива. — Хирам беше много мил.

— Добре, Хайде да се махаме оттук.

— Добре. — Тя тръгна към вратата и след малко спря. — А, Ник?

— Какво има? — Той се намръщи, когато видя, че Хирам е препречил изхода. В ръката си монахът държеше голям метален поднос за пожертвувания. — Вероятно трябваше да съм подготвен за това. — Бръкна в джоба си, за да си извади портфейла.

— Ние, които копнеем за Завръщането в света на прадедите, се стремим да бъдем щедри — промълви угоднически Хирам. — Но имаме и някои разходи.

— Да. — Ник хвърли в подноса петдесет долара. — Сдобиването с недвижими имуществва из целия град на изгодни цени изисква капитал, нали?

Хирам прибра невъзмутимо петдесетачката в джоба си.

— Децата на Земята трябва да инвестират в бъдещето.

— Защо си правите труда да инвестирате тук, на Сейнт Хелънс, щом всички възнамерявате да се върнете на Земята? — заинтересува се Ник.

Циния го изгледа с укор.

— Стига, Ник, Хирам беше много гостоприемнен.

— За мен беше огромно щастие да ви помогна в час на нужда, мис Спринг. — Хирам отстъпи настрана. — Вие сте добре дошла да се присъедините в нашето Завръщане на Земята. Изисква се само чисто сърце и съзнание, отворено за истината.

— Сигурна съм, че Земята е много приятно място за посещение — отговори учтиво Циния.

— Да, но кой би искал да живее там? — допълни Ник и я хвана за ръката.

Докато съпровождаше Циния към антрето, Ник усети на гърба си погледа на монаха в зелената роба.

— Ами колата ми? — попита Циния.

— Ще изпратя Федър да се погрижи за нея. — Той я погледна, докато излизаха през внушителните порти и започнаха да слизат по предните стълби. — А сега ми кажи какво, в името на петте ада, стана тази вечер? Всъщност къде беше? И какво ѝ се повреди на колата?

— Не знам какво стана с колата. — Тя повдигна брадичката си. — А колкото до това къде съм била, имах фокусен ангажимент.

— Не го спомена преди това. Какво си направила? Обадила си се в „*Псиенерджи инкорпорейтив*“ и си им казала, че изведнъж си се освободила тази вечер?

— Да, точно това направих. И, съвсем случайно, току-що им се беше обадил един клиент, търсейки призма, която може да работи с матрици.

— Да бе!

— Това е истината. — Циния се усмихна кисело. — И аз бях на разположение.

— Само защото отмени срещата ни.

— Не сме имали среща.

— Дяволски добре знаеш, че възнамерявах да се видим тази вечер.

— Така ли? Колко странно! Очевидно съм забравила да си го отбележа в календара си. Не си спомням да си ме канил на вечеря, даже не беше споменавал за това, освен когато го направи съвсем случайно днес следобед, след като разбрах, че си се измъкнал, за да намериш фалшификатора.

— Не съм се измъквал, за да се видя с Уилкис. Взех брат ти със себе си. Виж какво, не съм дошъл тук, за да споря с теб.

— Би могъл да ме заблудиш. О, не... — Циния спря на място по средата на стълбите. — Това е той.

— Кой? — Ник погледна към подножието на стълбите и съзря позната фигура. — По дяволите...

Светкавицата на фотоапарата експлодира в тъмнината.

— Страхотна снимка — извика весело Седрик Декстър. Завъртя се и изчезна в нощта. Стъпките му отекваха шумно по тротоара.

— Кълна се, че още утре сутринта този подлец ще остане без работа — зарече се Ник.

— Е, мисля, че това е отговор на най-неотложния въпрос за тази вечер. — Циния изглеждаше огорчена.

— За какво говориш?

— Преди, в мъглата, сигурно съм чула стъпките на Декстър. Той ме е проследил дотук, чак до храма. Само да бях разбрала кой е. Щях да му кажа точно какво си мисля за него и за долнопробната му фотография.

— Това нямаше да помогне. Всеки, който работи за „Синзейшън“, притежава деликатната чувствителност на носо-слон. — Ник стисна ръката ѝ по-силно и я поведе надолу по останалите стълби.

— Всъщност изпитвам облекчение от факта, че това е бил Декстър. Поне знаем какво преследва той.

— Вярно. — Ник отвори вратата на синхрона и бутна Циния вътре. — А утре той ще си търси нова работа.

— Стига, Ник, той просто върши онова, за което му плащат. Не можеш да ходиш насам-натам и да заплашваш хората.

Той затвори вратата много бавно, преди тя да успее да свърши с лекцията си. Щеше да се погрижи за подлеца на сутринта. Тази вечер трябваше да обсъди с Циния някои други неща.

Настани се зад лоста за управление и активира двигателя. Потегли от бордюра и направи обратен завой наскреж улицата.

— Това май че е забранено, Ник...

— Арестувай ме тогава.

Тя хвърли гневен и многозначителен поглед.

Ник отново се учуди как се озова в тази налудничава, непредвидима матрица, където Циния изглежда определяше повечето правила.

Възцариха се няколко мига тишина.

— Благодаря, че дойде да ме вземеш — обади се след малко Циния.

Ник не каза нищо. Беше напълно убеден, че всяка негова забележка би могла да влоши положението.

— Обадих ти се, защото се уплаших, че цялата работа е свързана с дневника. Не разбрах, че онзи, който ме уплаши до смърт, е бил Декстър.

— Не можем да бъдем сигурни, че не е било свързано с дневника.

Тя го погледна стреснато.

— Какво искаш да кажеш?

— Напоследък имала ли си проблеми с колата си?

— Не.

— И тази вечер тя просто те изостави, така, без никакво предупреждение?

— Точно така. — Тя скръсти ръце. — Изпраща няколко пъти и спря на място. Насред един изоставен квартал.

— За един желе-лед двигател не е характерно да угасне без предупреждение. Утре ще накарам някой монтьор да го прегледа.

— Да не би да казваш, че някой го е повредил нарочно?

— Казвам, че автомобилът трябва да бъде прегледан от специалист. След като чуем заключението на монтьора, ще знаем откъде да започнем.

— Даже някой да го е бърникал — предположи тя, — това не означава, че този някой не е бил добрият стар Седрик, който е искал да предизвика още една сцена, която да фотографира.

— Знам. В този случай, освен че ще си загуби работата, ще трябва да плати и за ремонта.

— Ник, най-добре е да забравиш за Декстър и за „Синзейшън“. Повярвай ми. Преди съм преживявала и други скандали. Единственият начин да се измъкнеш невредим от тях е да не им обръщаш внимание. Те постепенно заглъхват. Не можеш да си купиш уважение с процес срещу един таблоиден фотограф.

— По-късно ще се оправя с Декстър. Сега трябва да поговорим.

— Добре. — Тя се втренчи право напред през прозореца. — Предполагам, че ще трябва да го направим. Какво откри днес в къщата на фалшификатора?

Той се намръщи.

— Не исках да обсъждаме точно това.

— Искаш ли партньорството ни да продължи? — попита тя прекалено сладниково.

— По дяволите, да, искам партньорството ни да продължи. — Той осъзна, че едва успява да запази самообладание. — Но освен това ние сме и любовници и аз исках да си поговорим за това тази вечер.

— Предпочитам да не го правим — отговори превзето тя.

Обхвана го странно усещане за паника.

— Разочарована си, нали? Чакала си дълго, преди да се решиш да правиш секс, и усещането не е задоволило очакванията ти. Виж, съжалявам. Прибързах. Следващия път...

— За Бога, ще престанеш ли да говориш за секс? — Тя се обърна в седалката си. Очите ѝ проблеснаха в мрака. — Сексът няма нищо общо с това.

Той се опита да асимилира думите ѝ.

— Така ли?

— Не можеш ли да го побереш в дебелината си матрична глава — не съм бясна, защото съм разочарована от секса! Разстрои ме онова, което стана после.

— После? — Ник се поотпусна. Можеше да се оправи с това. — Добре. Снимката в сутрешния вестник. Много съжалявам за това. Помислих, че съм извадил филма от апарата на Декстър. Очевидно той е използвал тази ролка само за примамка. Обещавам още утре да се погрижа за него.

— За една вероятно блестяща матрица ти си тъп като купа с желе-лед, когато стане дума за някои неща. Слушай ме, Ник Честън, не съм ядосана заради снимката.

Той въздъхна.

— Ядосана си, защото отидох при фалшификатора с Лио, а не взех и теб.

— Поздравления за изумителния проблясък на проникателност.

— Обясних ти вече. Трябваше да действам бързо. Нямах време да ти се обаждам и да уговарям среща с Уилкис.

Тя забарабани с пръсти по опънатите си джинси.

— Откри ли нещо важно?

— Може би. — Той я погледна предпазливо.

Не беше сигурен в какво настроение е тя.

— Говори, Честън!

— Казах ти, че Уилкис беше изчезнал, преди да пристигнем.

— И че някой е претършувал работилницата му?

— Да, търсил е финансови документи, свързани с фалшификацията на дневника.

Тя обърна глава и го погледна.

— Как можеш да бъдеш сигурен в това?

Той се поколеба, после бръкна в джоба на самото си.

— Двамата с Лио не открихме кой знае каква финансова информация, но аз намерих това.

Той постави копчето за ръкавели в дланта ѝ. То проблесна, отразявайки светлините от контролното табло.

— Не разбирам. — Циния огледа малкото златно копче. — Мислиш ли, че принадлежи на Уилкис или на човека, който е

претърсил работилницата му?

— Принадлежи на чичо ми, Орин Честън.

Циния си пое дълбоко дъх.

— Шефът на „Честън инкорпорейтид“?

— Да.

— Че как се е озовало в работилницата на фалшификатора?

— Добър въпрос — отбеляза Ник. — Не съм имал възможност да го попитам. Възнамерявах да го направя утре. Не за пръв път името му се свързва с тази бъркотия.

Тя стисна копчето в шепата си.

— Не си споменавал този дребен факт.

Той внезапно изпита нужда да обясни защо е премълчал.

— Не казах нищо, защото... по дяволите, не знам защо не ти казах. Но не е поради това, че съм една параноична матрица. Просто ми трябваше малко време, за да обмисля ситуацията, това е всичко.

Тя сви рамене.

— Не си ми казал, защото това е семейна работа. Първият ти инстинкт е бил да защитиш чичо си, докато не разбереш какво става. Напълно разбираемо. На твоє място аз бих постъпила по същия начин.

Той беше изумен. После стисна силно лоста.

— Не ме изкарвай светец заради това. Аз и Орин едва се понасяме. Помежду ни не съществува някаква изгубена любов.

— Но вие сте от едно семейство.

— Не и според него.

— Няма значение. Направил си каквото трябва. Уважавам това.

— Така ли?

Тя се усмихна за пръв път откак той я взе от канцеларията на храма.

— Знам, че ти е било трудно да споделиш тази информация с мен. Но след като го направи, нека да забравим миналото. Можеш да смяташ партньорството ни за възстановено.

Той си пое дълбоко дъх.

— Ами връзката ни?

— Ще трябва да си помисля за това. Ако трябва да бъда напълно откровена, не съм сигурна дали е добре за мен да се забъркам в любовна връзка с теб.

Той се почувства така, сякаш току-що бе прегазен от движещ се много бързо глетчер. Не можеше да си поеме дъх. Въздухът бе толкова студен, че замръзваше в дробовете му.

— Разбирам — успя да промълви той след цяла вечност. — Уведоми ме, когато решиш какво ще правиш.

— Ще го сторя. — Тя го погледна с неразгадаем поглед. — Но, между другото, не съм разочарована от миналата вечер.

17.

Първото нещо, което Циния видя, след като отвори вратата на мансардата си на следващата сутрин, бе снимката, на която тя и Ник бяха застанали на стълбите пред храма на Децата на Земята. Тя се мъдреше на първата страница на „Синзейшън“.

— Страхотна снимка! — Лио стоеше точно зад вестника и го беше вдигнал така, че тя непременно да види снимката и надписа.

Дали собственикът на казино Ник Честън е видял синята светлина? Или това е неговата представа как да забавлява „Алената дама“?

— Седрик Декстър удря отново — отбеляза Циния с въздишка на примирение.

— Днес продажбите на „Синзейшън“ ще скочат до небето.

— О, Боже... — Циния дръпна вестника от ръката му. — Ник ще се разстрои много от това.

— Ще се разстрои! — Лио се ухили и влезе. — Няма да се изненадам, ако той закрие „Синзейшън“ още до довечера.

— Сигурно не би направил нещо толкова драстично.

— Искаш ли да се обзаложим? Нещо ми подсказа, че Ник може да направи всичко, което си реши.

Циния сбърчи чело заради нотката на мъжко възхищение, която усети в гласа на брат си. Затвори вратата и се обърна.

— Какво става? Откога си станал почитател на Ник Честън?

— Той е готин. — Лио влезе бавно в кухнята, отвори охладителя и взе да рови вътре. — Вчера доста си поговорихме.

— Преди или след като вие двамата весели-весели сте отишли да тършувате из къщата на Алфред Уилкис?

— Преди. — Лио извади от охладителя картонена кутия със сок.
— Нали разбираш, мислех си.

— За какво?

— Ник върти страхотен бизнес в „Честънс пелъс“. Доста впечатляващо, ако се замислиш. Много пари минават през това заведение. Твърде лошо за „Честън инкорпорейтид“, че Ник не е наследил семейния бизнес.

— Какво искаш да кажеш?

— Чичо Стенли спомена, че онзи ден подочул слухове, че „Честън инкорпорейтид“ едва скърпва двата края. Очевидно фирмата се нуждае от голяма финансова инжекция, но не може да привлече интереса на големите инвеститори.

— А Ник какво общо има с това?

— Всъщност нищо. — Лио наля сок в чашата си. — Но се съмнявам дали „Честън инкорпорейтид“ щеше да изпитва затруднения, ако Ник управляваше фирмата. Този човек има талант и умее да прави пари.

— За него парите са само средство. — Циния захвърли таблоида в боклука. — Захванал се е да спечели твърде много пари, защото си мисли, че те ще му помогнат да постигне истинската си цел.

Лио изпи сока си на една глътка.

— И каква е тя?

— Почтеност.

Лио се намръщи.

— Кажу ми, че почтеността не е онова, за което я представят.

— Опитал се. — Тя посегна към чашата си с каф-чай. — Но той я иска за бъдещите си деца. Знае какво е да живееш без нея и е решен да направи така, че на децата му да не им се налага да търпят всичко онова, което той е изтърпял като копеле.

Лио подсвирна.

— Трудно е да се спори с подобна теза.

Тя сбърчи нос.

— Освен това той е матрица. Като решат нещо, е почти невъзможно да ги разубедиш. Могат да бъдат невероятно упорити.

Лио се усмихна.

— Какво толкова смешно има?

— Вчера му казах абсолютно същото за теб.

— Благодаря много.

Лио се разсмя.

— Нали знаеш, вие двамата сте страхотна двойка.

Циния замръзна на мястото се. После концентрира цялото си внимание върху чашата с каф-чай.

— Циния? — Смехът на Лио заглъхна. Погледна я замислено. — Няма начин вие двамата да се съберете за постоянно, нали?

Тя тръшна чашата си върху барплота.

— Той е арогантен, непреклонен, самоконтролът му е железен, потаен е и е обсебен от целите си, които в момента са само две. Искане да се докопа до дневника на баща си и да си купи почтеност. Ти какво мислиш?

— Просто се чудех — избъбри сухо Лио.

— А освен това мен официално ме обявиха за несъчетаема, ако случайно си забравил.

— Достатъчно дълго се криеш зад това. Но то не е за твое добро. Само на леля Уили и на другите им става по-лесно да те пришпорват да склучиш несъчетан брак.

— Знам, знам.

— Нещата се променят. — Върху лицето на Лио се появи необичайно напрежение. — Всеки ден в агенциите се регистрират нови хора. Кой знае какви има сега? Може би точно сега, докато си говорим, мистър Подходящ попълва въпросника на агенцията.

— Не е много вероятно, по дяволите...

— Кажете на шефа си, че Ник Честън иска да говори с него. Веднага. — Ник притисна слушалката към рамото си и обърна една страница от дългия въпросник на „Синергетични връзки“. — Ако не иска да разговаря с мен, мога да уредя нещата и да се видим лично.

Телефонистката от другата страна на линията преглътна звучно.

— Да, сър. Един момент моля.

Ник погледна към следващата група въпроси, докато чакаше редакторът на „Синзейшън“ да вдигне телефона.

„Моля ви избройте своите хобита.“ Това беше лесно. Той нямаше хобита. Ако нещо не беше достатъчно важно, за да оправдае вниманието му, просто го игнорираше. Попълни графата с „Нямам“.

— Ник Честън? Бил Рамзи на телефона. — Гласът на Рамзи бе изключително весел. — Аз съм редакторът на първа страница в „Синзейшън“. Какво мога да направя за вас?

— Можете да уволните Седрик Декстър. Искам да се разкара до края на деня.

— Съжалявам, но не мога да го направя. — Рамзи се изкикоти. — Декстър работи за мен едва от един месец, но вече доказва, че е най-добрият фотограф в екипа.

Ник остави химикалката си.

— Слушайте ме добре, Рамзи. Писна ми от хитрите номера на Декстър. Снощи прекали. Дебнеше мис Спринг в мъглата, за да направи снимката си. За нея това беше едно ужасно преживяване. Искам той да изчезне или боклукчийското ви вестниче ще бъде закрито до края на месеца.

— Спокойно, мистър Честън. И двамата сме бизнесмени. Аз не ви казвам как да управлявате казиното си. Така че и вие не ми казвайте как да ръководя вестника си.

— Грешите — коригира го много спокойно Ник. — Аз ви казвам как да ръководите вестника си. Още една снимка на мис Спринг във вашия парцал и „Синзейшън“ е новина от вчера. Мога да го направя, Рамзи. Повярвайте ми.

— Вижте, какво ще кажете да обсъдим това по мъжки? Можем да сключим сделка. Потвърдете плановете си за женитба и за продажба на „Честънс пелъс“, а аз ще спра моя фотограф.

— Няма да обсъждам личните си дела с таблоидите. Ако искате да останете в бизнеса, Рамзи, ще се отървете от Декстър в следващите десет минути.

— Бъдете разумен. Все пак трябва да издавам вестника си.

Ник затвори, преди Рамзи да приключи с хленченето си. Върна се на въпросника и с облекчение видя, че почти е свършил. Кой да се сети, че ще има толкова много идиотски въпроси? А това беше само първата стъпка от процеса по съчетаването.

Колко време посвещавате на изброените по-горе хобита?

Ник вдигна химикалката и написа прилежно: „Никакво“.

По вратата на приемната прозвуча единично почукване.

— Какво има, Федър?

Федър отвори вратата.

— Мистър Бат иска да ви види, шефе.

— Подранил е. Казах му, че ще попълня проклетия въпросник до обяд.

Преди Федър да успее да отговори, Хобърт Бат, много стилин в мръснобелия си костюм и същата на цвят вратовръзка, се втурна през прага. Кипеше от гняв, когато размаха днешния брой на „Синзейшън“.

— Това просто е прекалено, мистър Честън. аз съм професионалист. Не може да очаквате, че ще работя при тези условия.

— Успокойте се, погрижил съм се за положението.

— Погрижил сте се? — Хобърт повиши тон. — Не можете да се погрижите за нещо такова. Вече е прекалено късно, за да можете да се погрижите. Този брой на „Синзейшън“ е пръснат из целия град. Мистър Честън, правите работата ми хиляда пъти по-трудна, отколкото беше в началото на сътрудничеството ни. А тя и тогава си беше достатъчно трудна.

— Няма да има повече снимки в „Синзейшън“.

— Не разбирате ли? — Хобърт едва не започна да подскача от яд. — Вие и мис Спринг бяхте снимани в този парцал три пъти в последните няколко дни. Всяка снимка на вас двамата ви превръща във все по-малко желан бъдещ съпруг.

— Сигурен съм, че ще съумеете да преодолеете тези дребни фалове.

— Това не са дребни фалове. — Хобърт удари с вестника по бюрото на Ник. — Това са пълни провали.

Ник погледна към снимката, където двамата с Циния стояха на стълбите пред храма. Декстър бе свършил добра работа по оформянето на снимката. Беше хванал внушителната врата и блестящия син купол. Нямахше никакво съмнение за това къде се намираха.

— Не се безпокойте за това, Бат.

Хобърт кипеше от справедливо негодувание.

— Мистър Честън, вие имате много специфични изисквания за вашата бъдеща съпруга. Да го кажа направо, вие искате да се ожените във висшите социални кръгове. Заявихте, че искате съпруга от най-елитните семейства в Ню Сиатъл.

— Слушайте, Бат...

— Казахте също, че искате да бъдете съчетан подходящо. И така ще бъде много трудно, имайки предвид вашите професионални,

психически и лични особености. И, трябва да допълня, никоя от тях не говори във ваша полза.

— Никога не съм казвал, че ще бъде лесно. Ето защо избрах вас, Бат.

— Аз правя всичко възможно при изключително трудни обстоятелства. — Хобърт заби пръст в снимката. — Но как очаквате да ви намеря почтена съпруга, ако продължавате да се появявате на първата страница на „Синзейшън“, на тези компрометиращи снимки с мис Спринг?

— В тази снимка няма нищо компрометиращо.

— Нищо компрометиращо? — Хобърт го изгледа така, сякаш не вярваше на очите си. — Вие двамата, на стълбите пред храма на един от най-долнопробните култове на Завръщането в града? Не ставайте глупав! Достатъчно лошо е това, че повечето хора ви смятат за обикновен гангстер. А сега ще си помислят, че или въртите финансови машинации с култа, или че сте негов член. А присъствието на мис Спринг не прибавя нещо, което човек би могъл да нарече позитивна нотка.

— Не намесвайте мис Спринг. — Ник подпря ръце на бюрото и се изправи на крака. — Тя няма нищо общо.

— Напротив. — Хобърт се изправи. — Трябва да ви кажа, че последните снимки в „Синзейшън“ най-вероятно са съживили старите клюки за един скандал, в който тя беше затънала дълбоко преди година и половина.

— Изобщо не ми пука за този скандал.

— Е, а определено трябва да ви пука. Той беше свързан с Ийтън, едно много изтъкнато семейство. А вие искате да се ожените именно в техния социален кръг, мистър Честън. Всеки в тази високопоставена група знае за срамната любовна връзка на мис Спринг с Рексфорд Ийтън. Нали знаете, че мистър Ийтън е женен мъж.

— Мис Спринг не е имала никаква любовна връзка с Рексфорд Ийтън — коригира го спокойно Ник. — Лично мога да свидетелствам за това. Всеки, който казва нещо друго, е лъжец.

Хобърт изгуби търпение.

— Фактите нямат никакво значение, сър. Само впечатленията. А според всеки човек, в точно този социален слой, тя е имала любовна връзка с Ийтън.

— Още една дума за мис Спринг и аз лично ще отделя главата от раменете ви.

— Да не би да прекъсвам нещо? — попита учтиво Циния от прага.

Ник се завъртя и я видя. Веднага застана нащрек, както винаги в нейно присъствие. Тя бе облечена в секси, прилепнала по тялото ѝ рокля с дълги, носещи се след нея поли. Ярка като червило. Очите ѝ блестяха с проникателност и нещо друго, нещо, което той не можеше да назове. Но знаеше, че е дочула много повече, отколкото му се искаше.

— Мис Спринг... — Той потисна външните доказателства за гнева си с лекотата, придобита от дългата практика. — Не чух вратата да се отваря. Това е Хобърт Бат от Синергетични връзки.

— Приятно ми е, мистър Бат. — Тя се усмихна хладно на Хобърт. Хобърт се изчерви.

— Мис Спринг. — Стегна още повече и без това безупречния възел на мръснобялата си вратовръзка. — За мен е удоволствие да се запозная с вас.

— Благодаря. — Циния тръгна напред. — Мисис Лейн все още ли работи в „Синергетични връзки!“ Тя бе син-психосъветникът, който ме обяви несъчетаема, когато се регистрирах преди четири години.

Червено лице на Хобърт стана мораво. Изобщо не подхождаше на костюма му.

— Да, мис Лейн все още работи в агенцията. Не можете да си представите колко труден се оказа за нея вашият случай. Никога няма да го забрави.

Циния се подпря на ръба на бюрото.

— Нито пък аз.

— Да, да, сигурен съм, че няма да го забравите. — Хобърт изглеждаше силно смутен. — Синергетични връзки се гордее с изключителния си процент на успеваемост, постигнат с трудни клиенти. Вашият случай се е превърнал в нещо като легенда за агенцията.

— Виж ти! — Циния разлюля прекрасната си обувка.

— Мисис Лейн често изнася лекции пред персонала за особеностите на вашата ситуация. — Хобърт се увличаше от темата. — Доколкото си спомням, вашият МППО изобщо не мина добре.

Ник премести погледа си от Хобърт към Циния.

— МППО?

— Мултипсихичният паранормален персонален тест — обясни Циния. — Мен ме скъсаха.

— Стига, стига, мис Спринг — противопостави се съвсем сериозно Хобърт. — В подобен тест няма правилни или погрешни отговори, така че човек не може да се провали на него. Проблемът беше, че вашият психологически профил беше толкова уникален, че „Синергетични връзки“ не успяха да открият подходящ за съчетаване мъж в нашите файлове. Мисис Лейн използва дори многобройните списъци на всички агенции в трите градове-държави, но не извади късмет.

Циния погледна към Ник с кисела усмивка.

— Значи съм бомбардирала Ню Портланд и Ню Ванкувър.

— Може би трябва да опитаме пак — подхвърли Хобърт с оптимистичния тон на самоотвержен професионален сватовник. — Кой знае? Списъкът на регистрираните се променя постоянно. Този път може да имаме повече късмет.

— Благодаря ви, мистър Бат. — Циния го погледна с героична трагическа усмивка. — Но аз се примирих с моя статус на жена. Наистина не мисля, че трябва да изтърпя за втори път това напрежение.

Излъчването ѝ на стоическо мъченичество раздразни Ник.

— Мисля, че си постигнала нещо много повече от примирението. Останах с впечатлението, че това започва да ти харесва.

Циния не му обърна внимание.

— Глупости — намеси се бързо Хобърт. — Няма заместител на доброто съчетаване. Всеки го знае. Нашите далновидни Основатели са разбрали, че единствено институцията на брака може да осигури синергетичната стабилност, необходима за създаването на едно проспериращо общество. Историята е доказала правотата им. Бракът е най-важният крайгълен камък на нашата цивилизация, мис Спринг.

— Говорите като професионалист — промърмори тя.

Хобърт засия.

— Вашите документи отпреди четири години все още се пазят в нашите файлове. Винаги можем да ги активираме отново при молба от ваша страна.

— И срещу стабилен хонорар. — Циния се усмихна. — Не си правете труда. И, между другото, не позволявайте на мистър Честън да ви заплашва. Той лае страховито, но не хапе.

Хобърт премигна. Вторачи се в нея, сякаш тя току-що бе обявила, че Завесата се е вдигнала. После се покашля.

— Да, добре, аз трябва да тръгвам. Целият ми ден е пълен с ангажименти. — Погледна сърдито към Ник. — Предполагам, че все още не сте приключил с попълването на въпросника?

— Привършвам. — Ник вдигна дебелия брошура. — Ето, вземете това проклето нещо. После захвърли въпросника върху бюрото.

Хобърт го хвана несръчно.

— Ще ви се обадя, когато сме готови за следващата фаза от процеса на регистрирането. — Сграбчи въпросника, обърна се и излезе от стаята с маршова стъпка.

Циния изчака докато вратата се затвори. После погледна замислено към Ник.

— Ти ми каза, че никога не си изследвал и оценявал психическия си талант.

— Точно така.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш как така получаваш услугите на една елитна агенция като „Синергетични връзки“ без официална психологическа класификация? Те отказват да съчетават неизследвани таланти и призми.

— Бат и аз имаме лична уговорка. Казах му да ме счита за матрица от десета степен.

— Но ти си много по-високо. — Тя се втренчи в него. — Чакай малко! Разбирам. Ти не си регистриран официално в СВ, нали? Опитваш се да си намериш партньорка извън системата.

Ник реши, че този коментар не изисква отговор. Заобиколи бюрото.

— Виждам, че си получила съобщението ми.

— Да. — Тя като че ли искаше да му зададе още въпроси за регистрацията, но очевидно размисли. — Федър ми се обади преди час и ми каза, че си открил Поли Фенуик и нейния приятел Омар Букър в Ню Ванкувър.

— Ще ти разкажа по-подробно на обяд.

— Обяд?

— Защо не? Тъкмо е време за обяд.

Поли и Омар бяха открити още рано сутринта, но Ник каза на Федър да отложи обаждането до Циния, така че то да съвпадне с обяда. Обаче нямаше намерение да ѝ казва това. Циния вероятно пак щеше да побеснее.

Той я хвана за ръката.

— Ще хапнем край басейна.

— Вали дъжд.

— Над моя басейн никога не вали.

18.

Ник беше прав, помисли си Циния малко след това, когато се озова на покрива на „Честънс пелъс“. Заслуша се в дъжда, който барабанеше по стъкления покрив, покрил красивия басейн и тучната градина.

— Това е удивително! Не знаех, че е тук горе.

— Това са частните ми покои.

Тя забеляза, че той не използва думата дом. За Ник домът бе един все още нереализиран елемент в модела на матрицата, в която той внимателно планираше своето бъдеще.

Той изчака докато сервитьорът се оттегли надалеч. После я погледна през малката масичка.

— Съжалявам, че дочу онзи разговор между мен и Бат.

— Предполагам, че твоето решение да се ожениш във висшето общество е част от схемата ти да станеш почтен? — Докато оглеждаше отбраната селекция от салати и сирена, Циния прикри болката, която изпитваше, зад пресилената си усмивка.

Тя се опитваше да се справи с мъчителния удар, който Хобърт Бат ѝ нанесе несъзнателно. *Но как очаквате да ви намеря почтена съпруга, ако продължавате да се появявате на първата страница на „Синзейшън“ на тези компрометиращи снимки с мис Спринг?*

Пак реагирам прекалено силно, каза си Циния. Не трябваше да се поддава на емоциите. През цялото време знаеше, че Ник възнамерява да се жени. Не беше изненадващо да научи, че има някои много специфични изисквания по отношение на бъдещата си съпруга. В крайна сметка той беше матрица. Онази, която щеше да избере, трябваше да се вписва във великия му план за бъдещето.

— Предпочитам да не говоря за брачната си регистрация — призна Ник с възможно най-тайнствения си глас. — Все още съм в предварителните фази.

— Добре. — Тя също не искаше да обсъжда тази тема. Положи усилия да се усмихне още веднъж, взе си малка бисквитка и я потопи в

един от доматино-маслинените сосове. — Да се върнем на бизнеса. Кажете ми за Поли и Омар.

— Една минута. Ти наистина ли говореше сериозно с Бат?

— За какво?

Той я погледна и свъси вежди.

— За това, че не искаш да активираш отново старата си регистрация в Синергетични връзки?

— И без това си имам достатъчно проблеми. А и ще струва цяло състояние. СВ е най-скъпата агенция в Ню Сиатъл. Както казах, защо ще искам да преминавам за втори път през целия този процес? Не можеш да разбереш какво означава истинското отхвърляне, докато някоя професионална брачна агенция не те обяви за несъчетаем.

— Изглежда, че си понесла много достойно този съкрушителен удар.

— Човек може да свикне почти с всичко — увери го тя.

Устата му се присви, сякаш той не искаше да чуе точно това.

— Струва ми се, че Хобърт просто си търси извинение, за да ми каже, че съм несъчетаем.

— Изглежда мъничко разстроен за твоите перспективи. — Циния започна да хрупва бисквитката си. — Особено като се имат предвид доста строгите ти изисквания. С какво държиш бедния Хобърт, че успя да го накараш да работи неофициално?

Погледът на Ник блесна с най-чистата невинност.

— Какво те кара да си мислиш, че го държа с нещо?

— Познавам те, Честън. — Циния си избра малко сирене. — Използването на заплахи, за да смажеш колелата на всички твои операции, е заложено във втората ти природа. Какво имаш за мистър Бат?

Ник сви рамене и набоде на вилицата си малко салата.

— Бат ми дължи десет хиляди долара.

Циния едва не се задави със сиренето.

— Десет хиляди? Не вярвам. Хобърт не прилича на комарджия. Не мога да си представя как е изгубил толкова пари в казиното. Какво си направил? Поставил си му капан?

— Не. — Той я погледна весело. — Не разбираш много от синергетичната психология на хазарта, нали?

— Предполагам, че ти си експерт.

— Да — усмихна се Ник. — Аз съм експерт. Това си върви с професията. Хобърт направи грешка онази вечер и се остави треската да го победи. Политиката на казиното със средните и дребните играчи е да се намесваме, преди да затънат прекалено дълбоко.

— Сигурно е лошо за бизнеса да се разчуе, че хора със средни доходи губят всичките си спестявания в „Честън пелъс“!

— Много лошо.

— Но когато бедният Хобърт се юрна надолу с главата, ти не се намеси, нали? — обвини го тя.

— Не се тревожи за Бат.

Изгубила търпение, Циния остави вилицата си.

— Виж какво, Ник, ако искаш да се превърнеш в гражданин, приемлив за обществото, ще трябва да престанеш да използваш подобна тактика, за да постигаш целите си.

— Някой казвал ли ти е, че момичешката ти наивност е очарователна?

— Още една думичка за моята наивност и ще те блъсна в басейна. Добре, очевидно е, че не искаш добрия ми съвет. Така че да се върнем на бизнеса. Разкажи ми за Поли и Омар.

— Няма много за разказване. — Ник посегна за филийка от прясно изпечения хляб. — Регистрирали са се под фалшиви имена в един първокласен хотел в Ню Ванкувър. Според това, което е разбрал Федър, те си живеят живота с моите петдесет хиляди. Един частен детектив ги държи под око.

— Какво ще правиш?

— За момента нищо. Все още не мисля, че те са замесени в измамата. Трябва ми човекът, който ги е използвал, за да ми продадат фалшивия дневник. Независимо кой е, той е богат и с достатъчно добри връзки, за да може да си позволи майстор фалшификатор като Уилкис.

— Защо тогава плащаш на частен детектив да следи Поли и Омар?

— Обикновена предпазна мярка. Искам да следя всички фактори в матрицата.

— Разбирам. — Циния обмисли чутото. — Ник, размишлявах върху нещо, което ми каза.

— Какво е то?

— Каза ми, че онзи, който е претърсил къщата на Уилкис, вероятно е търсил финансови документи, които биха могли да се използват при проследяването на продажбата на фалшификата.

— Е, и?

— Снощи фокусирах една матрица. Всъщност, когато колата ми се повреди, се прибрах у дома след този ангажимент.

Ник набоде парче студени аспержи.

— Тя не се е повредила просто така. Монтърът казал на Федър, че някой я е повредил. Разхлабил е желе-лед инжектора.

Тя въздъхна.

— Мистър Декстър наистина ми лази по нервите. Във всеки случай, както вече казах, моят клиент спомена, че парите оставят следи.

— Прав е. Наистина оставят.

— Тази сутрин си мислих за това, което казахте ти и мистър Куинтана. Хрумна ми, че трябва да са останали някакви следи във финансовата документация, свързана с Третата експедиция.

— Едно от първите неща, които проверих, когато започнах да се занимавам с това преди три години. Финансовата документация е изчезнала, както и личните записки.

— Всички?

— Експедицията е била финансирана от университета в Ню Портланд — обясни търпеливо той. — Финансовата документация от този период е била унищожена в пожара, разrazil се преди около трийсет и пет години.

Тя остави бавно вилицата си.

— Още едно удивително съвпадение, не мислиш ли?

Ник сбърчи чело.

— След като си водещ световен експерт по талантите-матрици, със сигурност осъзнаваш факта, че за хората като мен не съществуват съвпадения.

— Мислиш, че някой нарочно е унищожил финансовите документи на университета.

— Да. Както мисля, че някой нарочно е изгорил до основи къщата на майка ми, след като е уредил смъртта ѝ по онзи път в джунглата.

Циния потрепери.

— Не ми се иска да го призная, но мисля, че започвам да съзирам някакъв модел във всичко това.

— Добре дошла в чудния свят на синергетичния матричен анализ. Права си. Има модел. Но всъщност винаги има някакъв модел.

Тя не можеше да повярва на собствените си заключения.

— Наистина ли мислиш, че е възможно някой да си е поставил за цел да унищожи всички следи от Третата експедиция?

— Мисля, че е станало точно така. Единствената му слабост е това, че се е опитал да я превърне в легенда.

Тя смачка салфетката си.

— Но защо ще полага такива огромни усилия?

— Единствената приемлива причина е, че експедицията е открила нещо толкова важно или толкова ценно, че убиецът е положил огромни усилия, за да го скрие.

Циния обмисли набързо чутото.

— Няма значение кой е, но се обзалагам, че е матрица.

Тя стресна Ник с половин хапка в устата му. Той я остави и внимателно я погледна в очите.

— Дали това е сериозно наблюдение на един самозван експерт по талантите-матрици, или просто е една импровизирана забележка?

— Говорех сериозно. — Тя се намръщи. — Така мисля. Има нещо странно в усърдието му и то ме кара да смятам, че зад плана стои матрица.

— Съгласен съм, че тук има систематичен модел. — Ник бавно прокара дългия си пръст по чашата си леден каф-чай. — И крайният резултат е, че историята е била фалшифицирана.

Не каза нищо друго, но Циния усети сонда от психическа енергия, търсеца призма. Тя се поколеба само за миг и после се подчини...

И усети онова дълбоко привличане, удовлетворението, което изпитваше винаги, когато фокусираше Ник. Сякаш сме родени, за да се фокусираме заедно, замисли се тя, изпълнена с копнеж.

Но дори Ник да усещаше някакви емоционални странични ефекти от фокусната връзка, той прикриваше това усещане много добре. Залови се за работа.

Циния наблюдаваше как сложната матрична конструкция се оформя върху метафизичната повърхност. Съзря цялостния модел, но

не го разбира, докато Ник не ѝ заговори тихо.

— Толкова много документи са изчезнали — промълви той. — Но в начина, по който са изчезнали, има определен модел. Най-напред е трябвало да изчезне финансовата информация.

Връзките заблещукаха във вътрешната матрична конструкция.

— Сигурно е стигнал до заключението, че тези документи могат да му навредят най-много — предположи Циния.

— И е бил прав. Разсъждава като бизнесмен. И то много добър.

Метафизическата матрица, която Ник създаде, нарастваше все по-бързо. И в същото време ставаше още по-сложна. Безброй точки се пръснаха върху една ограничена вселена. Циния знаеше, че за Ник всяка една от тях представлява мисъл или идея, факт или впечатление. Умът му ги изследваше като едно цяло, търсейки съвпадения и връзки. Тя осъзна, че понякога успява да зърне по нещо в начина, по който мощният талант-матрица правеше един чисто абстрактен психически анализ.

— Някой е решил, че Третата експедиция буквално трябва да изчезне в мъглата на историята — отбеляза Ник. — И е постигнал забележителен успех. Минали са само трийсет и пет години, а експедицията вече е превърната в незначителна легенда. Официално тя никога не се е провеждала. Още няколко години и тя щеше да бъде забравена завинаги.

— Само ти и може би още шепа други като професор Де Форест ще си спомнят историята.

— А ние нямаме доказателства — напомни ѝ Ник. Из цялата умствена конструкция, която той създаде, се появиха сложни модели, вкарани в други модели.

— Какво виждаш? — попита Циния, удивена и замаяна, но неспособна да разчете моделите. Само Ник можеше да разбере напълно онова, което беше измайсторил. Той бе господарят на матрицата, магьосник, който работеше в няколко измерения, търсейки невидими възможности и невероятни връзки.

Ник се размърда.

— Петното от парите.

— И какво?

— Казах на Лио, че никога не можеш да го измиеш напълно. Но в този случай някой полага огромни усилия да направи точно това.

Което означава, че той знае достатъчно, за да разбере, че следата на парите води обратно към него.

— Е, и?

— Само някой, който наистина разбира как действат парите, знае какво да направи, за да прикрие следите. — Без никакво предупреждение Ник пресече притока на талант. Вгълбеното навътре в съзнанието му изражение изчезна от лицето му. Матрицата върху метафизическата повърхност премигна и угасна.

— Е? — насърчи го Циния.

— Университетът в Ню Портланд е спонсорира Третата експедиция — заяви той.

— Това го знаем. Ти каза, че според техните документи тя е била отменена, преди да напусне Серендипити. Какво заключение можеш да си извадиш от това?

— Университетите обикновено не финансират големи експедиции със собствени пари. Твърде скъпо е. Те търсят дарения или молят за пари от богати корпорации.

— Мисля, че разбирам накъде биеш — промълви бавно Циния.

— Онзи, който е унищожил финансовата документация, го е направил, защото е знаел, че тя ще доведе право до него. Трябва да разберем кой е дал пари на университета за финансиране на Третата. Когато го идентифицирам, ще се добера до човека, който е убил баща ми.

— Сигурен ли си, че баща ти е бил убит?

— Да. — Ник стисна яростно чашата. — Също и майка ми. Всичко е там, в модела на матрицата. Сега логиката е свършена. Той е бил убит заради тайната, която е открил. Майка ми е представлявала заплаха, защото е започнала да задава въпроси за изчезването на Бартълмю Честън. Къщата ѝ е била изгорена, за да не би в нея да бъдат намерени някакви писма или бележки, неудобни за убиеца.

— Но последното писмо от баща ти е оцеляло, защото майка ти го е скрила в склада на Анди Аоки, когато те е оставила при него. Чудя се защо не е казала за него на мистър Аоки.

— Вероятно защото се е бояла, че ако той знае твърде много, може да бъде изложен на опасност. Искала е да го защити, докато разбере какво става.

— Трябва да е била много смела жена — отбеляза Циния. — Не е чудно, че баща ти се е влюбил в нея.

— Да. — Ник я изглежда странно. — Не помня родителите си, но напоследък за пръв път усещам някаква осезаема връзка с тях. Анди ми беше казал, че някой ден това ще стане.

Циния докосна ръката му.

— Ник, прав си, но не само баща ти е бил убит по време на експедицията. Професор Де Форест ми каза, че в джунглата са изчезнали петима мъже. Осъзнаваш ли какво означава това? Някой е избил целия екип на експедицията, а после е подправил всички данни.

— Шестият човек — прошепна Ник.

— Какво?

— В писмото на баща ми се казва ясно, че на сутринта е трябвало да потеглят шестима души, помниш ли?

— Да. — Циния си пое дълбоко дъх. — Но Де Форест каза, че са били само петима.

— Знам. Предполагах, че Де Форест е сгрешил с бройката, както и с толкова много други неща. Сметнах, че е налучкал. Предишните два екипа на баща ми са били съставени от по петима души заедно с него. Но ако Обезумелия веднъж в живота си е прав? Ако в екипа са били записани само петима, а шестият е бил добавен в последната минута?

— Това означава, че убиецът на Бартълмю Честън и другите четирима е бил член на експедицията — прошепна Циния.

— Да. И когато убиецът се е върнал, той се е опитал да преправи историята. Онзи, който е способен да унищожи документите толкова прилежно, е способен и да постави фалшиви документи на мястото им.

— Но защо баща ти се е съгласил да приеме нов човек в последната минута? — попита Циния. — Ти спомена, че той винаги е настоявал да използва мъже с опит в джунглата. Щом е искал петима и вече ги е имал, защо да взема шести?

Ник се усмихна мрачно и безкрайно студено.

— Не знам. Но мога да предположа. Вероятно е трябвало да приеме шестия член, ако този човек е осигурил средствата за цялата експедиция.

— Но университетските власти трябва да са знаели за шестия член. Трябва да са знаели, че той също тръгва с експедицията. —

Циния размаха ръце, отчаяна от кръговете, губещи се в други кръгове. — Мили Боже, ако е така, в техните документи щеше да пише, че експедицията се е провела. Но те показват, че е била отменена.

Ник поклати глава.

— Ако шестият е бил параноичен талант-матрица и не е споменал пред университетските власти, че възнамерява да се присъедини към екипа, всичко си пасва.

Циния се задъха.

— Параноична матрица?

— Съгласен съм с теб. Върху цялата тази работа си личат отпечатъците от матрица — заключи спокойно Ник. — Матрица, която несъмнено е подозирала или е знаела, че баща ми също е матрица.

— И не му е вярвала?

— Точно така.

Циния обмисли това.

— Говорим за конспиративни теории. Ако онова, което казваш, е вярно, значи онзи, който е финансирал Третата експедиция, е бил част от нея.

— Той е бил там, когато баща ми е направил откритието, каквото и да е било то. Разбрал е значимостта му. След като е убил баща ми и другите четирима, той е взел дневника. Когато се е върнал, е прикрил всички следи за своята намеса, така че никой не е можел да го проследи и по някакъв начин да го свърже с експедицията. А после е заличил систематично всички документи, свързани с това начинание.

— Ник, чакай малко. Развиваш тезата си прекалено бързо за мен. Ако убиецът е крил дневника на сигурно място през последните трийсет и пет години, защо слуховете за него се разпространиха изведнъж през последните няколко месеца?

— От онова, което знам за търговията с редки книги — обясни Ник, — мога да предположа, че дневникът е възможно да е бил изгубен или откраднат наскоро. Бил е препродаден на онзи колекционер в Ню Портланд, който после е починал.

— И бедният Морис Фенуик се е натъкнал на него при разпродажбата в имението.

— Казах ти, че онзи, който е претършувал магазина на Морис онази нощ, всъщност не е търсил нищо — потвърди хипотезата си

Ник. — В начина, по който мястото бе обърнато надолу с главата, нямаше никакви модели.

— Значи убиецът е знаел, че дневникът не е там. Просто е искал полицията да си помисли, че Морис е бил убит в търсене на пари за дрога.

Ник кимна бавно.

— Убиецът вече е бил поръчал фалшивия дневник на Алфред Уилкис. Оставил го е на такова място, че Поли и Омар да го намерят и да ми го продадат. Искал е да ме заблуди.

Циния обви ръце около влажната си чаша с леден каф-чай.

— Който й да е той, сигурно не е разбрал, че си висококласна матрица.

— Вероятно си е помислил, че ще може да ме заблуди, макар да съм матрица.

— Много дръзко от негова страна. Но пък и целият план е смайващо дръзък.

— Да.

— Ник, сигурен ли си във всички тези заключения? Това е една много сложна конспиративна теория, даже за талант-матрица като теб.

— Уверен съм, доколкото мога да бъда без сериозни доказателства. Трябва да разбере кой е финансирал експедицията на баща ми.

— Минали са трийсет и пет години — напомни му мило Циния.
— И всички документи са били унищожени.

Очите на Ник пламнаха с жесток блясък.

— Даже на един талант-матрица ще му е трудно да се избави от всеки служител, счетоводител или секретарка, работили в бюджетните офиси на един голям университет преди трийсет и пет години.

Циния се намръщи.

— Разбирам какво имаш предвид. Трябва да е останал някой, който ще си спомни за източника на финансите за Третата експедиция. Обаче вероятно вече е пенсионер.

— Можем да ги проследим по пенсиите. Днес следобед ще накарам Федър да се обади тук-там.

Циния се усмихна.

— Ти си невероятен...

— Това комплимент ли е, или обвинение?

— Няма значение. С какво мога да помогна в новия ти план?

— Вече помогна. — Ник вдигна ръката ѝ и прокара устни по дланта ѝ. — Ти си моето вдъхновение. Ако не беше ти, нямаше да успея да свържа всичко това толкова ясно и бързо.

Тя си помисли, че той я будалка, но когато срещна погледа му, разбра, че е дяволски сериозен.

— Благодаря — промърмори тя, — но си поставям по-високи цели. Да бъда твое вдъхновение, просто не е достатъчно за свръхамбициозна жена като мен.

— Какво искаш да правиш?

Циния се облегна в стола си.

— Защо да не поговоря отново с професор Де Форест? Може би той има още някои интересни дреболии, които ти си пропуснал.

— Загуба на време. Дъските му хлопат. — Ник посегна към телефона, поставен на малка масичка до шезлонга.

— Какво ще правиш сега?

— Ще кажа на Федър да започне да търси пенсионери от бюджетния офис на университета в Ню Портланд.

— И когато приключиш с това?

Той я изгледа с хитър поглед, изпълнен с някаква нова мисъл.

— Мислех, че можем да поплуваме.

— Нямам бански.

— Има един в банята. Червен. Можеш да се преоблечеш, докато инструктирам Федър.

19.

Яркочервеният бански костюм прилепна съвършено по тялото ѝ.
Естествено.

Едно от наистина досадните неща у талантите-матрици беше техният навик да преценяват разстоянията, дължината, височината, ширината и почти всичко. Покажи им диаграма на сложна, многоизмерна математическа фигура и те бързо могат да ти кажат какви са приблизителните ъгли на всяка пресечна линия, както и кубатурата на всяко затворено пространство. Покажи им жена и те могат да преценят какъв е номерът на сутиена ѝ.

Циния реши, че Ник вероятно има нейните мерки, нанесени някъде върху матрицата, скрита някъде в най-далечните кътчета на мозъка му. Изпълнена с копнеж, тя се учуди дали той я изучава от време на време през нощта, когато остане сам. Матричната мастурбация несъмнено бе един интересен феномен.

Много зле, че талантите-матрици не са толкова добри в личните връзки както в пространствените, помисли си тя.

Отиде до ръба на басейна и седна. В продължение на няколко минути наблюдава как Ник прави обиколки. Учуди се, че водата не се вълнува докато той се врязваше в нея. Енергията, която излъчваше, беше осезаема.

Гладките мускули на раменете му блестяха от водата. Мощните му удари го придвижваха напред със смъртоносната грация на убийствена акула-куда. Но той е израснал на Западните острови, спомни си Циния. Беше се научил да плува в коварното море, а не в безопасния плувен басейн в задния двор.

Насред една от обиколките си Ник промени посоката и заплува към нея. Когато стигна до стената, той се подпря с една ръка на плочката много близо до крака ѝ. С другата ръка отметна блестящата мокра коса от високото си чело.

— Виждам, че банският ти става. — Той я огледа с неприкрито удовлетворение и с нещо, което би могло да се определи като

собственическо чувство.

— Съвършено.

Той се усмихна.

— И е точно в твоя цвят.

Тя погледна надолу към лицето му и видя, че очите му все още горят с жарта от огньовете на фокусната връзка.

— Имаш ли някакви други хобита, освен плуването?

Той я погледна с изненада, леко объркан от въпроса.

— Плуването не е хоби. Плувам, защото това е ефикасен начин за трениране на тялото. Нямам никакви хобита.

— Разбирам. — Типична маниакална матрица. За тях не съществуваше никакво средно положение. Нещата или бяха достатъчно непреодолими, за да привлекат цялото им внимание и енергия, или изобщо не си струваха.

Той я погледна по-внимателно.

— А ти?

— Дали имам хоби? — Тя поклати печално глава. — Всъщност не. През последните няколко години бях прекалено заета с други неща. Някой ден бих искала да си имам градина.

— Щом искаш градина, ще трябва да се изнесеш от мансардата си.

— Знам.

— Ще ти трябва къща и малко земя.

— Да.

Той замълча за момент. После много внимателно положи ръката си върху голото ѝ бедро. Погали го бавно надолу, обхващайки за малко коляното ѝ. Тя трепна от капките хладна вода, които се оцеждаха от ръката му. После горещината на дланта му я стопли.

Когато той вдигна отново поглед, тя видя, че очите му още горят. Този път в дълбините на погледа му имаше още нещо, освен тлеещите въглени на фокусната връзка.

— Взе ли решение? — попита той.

Тя знаеше какво има предвид.

— Да.

— Това „да“ какво означава — че си взела решение или че искаш да имаш връзка с мен?

— И двете.

— Циния, моят талант може и да не ме подлуди, но ти със сигурност ще го направиш.

Той сякаш експлодира, изскачайки от водата. Очите му пламнаха от смях и екзалтация. Ръцете му обвиха талията ѝ.

— Чакай — изписка тя. Но беше твърде късно. Той я дръпна от ръба и се катурна обратно в басейна заедно с нея.

— Поеми си дъх — предупреди я.

Тя се задъха от шока при удара в студената вода.

Зъбите на Ник блеснаха в широка усмивка. Той се гмурна под повърхността, повличайки и нея към дълбините. Внезапното усещане за безтегловност я замая и тя изгуби ориентация.

Той плуваше заедно с нея през тихия син воден свят, а прегръдката му беше силна и уверена. И се понесоха надолу, в най-дълбокото.

Когато стигнаха дъното, той я притисна по-силно и се извиси обратно към светлината. Точно в момента, когато тя си мислеше, че няма да успее да сдържи дъха си нито секунда повече, изскочиха заедно на повърхността.

— Звяр. — Тя се разсмя и се вкопчи в раменете му. — Ще си го върна. И изобщо няма да разбереш откъде ще ти дойде.

— Нямам търпение.

Смехът в очите му се трансформира в сексуално желание със скорост, която я шокира до мозъка на костите. Устата му се вкопчи в нейната, търсеца, искаща, вълнуваща.

Когато след цяла вечност той вдигна глава, тя усети, че пръстите му треперят. Ако ръцете му не я притискаха като котви към тялото му, тя щеше да се отдалечи.

— Искам това да бъде истинска връзка — изрече пламенно той.

— Не виждам колко по-истинска може да стане.

Устата му се присви нетърпеливо.

— Имам предвид, че повече не искам да си играем разни игрички.

— Игрички?

— Няма да се преструваме, че съм те наел като моя дизайнерка за интериора.

Тя се намръщи.

— Както и да е. Не мисля, че някой се хваща на историята за дизайнерката по интериора. Не и след онези снимки в „Синзейшън“. Но, Ник, трябва да те предупредя, че срещите ти с мен вероятно не са най-добрият начин да преследваш големия си план за спечелване на уважение в обществото.

— Не се безпокой за моята почтеност. Мога да си я купя по същия начин, по който мога да купя и всичко друго. — Очите му помръкнаха. — Освен теб. Никой не може да те купи, Циния.

Тя докосна шията му.

— Теб също.

— И двамата не сме за продан. — Той се усмихна с почти дивашко удовлетворение. — Утре вечер ще го обявим официално.

— Какво има утре вечер?

— Ще те заведе на бала в Клуба на Основателите.

Тя присви вежди.

— Ник Честън и „Алената дама“ на годишния благотворителен бал, събитието на годината? О, Боже! Това определено ще предизвика оживени разговори в някои кръгове.

— Непременно облечи нещо червено. — Той наведе глава и впи устни в нейните.

Тя разбра какво възнамерява той и успя да откъсне уста от неговите, за да изрази протеста си.

— Ник, за Бога, не тук... Сервитьорът може да се върне във всеки момент.

— Няма да се върне, докато не го повикам. — Той я задържа с едната си ръка и смъкна банския ѝ до кръста с едно-единствено движение. Втренчи поглед в нея, сякаш никога в живота си не беше виждал друга жена. — Толкова си красива...

Тя много добре знаеше, че никой обективен наблюдател не би я нарекъл красива. Но от това думите му само ставаха още по-приятни. Той беше матрица. За него красотата бе нещо много по-сложно и многопластово, отколкото за повечето хора. Обгърна лицето му с длани.

— Ти също...

Той я вдигна над водата и наведе глава, за да захапе твърдото ѝ зърно.

Тя потрепери. Водата се стичаше от косата ѝ, надолу по извития ѝ гръб. Заби нокти в Ник и изпита жестоко удоволствие от трепета, който премина през него. Във вените ѝ потече величествено усещане за дива, опияняваща свобода. Тя се остави във властта на женската си сила.

Ник смъкна червения бански върху бедрата ѝ. Миг по-късно той отплава далеч от погледите им. Очите му блеснаха, когато тя плъзна пръсти под колана на гащетата му.

Тя притисна длани в бедрата му и усети твърдите мускули под кожата му. После смъкна гащетата надолу, докато и те изчезнаха в дълбините. Залюля твърдата му ерекция в ръката си.

Той си пое дъх.

— Казах ти, ти си моето вдъхновение.

Тя го погали нежно, очарована от размерите му и от необичайното усещане.

— Вземам си думите назад. Може би да бъда твое вдъхновение е достатъчно за свръхамбициозна жена като мен.

— Ела по-наблизо. — Облегна се и вдигна краката ѝ около кръста си. През нея се стрелна еротична тръпка, когато осъзна, че е напълно отворена за докосването му.

Той бръкна между бедрата ѝ и напипа възбудения ѝ клитор. Притисна го бавно, внимателно. Обляха я вълните на очакването.

— Искам те...

— Не знаеш какво е истинското желание — прошепна той.

— А ти?

— Да. — Той плъзна пръста си в нея. — Боже, да, знам всичко за това. Онова, което усещам винаги, когато те видя. — Натисна нагоре, чак до дъното на вагината ѝ. — Или когато си помисля за теб. — Продължи да поддържа натиска в нея и същевременно галеше с палец малкото твърдо връхче, събиращо във фокус толкова много усещания. — Или когато се свързвам с теб.

Циния отвори очи.

— Значи и ти го усещаш?

Той се усмихна едва-едва.

— Имаш предвид това?

Върху метафизичната повърхност се стовари сила, търсеца призма. Циния отговори, както го направи още първия път, както

винаги го правеше с него, инстинктивно, пламенно, с чувството, че постъпва правилно. Усещането за интимност, което беше сексуално, но съдържаше и нещо много повече от това, проблесна през фокусната връзка.

— Да — прошепна тя. — Това.

— Първия път, когато ме сполетя, имах чувството, че падам от висока скала. — Ник притисна бавно, но силно в нея. — Чудех се дали най-накрая не съм откачил, както се говори, че ставало с талантните-матрици от висок клас.

— А аз си помислих, че току-що съм попаднала на психически вампир. — Тя стаи дъх, а тялото ѝ се протегна, за да го приеме.

— Никога не бих те наранил.

Но ще го направиш, помисли си тя. Когато Хобърт Бат ти намери съвършената съпруга, жената, която ще подхожда на великия ти план за бъдещето, ти ще се ожениш за нея. А когато го направиш, това ще ме нарани много повече, отколкото би могъл да го направиш с психическия си талант.

Ник влезе изцяло в нея. И тя знаеше, че в този момент той не мисли за безименната, безлика жена, за която някой ден щеше да се ожени. Типично за всяка матрица, той бе изцяло погълнат от настоящата си задача.

А задачата му бе да прави любов с нея.

Ще се тревожа за бъдещето чак когато то се стовари върху мен, обеща си тя.

Трептящата енергия пулсираше през кристалночистата призма върху метафизичната повърхност. Циния се опияняваше, осъзнавайки факта, че, поне за малко, независимо дали го осъзнаваше, Ник бе влюбен в нея, доколкото това бе възможно за него.

Ник анализира разсеяно модела на дъжда, докато той трополеше по стъкления покрив. Стори му се, че все още се носи във водата, но това беше илюзия. Двамата с Циния бяха увити с дебели хавлии и изтегнати един до друг в шезлонгите.

Сега всичко трябваше да е под контрол. Той бе постигнал целта си. Тя се съгласи да имат връзка. Защо тогава не можеше да се избави

от студената, неспокойна тръпка, че нещо не е наред, настанила се в стомаха му.

Някакъв елемент или координата в модела все още липсваше. Но той не можеше да разбере какво му липсва, за да запълни матрицата. Знаеше само, че тя все още не е наред.

— Ник? — Циния обърна глава и му се усмихна. В дълбините на топлите ѝ, изморени очи блестеше женствено удовлетворение. — Нещо не е наред ли?

— Просто си мислех.

— Това винаги е лош знак за една матрица.

Той не обърна внимание на забележката ѝ.

— Защо се съгласи с връзката ни?

— Вече се оплакваш?

— Говоря сериозно.

— Ти винаги си сериозен. — Тя се поколеба. — Или почти винаги.

— Просто искам да знам защо реши да продължиш с това.

— Ник, знам, че си матрица и поради това си склонен да се задълбочаваш в детайлите, които като че ли не се вписват в модела, но просто трябва да приемаш някои неща.

Той се втренчи упорито в нея.

— Заради онова, което чувстваме, когато сме свързани?

— Не. — Тя се усмихна. — Макар да признавам, че е интересно.

— Заради това, че сексът е страхотен?

— Не, но това също е много интересно.

— Заради това, че ти писна да чакаш мистър Подходящ и реши да експериментираш с мен?

— Не.

— Защото изпитваш съжаление към всички матрици и тъй като аз съм от най-високия клас, който си срещала, ти изпитваш и най-силно съжаление?

— Започваш да се плъзгаш в дълбините на параноята, Ник.

Той се надигна и я погледна.

— Кажи ми защо се съгласи на връзката с мен.

— За Бога, не е ли очевидно? — Тя се изтърколи от шезлонга, притисна хавлията си и тръгна към съблекалнята. — Реших се на връзката с теб, защото съм влюбена в теб.

Ник престана да диша. Докато успее да напълни дробовете си с въздух, тя изчезна в съблекалнята.

А моделите на матрицата се разбиха в безпорядък.

Три часа по-късно, когато влезе в богато украсения бар в изключителния Клуб на Основателите, все още му се виеше свят от шока, причинен от думите на Циния.

Тя го обичаше.

Без да го осъзнава, тя успя да преобърне напълно целия му свят. Той полагаше невероятни усилия да нагоди простите ѝ думи към матрицата още откак тя ги запрати към него с опустошително безгрижие.

Тя вероятно не искаше да приема думите ѝ буквално, каза си той за седемдесет и шести път в продължение на три часа. Вероятно искаше да каже, че обича секса. В крайна сметка тя нямаше възможност да прави сравнения.

Което означаваше, че тя несъмнено е объркала страстта с любовта. Разбираема грешка за жена, която не беше имала друг любовник.

Но дори това да беше вярно, той никога нямаше да забрави любовните думи на Циния. Те стоплиха нещо у него, нещо, което много дълго бе останало студено. Не знаеше какво ще стане, ако изгаси веселия пламък. Мисълта да се изправи отново срещу студенината не му се нравеше.

Той прогони новите проблеми от съзнанието, когато забеляза Орин Честън, седнал сам в едно сепаре. Денят се изнизваше и барът на клуба започваше да се пълни с членове, облечени в скъпи костюми.

Клубът на Основателите обслужваше деловия и политическия елит в Ню Сиатъл. Величественият, тъмен декор от периода на Късната експанзия осигуряваше дискретната среда, необходима на онези, които вземаха решенията, засягащи политиката и икономиката на целия град държава.

Докато прекосяваше помещението, Ник дочу откъслеци от приглушени разговори. Те включваха широко разнообразие от теми, но той знаеше, че в основата на всеки от тях лежеше темата за парите. Винаги се стига до пари, замисли се той.

— Здравей, чичо Орин.

Орин се сепна и вдигна поглед, когато Ник спря до масата му. После се наежи.

— Какво, в името на петте ада, правиш тук?

— Искам да поговоря с теб. — Ник се промъкна в сепарето и седна срещу Орин. — Трябва да ти задам един въпрос.

— Как влезе в този клуб? — Орин хвърли недоволен поглед към входа. — Той трябва да е частен. Само за членове.

Ник се усмихна кисело.

— Влязох по същия начин, по който са влезли всички останали тук. Купих си входната карта.

Орин скръцна със зъби.

— Не вярвам.

— Искаш ли да видиш членската ми карта?

— По дяволите, след пет минути имам делова среща.

— Как вървят разговорите ти с потенциалния инвеститор?

— Нямам намерение да обсъждам с теб бъдещето на „Честън инкорпорейтид“.

Ник сви рамене.

— Както искаш. — Бръкна в джоба си и извади златното копче, което намери в работилницата на Уилкис. — Имаш ли нещо против да ми кажеш къде си изгубил това.

Веждите на Орин трепнаха от изненада.

— Това си е мое. Търсих го. Къде, по дяволите, го намери?

— Просто се търкаляше по земята.

— Дай ми го! — Орин протегна властно ръка. — Това са моите копчета за ръкавели Честън. Мислех да си поръчам дубликат.

Ник стисна копчето.

— Какво стана с чифта на баща ми?

Лицето на Орин се оцвети в неприятен нюанс на моравото.

— Не е твоя работа. Традицията засяга само законния клон на семейството. Дай ми това копче. То си е мое. Ако не ми го дадеш, значи не си по-добър от всеки крадец.

— Искам да знам къде си го изгубил.

— Нямам представа — избухна Орин, опитвайки се да не повишава тон. — Просто преди няколко дни забелязах, че го няма. Бих искал да узная как си се натъкнал на него.

— Намерих го в къщата на един човек на име Алфред Уилкис. — Ник наблюдаваше внимателно лицето на Орин, но не забеляза ни най-малка следа, че това име му е познато.

— Не познавам никакъв Уилкис. Дай ми го веднага!

Ник бавно разтвори длан. Изправи се на крака и пусна копчето в разтворената шепка на Орин.

— Благодаря, чичо. Както обикновено, ти много ми помогна. С нетърпение очаквам да се видим довечера.

Орин опули очи от ярост.

— Какво имаш предвид?

— Не ми казвай, че си забравил за годишния бал в Клуба на Основателите?

— Ти ще присъстваш и на благотворителния бал? — Орин изглеждаше шокиран. — Но това е... мероприятие на клуба.

— Както ти казах, вече съм член. — Ник се усмихна иронично. — Дръж се, Орин, моята страна от клана Честън става законна. След няколко години никой даже няма да си спомня, че в семейното дърво е имало някакво си копеле. Удивително колко лесно е да пренапишеш историята. Ако имаш достатъчно пари, разбира се.

— Не можеш просто да си купиш достъпа във висшето общество — заекна Орин.

— Само гледай.

— Защо, ти... ти...

Ник не му обърна внимание. Отправи се към изхода, без да погледне назад. Беше направил само две крачки, когато видя Дънкан Лътрел да влиза в бара. Нещо в начина, по който Лътрел огледа посетителите, позволи на Ник да направи няколко малки връзки върху една част от матрицата.

Той спря, обмисляйки набързо проблема. После се обърна и се върна до сепарето на Орин.

— Мислех, че си си тръгнал — промърмори Орин.

— Един съвет, чичо.

— Не искам проклетите ти съвети.

Ник посочи към чашата скоч-тини на масата.

— Ако смяташ да сключваш сделка с Лътрел, остави алкохола, преди да започнеш преговорите.

— За какво говориш, по дяволите?

— Лътрел може и да прилича на приятно момче, случайно извадило късмет в компютърния бизнес, но той не е изградил „Синлайс“ до сегашното й положение, действайки като добросърдечен глупак. Той е умен. Много, много умен. И никой не може да го изиграе.

— Гарантирам ти, че Лътрел е добър бизнесмен. — Орин присви очи. — Освен това е джентълмен, за разлика от други хора, които бих могъл да назова. Вземи си тъй наречения съвет и се пръждосвай отгук.

— Както кажеш, чичо. — Ник се обърна и тръгна към вратата. Не знаеше защо изобщо си направи труда да предупреди чичо си. Циния несъмнено би измислила някакво глупаво обяснение, включващо тъй наречените семейни ценности.

Дънкан се усмихна учтиво, когато се разминаваше с Ник. В очите му се четеше студена пресметливост.

— Вие сте Ник Честън, нали?

— Да.

— Никога не сме се запознавали лично, въпреки че съм идвал веднъж — два пъти във вашето казино. Интересен бизнес си имате там.

— Благодаря. От него забогатях.

Дънкан изглеждаше леко развеселен от нетактичния отговор.

— Напоследък много често се появявате в таблоидите. Мислех, че обичате да стоите в сянка.

— Така е — кимна Ник. — Но понякога човек трябва да прави жертви, за да получи онова, което иска.

— Съвършено вярно. Разбирам, че сте нов член на клуба.

— Точно така. — Ник се учуди дали Дънкан няма да направи някаква забележка за спадащите критерии на клуба.

— Смятам, че се виждате с една моя приятелка — отбеляза Дънкан. — Циния Спринг.

Ник беше изумен от прилива на усещане за защита и собственическо чувство, който се втурна през цялото му тяло. Потисна почти непреодолимото си желание да притисне Дънкан в най-близката стена и да му каже как наистина стоят нещата между него и Циния. *Аз не просто се виждам с нея, аз имам връзка с нея, какво знаеш ти, изтърсак на паяк-жаба. Стой далеч от нея. Не искам да я докосваш.*

Но някак си успя да запази самообладание.

— Ние с Циния сме много близки.

— Вижте какво, Честън. Тя е много мила дама и напоследък ѝ се струпа страшно много. Не искам някой да я нарани.

— Ние с Циния се разбираме. — Ник се отдалечи, преди Дънкан да успее да му изнесе остатъка от лекцията си. И без това си имаше достатъчно проблеми. Не искаше да прибавя към матрицата и чувството за вина.

— Финансовият аспект? Не разбирам, мис Спринг. Нали споменах, че университетът в Ню Портланд е финансирал Третата експедиция...

Гласът на Нютън де Форест от другата страна на линията беше весел както винаги. Циния си го представи как подрязва пипалцата на някое от ужасните си растения, докато разговаря с нея.

— Да, знам — отговори тя. — Но се чудя за източника на фондовете, предадени после на университета. Една голяма експедиция струва много. Третата била ли е спонсорирана от някой богат донор или корпорация?

— Разбирам какво имате предвид. — Де Форест се замисли. — Много вероятно е да са използвали парите на някоя корпорация. В крайна сметка деловите среди могат да спечелят много от успешните изследователски пътешествия. Но всички материали по темата несъмнено са били унищожени, когато преди около трийсет и четири години изгоря архивът с документацията. Нали знаете, че инопланетяните са много умни. Много педантични, когато трябва да прикрият следите си.

— Смятате ли, че във вашия личен архив може да има нещо по въпроса? Онзи, който държите в семейната гробница?

— Съмнявам се — отговори Нютън. — Не съм се занимавал много с финансовата страна на историята. Винаги съм смятал парите за доста скучно нещо. Нали знаете, че инопланетяните не използват пари. Те са превъзмогнали нуждата от тях.

— Колко удобно за тях — промърмори Циния. — Професоре, не ми се иска да ви създавам още неприятности, но бихте ли имал нещо против да прегледаме старите ви архиви? Всичко, свързано с финансирането на Третата експедиция, би било от огромен интерес за мен.

— Много добре. Но не хранете празни надежди, мис Спринг. Даже да намеря името на компанията, финансирала проекта, каква полза ще имате от това?

— Не знам — призна Циния.

Тя затвори телефона, седна и дълго размишлява.

Колкото по-голяма и сложна ставаше мистерията, толкова повече се объркваха следите към истината. Или, както би казал Ник, все повече елементи от матрицата заплашваха да се разместят и да се пренаредят в безсмислени модели.

И най-смустващият фактор бе нейната връзка с господаря на матрицата.

20.

Дънкан се усмихна на Циния, когато тя се отпусна в ръцете му на препълнения дансинг.

— Тази вечер изглеждаш страхотно. Съжалявам само за това, че те е довел Честън. Е, поне ми позволи един танц.

Циния се разсмя. И двамата знаеха, че Ник не е давал разрешението си. Той разговаряше с един свой бизнес партньор, когато Дънкан се появи до нея и я покани на танц. Тя прие без секунда колебание, макар че забеляза намръщеното лице на Ник и неговото неодобрение, когато я видя на дансинга с Дънкан.

Започни така, както мислиш да продължиш, каза си тя. Ако възнамеряваше да има любовна връзка с една изключителна матрица, трябваше да наложи правилата от самото начало. А първото правило бе, че Ник не можеше да формулира всички правила. Не можеше да контролира всичко и всички. Ако опиташе, това щеше да подлуди и двамата.

Циния бе леко изненадана, когато откри, че тази вечер наистина се забавлява. Не помнеше откога не бе танцувала. Залата в Клуба на Основателите бе превърната в блестяща сцена. Желе-лед свещниците хвърляха топлата си, романтична светлина върху добре облеченото множество. През прозорците се виждаха светлините на града, искрящи отдолу, върху тъмния килим на нощта.

Тя се паникьоса за момент, когато се изправи пред проблема да си намери подходяща рокля, но Грейси Прауд, постоянната партньорка на Клементайн, ѝ се притече на помощ. Грейси познаваше модата почти толкова добре, колкото и фокусния бизнес. Тя изпрати Циния до един от любимите си бутици.

Дългото, обикновено парче плат, превърнато в елегантна рокля, което Циния откри в магазина, бе с цвета на рядък огнен кристал. Тя съхрани дълбоко в сърцето си спомена за блясъка на одобрение, който се появи в очите на Ник, когато я видя, облечена в тази рокля. Знаеше, че през идващите години ще го вади оттам, за да му се любовва.

— Прочетох във вестниците, че последното ти разширяване ти осигурило стартовата площадка, която ти беше необходима, за да пуснеш новото поколение софтуер на „Синайс“ — усмихна се тя. — Поздравления! Успя.

— Медийната атака трябва да започне утре сутринта. — Дънкан се усмихна иронично. — Изненадан съм, че си забелязала новините за „Синайс“. Връзката ти с Честън като че ли заема по-голямата част от първите страници напоследък.

Тя сбърчи нос.

— Само в таблоидите. И само защото някой си Седрик Декстър очевидно е решил да използва Ник, за да си спечели репутация на евтин фотограф.

— Като че ли върши работа. Доколкото виждам, продажбите на „Синзейшън“ са хвъркнали до небето.

— Откъде знаеш?

Дънкан се усмихна.

— Да не се майтапиш? Аз съм един от първите на опашката, за да успея да си го купя всяка сутрин.

Циния се изчерви.

— Бих искала да удуша Декстър.

Усмивката на Дънкан изчезна.

— Това е сериозно, нали? Тази работа с Честън?

— Да.

— Предполагам, че няма смисъл да те предупреждавам за него, нали?

— Няма.

— Внимавай, Циния!

— Май че е твърде късно за това. — Тя се усмихна. — Но не се тревожи за мен, Дънкан. Знам какво нравя.

— И не ти пука за клюките? — той поклати глава. — Трябваше да те наема като администратор в „Синайс“. Имаш повече кураж от всичките ми мениджъри, взети заедно.

Ник стоеше в сянката на голямото стайно папратово дърво и отпиваше от шампанското си, докато наблюдаваше как Дънкан и Циния завършват танца. Отново размишляваше. Не можеше да спре. Усещането, че нещо не е наред приличаше на ужасяващ шепот, който

тази вечер докосваше всичките му сетива, включително и онези, които функционираха върху метафизичната повърхност.

Объркващата част беше, че той вече не можеше да отдели нужната сетивна информация, която изострените му психически сетива поемаха от прилива на заплетени чувства, които изпитваше към Циния.

Искаше да я защити от Лътрел, но логиката му подсказваше, че няма причина за тревога. В крайна сметка тя се бе виждала с Лътрел в продължение на месец и половина, преди той да се запознае с нея. Ако проявяваше интерес към президента на „Синайс“, тя отдавна щеше да направи нещо. Циния доста я бива, припомни си той, когато трябва да предприеме някакви действия, за да постигне целта си.

Защо тогава, още щом я видя в ръцете на Лътрел, всяко негово мускулче се стегна така, сякаш реагираше на някаква заплаха? Той не разбираше тази част на матрицата. Емоционалният баласт задръстваше мисловния му процес.

— Добър вечер, Никълъс.

Само един човек в целия свят го наричаше Никълъс. Ник се стегна и се обърна към съпругата на чичо си Орин, Ела, застанала до рамото му.

— Здравей, лельо Ела.

Знаеше, че поздравът ще я подразни. Също като съпруга си и Ела мразеше да ѝ напомнят, че той има кръвна връзка със семейството. Тя беше дребна, кльощава жена, чиито някога красиви черти с годините се бяха изострили, а лицето ѝ изглеждаше изпито като на смъртник. Ник бе почти сигурен, че изтощеният ѝ вид е резултат от неспокойното неудовлетворение, което я ядеше отвътре.

Проучванията му из семейната история на Честън го дариха с информацията, че преди трийсет и пет години Ела се надявала да се омъжи за Бартълъмю Честън.

Когато Бартълъмю заминал за Западните острови, без да прояви никакъв интерес нито към брака, нито към семейния бизнес, тя насочила вниманието си към Орин. Ник подозираше, че именно умелите маневри на Ела бяха издигнали Орин до поста му на изпълнителен директор на „Честън инкорпорейтид“ след изчезването на Бартълъмю.

Ела получи каквото искаше, но, доколкото Ник виждаше, тя не се чувстваше особено щастлива от това.

— Изненадах се, когато Орин ми каза, че тази вечер ще бъдеш тук — отбеляза с одобрение Ела. — Не знаех, че си приет в Клуба на Основателите.

— Мога да разбера огромния ти шок. — Ник разклати шампанското в чашата си. — Западането на стандартите в наши дни е ужасно, нали?

— Сигурно смяташ това за забавно?

— Не съвсем.

Ела хвърли неодобрителен поглед към Циния, която все още танцуваше с Дънкан наред с дансинга.

— Ако възнамеряваш да се движиш в тези среди, ще трябва да бъдеш малко по-взискателен при избора си на компаньонки. Мис Спринг има известна репутация.

Ник се завъртя толкова бързо, че Ела изохка и отстъпи припряно назад. Той снижи глас и изрече едва чуто:

— Аз също. Освен всичко друго съм известен с това, че не понасям обиди към жените, които са ме удостоили с честта да бъда в тяхната компания.

Ела премигна и бързо се окопоти.

— Да не си посмял да ме заплашваш, Ник!

— Предполагам, че искаш нещо, иначе никога не би нарушила правилата си и не би разговаряла с мен пред всичките си социално приемливи приятели.

— Няма нужда от сарказъм. Искам да говоря с теб по семейни въпроси.

— Мислех, че не ме смяташ за член на семейството.

Твърде изпитите черти на Ела се стегнаха още повече.

— Не може да се отрече, че си син на Бартълмю. Целият свят може да види това. Одрал си му кожата. И поради това мисля, че е време да изплатиш задълженията си към семейството.

— Само един Честън би имал нахалството да предположи, че имам някакви задължения към това семейство.

— Сигурно знаеш, че „Честън инкорпорейтид“ има финансови затруднения.

— Да. — Той се усмихна.

Погледът на Ела стана суров, изпълнен с мрачна решителност.

— Няма да говоря със заобикалки. Преговорите на Орин с мистър Лътрел не минаха добре.

— Искаш да кажеш, че Лътрел е отказал да налее сухо в Честън?

— Много непредвидливо от негова страна, но така стоят нещата. Тази вечер Орин изчерпи всички възможности. Компанията Честън е изправена пред пълна разруха. Ти носиш отговорност и трябва да поемеш нещата в ръцете си. Ти си единственият, който притежава достатъчно капитал, за да спаси фирмата.

Ник едва не се задави с шампанското.

— Аз нося отговорност?

— Като син на Бартълмю Честън — твой дълг е да инвестираш в семейния бизнес. Орин постоянно ми повтаря, че съвсем скоро компанията трябва да получи финансова инжекция или ще се изправим пред банкрут. След няколко дни ще се свържа с теб, за да ти кажа точно колко пари са нужни.

— Изглеждаш така, сякаш току-що Завесата се е вдигнала пред очите ти. — Циния се усмихна шеговито на Ник, докато той я извеждаше на дансинга. — Нещо не е наред ли?

— Преди няколко минути проведох един удивителен разговор с леля си. — Ник я взе в ръцете си и я завъртя плавно. — Тя ме информира, че моят дълг е да инвестирам в „Честън инкорпорейтид“.

— Семейната ви фирма?

— Моят клон на семейството няма интереси в компанията.

— Разбирам. — Тя се развесели от суровата страст, която той успя да вложи в тази проста декларация.

— Защо се усмихваш?

— Няма нищо.

— Не ми пробутвай това. — Той я изгледа строго. — Струва ти се смешен фактът, че леля ми ме кара да вложя пари в компанията?

— Не. Мисля това за сигнал, че останалите членове на семейство Честън са отчаяни. Познавам това чувство.

— Какво, в името на петте ада, имаш предвид?

— На мястото на леля ти и аз щях да направя същото. За нещастие, когато „Спринг индъстриз“ тръгна към дъното, никой в

семейството нямаше достатъчно пари, за да я спаси.

— Според всички останали Честън аз не съм от семейството. — Ник притисна ръка около талията ѝ. — И не мисля, че ти щеше да паднеш на колене, пред когото и да е. Дори ако можеше да спасиш „Спринг индъстриз“.

Циния присви вежди.

— Леля ти наистина ли те моли?

— Не, не точно. — Ник издиша силно. — По-скоро изложи недвусмислено исканията си.

— Сигурна съм, че ѝ е била нужна доста смелост, за да се обърне към теб. Вероятно е очаквала да ѝ се изсмееш в лицето.

— Ти не познаваш леля ми Ела. — Ник се завъртя през тълпата танцьори с небрежна грация. — Тя очакваше още на момента да си извадя чековата книжка.

— А ти какво направи?

— Усмихнах се много учтиво и дойдох да те измъкна от ръцете на Лътрел.

— Усмихнал си се много учтиво? — Тя се намръщи. — Нито за миг не мога да повярвам. Ти никога не се усмихваш учтиво. Ник, наистина смятам, че трябва да обмислиш много внимателно тази ситуация, преди да вземеш някакви прибързани решения.

— Недей — предупреди я нежно той — се опитва да ми казваш как да се оправям със семейство Честън.

— Не бих си мечтала за нещо подобно.

— По дяволите... — Все пак прояви известен такт и погледна огорчено. — Нямах намерение да избухвам.

— Може би и двамата трябва да млъкнем и да потанцуваме.

— Добра идея. — Той отново я завъртя бавно.

Циния се отдаде на музиката и на множеството сетивни удоволствия, които изпитваше от танца си с матрица. Инстинктивното усещане на Ник за ритъм и разстояние им помагаше никога да не се сблъскват с други двойки или да променят припряно и несръчно посоката. Когато гледаше отгоре, движенията по дансинга в една голяма бална зала винаги ѝ се струваха случайни, но тя знаеше, че Ник усеща скрития модел. Резултатът от това бе грациозното им пътуване из залата.

Когато музиката приближи към края си, на него не му се искаше да я пусне. Спря в края на множеството и я погледна с напрежение в очите си.

— Мисля, че тази вечер направихме изявлението си. Всички тук знаят, че сме двойка. Хайде да се прибираме.

Тя усети как се сгорещява в директен отговор на откровеното сексуално желание, извиращо от него.

— Знаеш ли, мислех те за потаен тип.

— Не знам откъде си останала с това впечатление. — Той я хвана за ръката и тръгна към най-близката от дългата редица двойни врати, разположени от едната страна на балната зала.

Циния забеляза как няколко глави се обръщат, за да проследят придвижването им към фоайето. Зърна и няколкото дискретни погледа още когато Ник я въвеждаше в залата, но никой не подхвърли нищо гадно по техен адрес. Поне тя не чу нещо такова.

Във фоайето се бяха събрали няколко малки групички, погълнати от разговорите си. Един-двама души, бивши приятели на родителите на Циния, я забелязаха и кимнаха учтиво. Тя забеляза подозрението в погледите им, когато се обръщаха към Ник.

Ник като че ли не усещаше как те двамата привличат вниманието на всички, докато прекосяваха фоайето. Водеше я към гардероба с хладното високомерие, което сякаш бе негова втора природа.

— Чакай тук. Ще взема палтото ти. — Той пусна ръката на Циния, за да се оправи с гардеробиерката.

Колебливо движение край асансьорите накара Циния да се обърне, за да види кой я наблюдава.

И се втренчи право в лицето на Рексфорд Ийтън. За пръв път се срещаше с него от деня, в който фотографът от таблоида им направи онази пагубна снимка на излизане от спалнята.

Рексфорд определено се стъписа като я видя. Стоеше до жена си Бетани и до третия член на тяхното интимно трио, високата и изискана Дария Гарднър.

Циния си каза, че би трябвало да е подготвена за това. В крайна сметка семейство Ийтън бяха членове на Клуба на Основателите от три поколения насам. А бързото изкачване на Дария Гарднър до висините на политиката беше щедро финансирано от даренията на хора, движещи се в тези среди.

Бяха минали осемнадесет месеца от избухването на скандала по страниците на таблоидите, но гневът и отвращението на Циния кипнаха в нея, сякаш това се бе случило вчера. Проклети да са всички, помисли си тя. Те се измъкнаха невредими, но тя все още се опитваше да се възстанови след пораженията, които нанесоха на бизнеса ѝ тези трима тайни любовници.

Единственото ѝ успокоение в този момент беше, че и тримата изглеждаха изумени, след като я видяха. Не по-малко изумени от нея самата. Тя се почувства особено доволна, когато видя отчетливото безпокойство, пламнало в очите на Рексфорд.

Циния дари Рексфорд, Бетани и Дария с най-студената си усмивка и им обърна демонстративно гръб.

Видя, че Ник е застанал зад нея. Палтото ѝ висеше на ръката му.

— Спокойно — промълви той. Беше вперил поглед в тройката.
— Натъкна се на стари познати?

— Нищо важно.

— Виждам. — Той наметна палтото върху раменете ѝ, хвана я за ръката и тръгна към асансьорите.

Върху Циния се спусна предчувствие за надвиснала беда. Не трябваше да си талант-матрица, за да се досетиш, че векторът на пътеката, която Ник избра, щеше да ги заведе много близо до Рексфорд, Бетани и Дария.

— Хей, Ник...

Той не ѝ обърна внимание.

Еlegantната тройка сякаш разбра, че към тях приближава хищник. Като малко стадо от подплашени кози-овце те се обърнаха, за да се стопят в навалищата, но скоро се озоваха заклещени между стената и бара. Докато осъзнаят, че са притиснати и нямат път за бягство, Ник и Циния връхлетяха върху тях.

Можеше да е забавно да видя нервната тревога в очите им, помисли си Циния, ако не знаех, че Ник нарочно избра именно този път към асансьорите. Той си беше наумил нещо и то я тревожеше.

— Помисли за почтеността — предупреди го шепнешком тя.

— Почтеността винаги е на преден план в мислите ми. — Той огледа тройката с мързеливия интерес на лъво-пард, който случайно е попаднал на хваната в капан плячка. Приближи още.

Рексфорд, Бетани и Дария се опитаха да се измъкнат дискретно встрани, но Ник не ги пусна. Очите му горяха с опасно очакване, когато той почти се опря в рамото на Рексфорд.

— Добре, добре — промърмори Ник с равен глас, който успя да стигне до малката група, застанала до бара. — Ще погледнеш ли това, Циния. Знаеш старата поговорка, че двама са компания, а трима са син-сексшоу.

Циния изохка едва чуто. Дяволът бе пуснат на свобода в Клуба на Основателите. Щеше да настане истински ад.

Рексфорд премигна няколко пъти. Устата му се отвори и се затвори, а лицето му почервения като домати.

— Какво означава тази груба забележка?

Очите на Бетани се ококориха тревожно.

— За Бога, Рекс, не прави скандал...

— Не му позволявай да те провокира, Рекс — предупреди го Дария със студен авторитет.

Ник се усмихна на Рексфорд.

— Коя доминира, Рекс? Или двете се изреждат с малките камшичета и с белезниците?

— Копеле — успя да прошепне дрезгаво Рексфорд. — Изчезвай отгук.

Дария пое атаката. Тя погледна към Ник с ледено презрение.

— Виждам, че Клубът на Основателите е снижил критериите си за приемане на нови членове.

Това бе прекалено за Циния. Тя се усмихна мило на Дария.

— Определено. Иначе как може да се обясни присъствието на трима души с толкова авангардно мислене като вас и семейство Ийтън?

Очите на Бетани присветнаха.

— Бих ви посъветвала да си мерите думите, мис Спринг. И без това напоследък ви правят достатъчно реклама в таблоидите.

— Винаги съм съжалявала жестоко, че преди осемнадесет месеца вие тримата не привлякохте вниманието им така, както го привлякох аз — промърмори Циния.

Рексфорд пристъпи към нея със свити в юмруци ръце.

— Още една дума, мис Спринг, и ще насъскам адвокатите си срещу вас. Докато приключат, ще останете без петаче.

— Не отправяйте заплахи, които не можете да изпълните, Ийтън — посъветва го спокойно Ник. — Няма да се обадите на адвокатите си. Рексфорд се завъртя към него с вдигната брадичка.

— Проклет да съм, ако не го направя, ако вие двамата не ни оставите на мира. А сега изчезвайте. Този клуб е за свестни, цивилизовани хора, не за копелдашки отрепки от островите.

На Циния ѝ причерня.

— Да не си посмял да го наричаш отрепка. Ник Честън е джентълмен. Ти, от друга страна, си един лицемерен изтърсак на паяк-жаба, Рексфорд Ийтън. Не изпита никакви угризения, когато ме хвърли на хиените от пресата, за да прикриеш удобната комбинация с жена си и мис Гарднър.

Лицето на Дария се скова.

— Говорейки за удобни комбинации, мис Спринг, как се чувствате като настояща любовница на знаменития Ник Честън? Предполагам, че в това положение имате някои интересни финансови предимства.

— Това е нищо в сравнение с финансовите предимства, които политик като вас получава от преспиването със семейство Ийтън — върна си Циния.

Бетани ахна.

— Ти, малка курвичке. Не мога да си представя защо са пуснали теб или мистър Честън на този бал.

Ник хвана Циния за ръката и я дръпна назад, преди да успее да забие нокти в гърлото на Дария.

— Мисли за почтеността — прошепна ѝ той. Но очите му блестяха.

— Това преля чашата. — Рексфорд присви юмруци. — Още сутринта ще се обадя на адвокатите си.

Ник го погледна.

— Преди да им се обадите, предлагам да поговорите с племенника си Уорън. Той ми дължи над шейсет хиляди долара. Засега това е личен въпрос. Но определено мога да разглася информацията за този дълг. Сигурен съм, че тя ще се превърне в интересно четиво за таблоидите.

Лицето на Рексфорд стана мораво.

— Защо... ти... ти, копеле... — Пристъпи заплашително напред.

— Рекс, недей — извика Дария.

Ник се ухили.

— Чу я. Долу, Рекс. Всъщност колко надолу можеш да паднеш?

Рексфорд изскърца яростно със зъби и замахна със страничен удар.

— Ник, внимавай — извика Циния.

Някой на бара изпищя.

Една позната фигура изскочи в коридора, водещ към стайте за отдих.

— Пълна синергетика! — извика щастливо Седрик Декстър. Вдигна фотоапарата си и улови сцената.

Светкавицата експлодира точно когато Ник се строполи драматично на пода.

Циния не откъсваше поглед от затворените врати на асансьора, който ги носеше към гаража двайсет етажа по-надолу.

— Не мога да повярвам! Скандал из свещените зали в Клуба на Основателите!

— Хей, такива неща стават и в най-добрите заведения. — Ник стегна възела на черната си папийонка. — Нищо не е станало.

— Не е станало? — Тя едва не онемя. — Тази снимка, която направи Декстър, утре ще се появи на първата страница в „Синзейшън“.

— И преди сме се появявали там — успокои я Ник. Изглеждаше забележително весел.

Тя пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Какво стана с твоите планове да станеш почтен?

Той се усмихна, когато асансьорът се плъзна към крайната си точка.

— Постоянно ти повтарям, че почтеността е стока. Мога да си я позволя.

Циния видя как вратите се отварят и разкриват тъмните очертания на третия етаж от подземния гараж.

— Между другото, искам да се отбележи, че този път вината не беше моя. Ти започна скандала.

— Имах си помощник — очите на Ник грейнаха палаво. — Мислех си, че работим добре заедно, партньоре.

Тя погледна назад през рамото си и излезе от асансьора.

— Ти падна нарочно. Юмрукът на Ийтън мина на цяла миля покрай теб.

— Не че не се опита да ме удари...

Тя го погледна замислено.

— Племенникът на Рексфорд Ийтън наистина ли е увиснал в казиното?

— Да.

— Обзалагам се, че си го подмамил — обвини го тя. — Нещо повече, обзалагам се, че си планирал цялото това сблъскване с Ийтън, жена му и Дария Гарднър.

— Виж, Циния, как бих могъл да знам, че ще ги срещнем тази вечер? — Ник я последва към гаража.

— Може би не си знаел, че ще стане тази вечер. Но си знаел, че рано или късно ще ги срещнем, след като ходим на подобни церемонии. Нещо повече, знаел си, че Рексфорд най-вероятно ще те заплаши със съд, когато това стане.

— Имаше такава възможност.

— И си уредил нещата така, че племенникът му да изпадне в неудобно финансово положение към твоето казино, преди да предприемеш тазвечерния си ход.

— Ставаш много добра в конспиративните теории — отбеляза с одобрение той.

— Ами като се движа покрай теб.

— Светлините. — Смяхът изчезна за миг от погледа на Ник.

— Какво?

— Циния, ела тук. — Ник се пресегна към нея.

— Какво има? — В този миг тя осъзна, че всички лампи в тази част на гаража са изгасени.

Но беше твърде късно да се оттеглят в безопасния асансьор.

Тя чу зад себе си бързи стъпки и когато се обърна, видя как двама мъже изскачат от плътния мрак между паркираните коли. От пролуката между затварящите се врати на асансьора се процеди достатъчно светлина, за да може да види маските върху лицата им и ножовете в ръцете им.

— Не мърдай — извика единият. — Никой да не мърда.

— О, Боже, Ник! Внимавай!

Ник мина покрай нея в плавна, тиха, буквално смъртоносна атака. Тя видя как двамата нападатели спират шокирани на място, объркани от това, че една от жертвите им ги напада.

— Той е луд — изкрещя единият.

— Не толкова луд, колкото ще бъде след малко. — Другият размаха диво ножа си.

И после Ник връхлетя върху него. Циния чу как ножът изтрака върху бетонния под на гаража.

— Хвани го! — Вторият нападател залитна назад и се удари силно в капака на една кола.

— Не трябваше да става така — извика първият.

Циния гледаше ужасена как сенките на тримата мъже се сливат. Огледа се отчаяно, търсейки някакво оръжие. Едва успя да различи очертанятията на металния варел за боклук, поставен до асансьора.

Грабна капака и се втурна към счепкалите се мъже. Неясният блясък, процеждащ се от другия край на гаража, ѝ позволи да различи Ник от двамата му нападатели.

Един от тях лежеше на пода и пъшкаше. Циния забеляза, че се е хванал за слабините. Другият се претърколи пъргаво покрай краката ѝ и бързо се изправи. Втурна се назад към асансьора.

Ник скочи от пода и хукна след него.

Циния видя, че нещо проблесна в мрака.

— Ник, ножът все още е у него.

Падналият на земята, който все още се държеше за слабините, се опита да се изправи на крака. Хвърли се към падналия си нож.

— Не си го и помисляй — кресна Циния. После завъртя капака към главата и раменете му. Той се строполи на пода и остана да се вайка там.

Тя срита ножа под една кола и се завъртя кръгом. Чу неприятен тъп звук, когато Ник притисна жертвата си в стената. Ножът падна от ръката на нападателя.

Ник заби юмрук в диафрагмата му.

Циния чу шум от разбито стъкло и слабо съскане.

— Наслаждавай се, шибаняк. Това е за сметка на заведението. — Преди нападателят да се свлече на пода и да припадне, гласът му беше неясен, но несъмнено триумфален.

Ник стоеше абсолютно неподвижен в сенките, взирайки се в падналия човек. Не каза нищо.

— Ник?

Циния бе пометена от невероятен ужас, усещане, каквото никога преди не беше изпитвала. Беше станало нещо много, много лошо.

— Ник? — Тя пусна капака на варела за боклук и хукна към него. — Ранен ли си? Поряза ли те?

— Не. — Шепотът на Ник се чуваше едва-едва, невероятно далечен. — Не ме е порязал.

В този момент вратите на асансьора се отвориха. Оттам излязоха две двойки.

— Какво, по дяволите, е станало с осветлението? — попита един от мъжете.

— О, мили Боже... — ахна една жена.

Четиримата се втренчиха шокирани в двамата мъже, проснати на пода на гаража.

— Какво става тук? — попита другата жена. — Джордж, извикай полиция.

Циния не им обърна внимание. Втренчи се в замръзналия на място Ник. В светлината, процедила се през вратите на асансьора, успя да види последните следи от бялата мъгла, която го обви за няколко секунди. Тя се разсейваше бързо, но шеметният ужас в очите му сякаш щеше да остане там завинаги.

— Ник, какво има? — Тя се пресегна към него, сграбчи го за раменете и се опита да го разтърси. Все едно да се опиташ да разтърсиш планина. — Кажи ми какво има?

— Луда мъгла. Веднага щом го ударих, той счупи шишенцето в лицето ми. Трябва да е била много чиста дрога. Поех огромна доза.

— Ник, всичко е наред, няма да умреш от свръхдоза луда мъгла. Ще те заведа в болницата.

— Не. Няма да умра. — Очите му пламнаха от ужас. — Ще стане нещо по-лошо, много по-лошо.

— Какво? — Тя го обви с ръце и го притисна силно. — Какво ти става от дрогата? Кажи ми. Кажи ми, по дяволите!

— Виждам хаоса — отговори немощно той. — След няколко секунди ще се озова наред него. И няма връщане назад. Ще полудея, Циния. Свържи се с Федър. Той знае какво да прави. Има инструкции.

Циния едва не се задуши от ярост и страх.

— Инструкции за какво!

Той взе ръката ѝ в своята и стисна силно пръстите ѝ.

— Обещай ми, че ще му се обадиш бързо. Обещай ми!

— Да. Ще му се обадя.

— Искам да ти кажа нещо.

— Запази го за после. — Тя го блъсна към асансьора. — Ще те заведа в стаята за спешни случаи.

— Не. Трябва да ти го кажа сега. Докато все още мога.

— Какво е то?

— Обичам те, Циния.

21.

Хаосът се търколи към него, приливна вълна от мрак, който щеше да погълне матрицата на неговата душа. Лицето на Циния бе единственото нещо, което познаваше. Знаеше, че няма да го има за дълго. Искаше му се тя да се усмихне само още веднъж. Искаше да задържи спомена близо до себе си, когато бурята връхлетеше отгоре му.

Но тя го гледаше строго.

— Ник, Ник, чуваш ли ме?

Той се опита да се пресегне и да докосне лицето ѝ, но ръката му не се подчини на заповедта. Вместо това пръстите му се свиха в юмрук. Опита се да използва юмрука, за да отблъсне въртящите се светлини, но те бяха твърде много.

Лицето на Циния изчезна в дълбините на нощта. Паниката, която той се опитваше да заключи, се освободи. Хвърли се към мястото, където стоеше тя преди секунда, но нея вече я нямаше там.

— Циния! — Викът му отекна във ветровете на хаоса. Не знаеше дали го е изрекъл на глас, или звукът съществуваше само в главата му.

Луд. Той полудяваше. Втренчи се в дълбините на тъмните вълни, връхлитащи върху него, и осъзна, че гледа силите на собствената си психическа енергия, които се въртяха извън неговия контрол.

— Ник, слушай ме. Не смей да ми се изплъзваш! Чуваш ли ме?

Циния му крещеше. Гласът ѝ го настигна през гръмотевицата от безсмислени шумове. Ето ти я Циния! Нищо не можеше да я задържи дълго. Когато трябваше да каже нещо важно, тя правеше всичко възможно, за да разбере дали я е чул.

— По дяволите, Ник, обърни ми внимание! Стисни ми ръката, ако ме чуваш.

Той не знаеше как да инструктира пръстите си.

— Ник, дръж се! Линеяката вече е тук.

В бурята се появиха още светлини. Безсмислени.

Никой лекар не можеше да го спаси от морето на хаоса. Той се опита да се закотви, но нямаше за какво да се хване. Самият свят вече не беше стабилен.

Матрицата се разпадаше, разбивайки се на милиони парченца безсмислена информация. Никакви връзки. Никакви функции. Никакъв модел.

Истински ужасното нещо беше, че след малко той вече нямаше да може да построява такива логически, свързани мисловни конструкции. Нямаше да осъзнава собствената си лудост.

След няколко секунди щеше да бъде уловен завинаги в капана на хаоса.

— Ник, обърни ми внимание! Искам да се свържеш с мен.

Знаеше, че това е гласът на Циния, но вече не можеше да разбира думите.

— Свържи се, дяволите да те вземат! Направи го сега!

Нещо се появи във вихрушката на мрака. Стабилен блестящ предмет. Чист като кристал. Той се втренчи в сиянието с жаден копнеж. В него се надигна огромна нужда.

— Фокусирай таланта си през призмата, Ник. Не мисли за нищо друго. Просто изпрати силата си през призмата. Аз ще я задържа. Ще бъдеш спасен.

Спасен! Той щеше да бъде спасен, ако успееше да разбере какво говори гласът.

Призмата проблесна, недокосната от бурята, която виеше около нея. Ник положи усилия да стигне до кристала. Ако успееше да го докосне, щеше да бъде спасен.

Това бе най-дългото пътуване в живота му. Насред пътуването той забрави защо се бори да си проправи път през яростните вълни на неконтролираната енергия. Знаеше само, че трябва да стигне до призмата. Тя го привличаше със сила, която можеше да устои на хаоса.

— Ела при мен, Ник! Фокусирай енергията през мен. Прекарай я през призмата.

Още една несигурна стъпка и той успя да се докопа до кристала. Най-накрая имаше нещо солидно, в което да се вкопчи във вихрушката на мрака, обвила метафизичната повърхност.

Ветровете на психическата енергия пищяха около него, опитвайки се да го откъснат от кристала.

Яростта му се развилия.

— Не! Аз съм господарят на матрицата! Някъде в мрака той дочу плах отговор.

— Да, Ник. Ти си господарят на матрицата. Ти контролираш енергията. Тя не те контролира. Не и ако не й позволиш. Дадох ти призма. Използвай я. Използвай я, по дяволите...

Никой не можеше да го откъсне от котвата му. Той се вкопчи в призмата с дивашка решителност. Избра най-близката вълна хищна енергия и я запрати в блестящия кристал.

За негово удивление тя се подчини на волята му. Втурна се през призмата и излезе оттам като ивица от контролирана енергия.

Той посегна към следващата сгромолясваща се вълна. Тя също влезе в призмата като парченце хаос и беше трансформирана в контролируема ивица от сила.

Грабна друга.

И друга.

И нов страх замести стария. Ами ако призмата не издържи на толкова много сурова енергия.

Но кристалът не се поколеба, нито отслабна, докато прекарваше сила през него.

Хаосът бавно избледня. Психическият талант, който се втурваше през кристала и ревеше по метафизическата повърхност, беше силен както винаги, но благодарение на призмата той представляваше една контролируема сила.

След като можеше да го контролира, той нямаше да бъде погълнат от хаоса. Нямаше да полудее, докато продължаваше да захранва призмата с енергия.

— През последния час той като че ли доста се поуспокои — отбеляза лекарката. На табелката на ревера й пишеше:

Д-Р МИЛДРЕД ФЪРГЮСЪН

Тъмнокафявата ѝ кожа блестеше топло под светлините на мониторите край леглото.

Лампите на тавана бяха изгасени, за да се създаде по-комфортна обстановка за пациента. Стандартна процедура в случаите на свръхдоза луда мъгла, обясни доктор Фъргюсън. Но Циния не беше

сигурна дали Ник е забелязал това. Колкото до нея, тя не осъзнаваше нищо друго, освен битката за оцеляване, която се водеше върху метафизическата повърхност.

Доктор Фъргюсън погледна към Циния.

— Може би ще преодолеем кризата.

— Не сте ли сигурна?

— Луда мъгла е непредвидима дрога. — Кафявите очи на доктор Фъргюсън бяха мили, но разтревожени. — Появи се по улиците едва преди няколко месеца и ние все още не знаем много за нея. Научихме, че въздейства на хората по различни начини, в зависимост от син-психоособеностите на пациента.

— Ник е матрица.

— Казахте го. Нека да бъде откровена — никога не сме виждали талант-матрица под въздействието на мъглата, да не говорим за матрица от висок клас. Не знаем какво може да се очаква.

— Разбирам. — Не й беше лесно да разговаря с доктор Фъргюсън, докато поддържаше фокуса върху метафизичната повърхност. Сега през призмата се изливаше толкова сила, че Циния едва успяваше да се концентрира върху нещо друго.

— Мис Спринг, сигурно знаете, че хората, които демонстрират таланта си в областта на синергетичния матричен анализ, са най-малко разбрани от син-психоекспертите.

— Знам.

— Липсата на информация е отчасти по вина на самите таланти, разбира се. По природа те са потайни и саможиви. Не позволяват да бъдат проучени и изследвани по най-подходящия начин. — Доктор Фъргюсън въздъхна. — За нещастие това означава, че когато станат такива произшествия, ние притежаваме много ограничена син-психоинформация, която да ни води.

— Колко време наркотикът ще бъде активен в организма му?

— За щастие лудата мъгла се разгражда сравнително бързо. По-голямата част от него ще изчезне след няколко часа. — Доктор Фъргюсън се поколеба. — Трябва да ви предупредя, че един от проблемите в този случай е, че приетата доза е била изключително голяма и от много чисто вещество.

— Той възвърна контрола си върху метафизическата повърхност. Контролът на психическата енергия изчерпва всичките му сили, но той

се справя.

Тъмните вежди на доктор Фъргюсън се сключиха.

— Вие все още ли поддържате фокуса му?

— Да.

— Много малко призми могат да работят продължително време с матрици. Те не са напълно нормални.

Циния се усмихна уморено.

— Аз не съм съвсем нормална призма.

— Дори да е така, вие сигурно приближавате до фазата на психическото изтощение. Колко още ще можете да поддържате фокуса?

Циния стисна ръката на Ник.

— Колкото му е нужно.

Той чу гласове. Мъж и жена, които запазиха разума му. Те спореха.

— Махай се оттук, Федър. — Жената беше вбесена. — Казах на сестрата да не пуска никого в тази стая.

— Не ми заповядвайте, мадам. Аз не работя за вас. Работя за Ник. Защо не ме извикахте, когато това се случи?

— Бях твърде заета, докато го откарвах в болницата.

— Говна на прилеп-змия. Трябваше да кажете на някого да се обади. А вместо това трябваше да разбере от Нелсън Бърлтън в късните новини.

— Не приближавай до леглото, проклет да си! — Сега жената направо подивяваше. — Ако не се отдалечиш от него, ще крещя за помощ.

— Хей, пусни ми ръката. Какво ти става, по дяволите? Имам право да посетя шефа си в болницата. Да му дойда на свиждане.

— Ти не си му дошъл на свиждане. Ти си дошъл, за да го убиеш.

— Какво? Да убия Ник? Пет ада! Ти да не си се побъркала?

— Той ми каза, че имаш инструкции — подхвърли мрачно жената. — Че знаеш какво да правиш в подобна ситуация.

— Да. Така е. Имам инструкции.

— Единственото нещо, от което Ник се страхува, е възможността да полудее. Казал ти е, че ако стане нещо такова, той иска да го

избавиш от това нещастие, нали? Но той не полудява, Федър. В момента го фокусирам. Ще се оправя.

— Ако мислиш, че Ник би помолил някого да му пререже вените, лудата тук си ти, мадам. Никога не би стоварил такава бреме върху някой друг. Ако искаше да се самоубие, той щеше да си свърши работата сам.

— Искаш да ми кажеш, че не си дошъл, за да го убиеш?

— Не, по дяволите! Дойдох, защото съм негов приятел и защото съм му заместник в работата. Ако нещо се случи с него, аз трябва да се грижа за казиното.

— Какво имаш предвид?

— Мадам, Ник има неколкостотин служители в Честън пелъс. Хората зависят от него. Той има задължения.

— И ти трябва да се погрижиш за тези задължения, ако той не е в състояние, така ли?

— Точно така, мадам. Време беше да се сетите.

— Е, с него няма да се случи нищо. — В гласа на жената се усещаше абсолютна убеденост. — След няколко часа той ще бъде добре. Лекарката казва, че последните остатъци от лудата мъгла ще се изчистят от организма му до сутринта.

— Радвам се да го чуя.

— Защо тогава не си тръгваш? Ще ти се обадя, когато дойде в съзнание.

— Знаеш ли какво? Ти си дори по-подозрителна от него.

— Тръгвай. Веднага!

— Добре, добре. Знаеш ли, че си голяма работа? Чудя се дали шефът знае каква беля си взема с теб.

— Федър?

— Да?

Ник казва, че имаш връзки по улиците.

— Е, и?

— Ако искаш да направиш нещо полезно — изрече бавно и отчетливо жената, — защо не накараш хората си да потърсят двамата мъже, които направиха това. В онази бъркотия и двамата избягаха преди пристигането на ченгетата.

Настъпи кратка тишина.

— Същото, което си мисля, ли казваш, мадам?

— Това не беше обикновен опит за грабеж. Онези двамата ни чакаха, когато излязохме от асансьора. Лекарката казва, че дозата наркотик, която Ник е приел, е била много силна и чиста. Ако онези двама наркомани са имали вечерната си доза, защо ще си правят труда да ни ограбват?

— Разумно. Ако вече са си имали луда мъгла, единственото, за което щяха да си мислят, щеше да е как да се понесат върху нея. Мъглявите глави не се притесняват много за бъдещето. Единственото, което ги тревожи, е как да си набавят следващата доза.

— Дватама, които ни нападнаха, не приличаха на дрогирани. Нещо повече, сигурна съм, че чух как единият извика нещо за това как Ник скоро щял да полудее.

— Може би си права — съгласи се с нея мъжът, когото тя нарече Федър. — Може би е най-добре да свърша нещо полезно.

— Направи го.

Ник се развесели от лаконичния, властен тон на жената, но не можеше да се разсмее върху метафизическата повърхност. Беше погълнат от усилията си да изтласква сурова сила през блестящия кристал.

Най-напред усети топлината. Ръката ѝ бе обвила неговата. Той усети как приятната горещина от дланта ѝ се процежда през пръстите му. После осъзна, че цялата лява половина на тялото му е топла. Усети извивката на бедрото ѝ, притиснато в него.

Той отвори очи и видя тясната ивица лунна светлина, която бе успяла да се промъкне през спуснатите щори. Когато обърна глава върху възглавницата, видя, че Циния е заспала до него.

Не знаеше кога най-накрая бе приключил борбата си с демоните на своята психическа енергия. Знаеше само, че в един момент от безкрайната нощ, благодарение на Циния, той най-накрая постигна състоянието на спокойно изтощение. Тя задържа фокуса, докато бурята премине.

Даже една пълноспектрална призма би трябвало да изгори бързо, изправена срещу непрестанните вълни от суровия, висококласен талант-матрица, с който Циния успя да се справи нощес. Психическото изгаряне бе естествен начин за защита на призмите да не се претоварят и да не попаднат под контрола на таланта, чието енергийно ниво е по-

високо от това на призмата. Изгарянето беше временно състояние. Неприятно, но не постоянно.

Но Циния не изгоря. Тя запази цялата си сила. Ник се усмихна, като си помисли за това.

Миглите ѝ трепнаха. В продължение на няколко секунди тя не можеше да се ориентира. После ококори очи.

— Ти си буден!

— И съвсем нормален, благодарение на теб.

Тя седна в леглото.

— Мили Боже, уплаши ме до смърт...

— Повярвай ми, не може да си била толкова уплашена, колкото бях аз. — Той се протегна и прокара ръка по разрешената ѝ коса. — Никога не съм се радвал да видя някого, както се радвам сега, когато виждам теб.

— Добре ли се чувстваш?

— Никога не съм бил по-добре. — Той се усмихна. — Което е доста удивително, вземайки предвид факта, че прекарах нощта в компанията на един истински психически вампир.

Тя се преви одве. Очите ѝ се ококориха.

— Ти ме наричаш психически вампир?

— Наричам те моя, Циния Спринг. — Той я дръпна върху себе си и я целуна страстно.

Когато я пусна, тя му се усмихна. Но в очите ѝ се четеше огромна тъга, която го разтревожи почти колкото ветровете на хаоса.

— Циния?

— Не се движи. Трябва да извикам доктор Фъргюсън.

Вратата се отвори веднага щом Циния натисна копчето. В стаята влезе жена на средна възраст, облечена в омачкана медицинска престилка. Изглеждаше уморена, но когато видя, че Ник е седнал на леглото, тъмнокафявите ѝ очи светнаха от удоволствие.

— Добре дошъл обратно на физическата повърхност, мистър Честън. Аз съм доктор Фъргюсън. — Тя приближи до леглото. — Малко ни разтревожихте. Но мис Спринг ни увери, че сте зает другаде.

— Много зает. — Ник разтърка наболата си брада. — Кой ден е днес?

— Сутринта след бала — отговори доктор Фъргюсън с бърз и изненадващ кикот. — Вие с мис Спринг сигурно ще се развълнувате,

като разберете, че за вас пише във вестниците.

— За нападението в гаража? — попита Циния.

— Не точно. — Доктор Фъргюсън вдигна един брой на „Синзейшън“.

Циния изпъшка.

— О, не отново...

Ник погледна снимката си — проснат върху пода във фоайето в Клуба на Основателите. На снимката Циния бе коленичила загрижена до него. Рексфорд Ийтън стоеше над него със свити юмруци. По лицата на Дария и Бетани се четеше яростно слисване. Няколко добре облечени зрители ги гледаха шокирани.

— Не бързайте — успокои ги доктор Фъргюсън, — аз трябва да видя един друг пациент. — Изглеждаше много весела докато излизаше от стаята.

Ник прочете първия абзац от историята.

Живот във висшето общество. Снощи събитията се развиха много лошо за Ник Честън. След този неприятен сблъсък с една от старите изгори на „Алената дама“ той се озова в болницата след нападение в гаража на Клуба на Основателите. Не се знае нищо за състоянието му, но слуховете говорят, че един от нападателите го ударил с доза луда мъгла. Чудя се дали нещата на Западните острови не са били малко по-цивилизовани?

— Не се вълнувай, Ник. — Циния го докосна по рамото. — Все още се възстановяваш. Трябва да запазиш спокойствие.

Ник се усмихна с дълбоко удовлетворение.

— Че защо да се вълнувам? Този път Седрик Декстър най-накрая улучи десетката.

— Какво имаш предвид?

Той потупа с пръст по вестника.

— Имам предвид, че с тази снимка имам основания за дълъг процес, чрез който Рексфорд Ийтън ще се влачи по съдилищата в продължение на месеци.

Циния присви очи.

— Ти го предизвика нарочно, нали? Знаеше, че Седрик Декстър дебне във фойето?

— Видях го, когато отидох да ти взема палтото. — Ник хвърли поглед върху следващия абзац от статията. — Предполагам, че е прекалено да се надявам Декстър да е включил и описание на двамата нападатели.

— Федър ги търси. — Веждите на Циния се склочиха бързо. — Ник, за този процес. Наистина смятам, че това не е добра идея. Оценявам, че искаш да отмъстиш на Ийтън и Дария за онова, което ми причиниха, но една дълга съдебна битка ще струва цяло състояние.

— Мога да си я позволя.

— Ти винаги говориш така. Но някои неща просто не си струват цената и това е едно от тях. Остави го. Ник. Тази снимка е достатъчно наказание за онези тримата. Ще минат седмици, преди да се забрави скандалът.

Тя вероятно е права, помисли си той, но не му се искаше да се откаже от току-що скалъпената си схема. От друга страна, последното, което му се искаше в момента, бе да спори с Циния. Меланхоличното изражение, което забеляза в очите ѝ няколко минути преди това, все още го тревожеше.

— Ще си помисля за това — успокои я той.

Няколко часа по-късно той все още размишляваше за тъгата в очите на Циния и тогава вратата се отвори с трясък. Към леглото се запъти видение в черна кожа, капси и вериги. Късата, чисто бяла коса, беше настръхнала. Тъмните очи блестяха свирепо.

Ник остави бележника, в който записваше инструкции за Федър.

— Предполагам, че вие сте Клементайн Малоун.

— Дяволски прав сте. — Клементайн вдигна ботуша си върху най-близкия стол и подпря лакът върху опънатата кожа по бедрото си. — Мисля, че трябва да си поговорим.

— За Циния?

— Да. За Циния. Тя работи за мен и аз се грижа за своите служители. Опитах се да не се меса в това, но нещата стигнаха твърде далеч. В името на петте ада, какво сте си наумил, Ник Честън?

— Харесва ми нейната компания. Какво ви кара да мислите, че съм си наумил нещо повече от очевидното?

— Говна от прилеп-змия! Вие сте матрица. — Клементайн се намръщи. — Талантите-матрици са всичко друго, но не и очевидни. Колкото по-силни са, толкова по-потайни, саможиви, манипулативни и дяволски подли стават.

— Спечелили сме си лоша репутация.

— Така е. Предполагам, че ще върнете на клиентите си всичките пари, които сте им взели във вашето казино, нали?

— Не съм казал, че съм глупав.

— Никой не ви обвинява в глупост. Какви са намеренията ви за Циния?

— Намеренията ми?

— Знам, че сте регистриран тайно в една брачна агенция. Знам също, че регистрацията на Циния е анулирана, защото тя бе обявена за несъчетаема. Което означава, че не планирате да се ожените за нея.

— Винаги ли правите прибързани заключения?

— Стига, Честън! Циния казва, че искате съпруга от богато семейство от висшето общество. Някога нейният клан отговаряше на този критерий, но вече не е така. Освен това, даже във всяко друго отношение нещата да бяха наред, съмнявам се, че вие двамата можете да бъдете съчетани. Всеки знае, че агенциите не съчетават висококласни таланти с пълноспектрални призми.

— Чувал съм, че понякога го правят.

— Не ми ги разправяйте тия! — Устата на Клементайн се изкриви презрително. — Циния казва, че имате план да си купите почтеност.

— Планът е добър. Нещо повече, той работи.

Клементайн го изгледа с насмешка.

— Нима ежедневните снимки в „Синзейшън“ са част от великия ви план?

— Дребни фалове — увери я той. — Няма да им позволя да се изпречат на пътя ми.

— Съмнявам се, че нещо може да се изпречи на пътя ви. — Тя свали крака си от стола и постави ръце върху яките си бедра. — Значи се връщаме на основния въпрос. Къде се вписва Циния във вашата матрица?

— Ще се ожения за нея.

Клементайн зяпна и се вира в него в продължение на няколко секунди. Когато затвори уста, зъбите ѝ изтракаха.

— Да не сте луд?

— Май че бях за малко. Но вече не съм.

— Споделял ли сте с Циния плана си да се ожените за нея?

— Не. И ще ви бъда благодарен, ако си затваряте устата, докато аз се погрижа за тези неща.

— Защо, по дяволите, ще се жените за нея?

— Тя казва, че е влюбена в мен — обясни Ник.

— Боях се от това. Но няма никакво значение. Тя никога няма да се омъжи за някой, който не ѝ подхожда. А тя е несъчетаема.

— Аз съм влюбен в нея.

— Мисля, че говорите за страст, не за любов. А може би ви харесва и фактът, че тя може се справя с таланта ви. — Клементайн изсумтя. — Една матрица лесно може да обърка това с любовта.

— Сега разбирам каква е разликата — отсече твърдо Ник. — Една матрица може да направи най-добрите връзки само когато погледне хаоса в лицето.

— Така ли мислите? — Клементайн определено изглеждаше скептично настроена. — Но има и още един проблем. Вие двамата едва ли можете да бъдете съчетани. Особено след като регистрацията на Циния вече е анулирана.

— Не се безпокойте за това. Имам план.

Звънът на телефона събуди Циния. Тя отвори очи и погледна към часовника до леглото. Почти четири следобед. Беше спала почти цял ден, след като сутринта се върна от болницата. Дългата нощ бе изтощила както психическата, така и физическата ѝ енергия, но тя усети, че се възстановява бързо.

Заслуша се в телефонния секретар.

Циния? Обажда се леля ти Уили. Цял ден се опитвам да се свържа с теб. Защо не ми каза, че мистър Честън е член на Клуба на Основателите? Не си споменавала, че ще присъстваш на годишния благотворителен бал. Между другото, чудя се дали мистър Честън

не трябва да обмисли един процес срещу онзи ужасен таблоид и срещу Рексфорд Ийтън. Обади ми се веднага щом чуеш съобщението.

Циния усети новата нотка на уважение в гласа на леля си. Той вече беше мистър Честън, нали? Може би Ник беше прав. Може би човек можеше да си купи почтеност. Една-единствена негова снимка в Клуба на Основателите, макар и проснат на пода във фойето, и леля Уили започна да обмисля евентуалните възможности.

Циния стана от леглото и тръгна към душа. Телефонът звънна отново точно когато тя се канеше да влезе в банята. Спря на прага и се заслуша.

Цин? Аз съм, Лио. Току-що се върнах от болницата. Ник се оправя. Лекарката каза, че иска да го задържи още няколко дни под наблюдение, но аз имам чувството, че той ще се изпише сам. Обадих се да видя какво правиш. Предполагам, че още спиш.

Циния изтича през стаята и вдигна телефона.

— Здравсти, Лио. Будна съм. Тъкмо влизах под душа.

— По-добре ли се чувстваш? Снощи се притесних за теб. След като свърши с фокусирането за Ник, изглеждаше така, сякаш са те влачили през Западните острови.

— Няма нищо по-хубаво от това да си имаш малко братче, когато искаш да узнаеш истината. Възстановявам се бързо. Почти се върнах към нормалното си състояние. Как е Ник?

— Както казах, подготвя се да се изпише въпреки нарежданията на лекарите. Клементайн беше на посещение, когато отидох там.

— Уха...

— Мисля, че бяха провели нещо като разгорещена дискусия точно преди да пристигна. Но когато влязох в стаята, изглеждаха така, сякаш бяха сключили примирие.

— Примирие?

— Чух Ник да казва, че имал план.

Циния трепна.

— Това не е добър знак.

— Цин? Бъди откровена с мен. Какво става между теб и Честън?

— Не знам.

— Влюбена си в него, нали?

— Да.

Лио замълча за момент.

— Мислиш ли, че той е влюбен в теб?

Циния стисна здраво халата си и се отпусна в стола.

— Снощи, преди да го хване лудата мъгла, той ми каза, че ме обича. Но аз съм сигурна, че го каза само защото си мислеше, че полудява. Беше се изправил пред нещо, което за него представляваше абсолютния ужас. Мисля, че аз бях последното човешко същество, което видя, преди да навлезе в хаоса.

— С други думи, мислиш, че драматизмът на ситуацията е имал огромен мотивационен ефект върху решението му да ти се признае в любов — отбеляза сухо Лио. — Последното сбогом преди голямата битка и така нататък, и така нататък.

— Да, мисля, че може да се каже и така. — Циния посегна към кърпичките си, за да изтрие внезапно избилите от очите ѝ сълзи. — Напълно разбираемо.

Въздъхна дълбоко.

— Аз не отговарям на представата му за това каква трябва да бъде бъдещата му съпруга. А и той не е идеалният партньор за мен. Едно е да имаш любовна връзка с матрица, но коя интелигентна жена би се омъжила за такъв човек?

От другата страна на линията настъпи кратко мълчание.

— Любовна връзка?

— Нищо повече.

— Направи си една услуга, Цин. Не вземай прибързани решения. Много ти се струпа през последните двайсет и четири часа. Изчакай малко, успокой се и възстанови чувството си за уравнивост.

Тя подсмръкна в кърпичката.

— Добре.

— Внимавай. По-късно пак ще ти се обадя.

— Благодаря, Лио. — Циния затвори телефона.

Взира се дълго и мрачно в морския пейзаж от Ранния изследователски период, закачен на стената.

След малко смачка кърпичката, захвърли я настрани и стана, за да си вземе душ.

Заради шума от водата и заради затворената врата тя не чу, че телефонът звънна за трети път. Но когато след половин час излезе от банята, телефонният секретар записваше следващото обаждане.

Мис Спринг? Обажда се Нютън де Форест. Проверих онези стари документи. Онези, които държа долу, в семейната гробница. Изненадах се като намерих малко информация за финансовите аспекти на Третата експедиция. Не е много, но ако искате да им хвърлите един поглед...

Циния грабна слушалката.

— Ало? Професор Де Форест? Почакайте. — Тя натисна припряно няколко копчета, докато секретарят най-после изключи. — Съжалявам. Какво кавахте?

— Имам една кратка бележка, взета от стар разговор с някакъв служител от университета в Ню Портланд. Не знам защо, но съм записал факта, че една компания на име *Фармацевтика Огън и лед* е проявила интерес към финансирането на експедицията Честън. Обаче фирмата фалирала преди години. Нещо такова ли търсехте?

— О, да! Да, разбира се.

— Тук някъде може би имам още няколко дреболии. Не е много, но с удоволствие ще ви предоставя това, което имам.

Циния погледна към часовника. Пет и петнайсет.

— Имате ли нещо против да ги взема още тази вечер?

— Ще ви чакам, мис Спринг. Ако не ви отворя, заобиколете отзад. Ще бъда в градината. Обичам да използвам дългите летни дни за малко допълнително подрязване. Моите скъпи малки кръвопийци растат толкова бързо.

22.

Ник вдигна поглед от бележките си, когато усети тромавата фигура пред вратата на болничната стая.

— Влизай, Федър. Няма страшно. Циния се прибра да се наспи.

— Много лошо. — Федър влезе бавно в стаята. — Щях да ѝ представя доклада си.

— Какъв доклад?

— На нея не ѝ харесваше да се мотая тук, да оставам в една и съща стая с вас, така че снощи ми нареди да свърша нещо полезно. — Бръснатата глава на Федър блестеше под светлината на лампата отгоре. Той спря до леглото. — Изпрати ме да намеря двете змии, които са ви нападнали в гаража.

Ник си спомняше смътно спора, който Федър и Циния проведоха през нощта.

— Извади ли късмет?

— Да. Доста интересно. Единият се оказа в моргата.

— Не ме гледай така. Не съм го изпратил аз там. Последното, което си спомням, е, че той лежеше на пода в гаража, но все още дишаше.

— Дишал е и когато двамата с приятелчето си са избягали в бъркотията, преди да пристигнат ченгетата — обясни Федър. — Но покъсно му се е случило едно наистина неприятно произшествие. Открили го в една уличка зад Фаундърс скуеър към пет часа сутринта.

— Какво е станало?

— Някой е забил в гърдите му неговия собствен нож. Официалното становище е, че той е бил обикновен дилър, който се е скарал с някой от купувачите си на луда мъгла.

— Носеше прекалено много луда мъгла за един обикновен уличен дилър или за наркоман.

— Да, мис Спринг ми каза и това. Нали знаете, тя е бодлива като кактус-портокал, но има мозък в главата си. — За миг в очите на Федър

блесна възхищение. — Значи трябва да предположим, че някой е платил на двама улични главорези да ви замаят с дрогата.

— А по-късно този някой е убил единия от тях, за да бъде сигурен, че няма да се разприказва. Ами вторият?

Федър поклати глава.

— Засега няма никакви следи от него. Пуснах слух, че го търсим и даваме голяма награда за всякаква информация. Предполагам, че ще се появи в същото състояние като първия.

Ник погледна надолу към бележките си.

— Още две връзки в матрицата. Онзи, който е изпратил двамата след мен, е знаел, че съм матрица и вероятно е имал ясна представа какво може да причини на таланта ми една голяма доза чиста луда мъгла.

— Говняна синергетика! Искате да кажете, че онзи, който стои зад това, е искал да ви подлуди?

— Да. — Ник се замисли. — Но защо да полага толкова усилия? Защо просто не ги е накарал да ме убият?

Федър изкриви уста.

— Трудно може да бъде убит човек като вас. По-лесно е да ви нападнат с доза луда мъгла. И по-сигурно. Полицията вероятно ще разследва много задълбочено убийството на човек с вашето положение. Ще се появят цял куп тъпи спекулации: гангстерски връзки и разни други подобни глупости. Дълго време ще гърми из всички вестници.

— Но онова, което се случи снощи, лесно би могло да бъде определено като нещастен инцидент при обикновен грабеж. Полицията няма да има причини да разследва конспирация за убийство.

— Точно така.

— Добре, това е логично — кимна Ник. Но мисля, че в матрицата има още нещо, което не съм забелязал.

— Не се обиждайте, шефе, но вие винаги си мислите, че в ситуацията има нещо повече от очевидното. Някои неща просто са такива, каквито изглеждат.

— Не и в този случай. — Ник се поколеба.

— Боже, шефе, стига с тази параноя!

— Основното тук е, че аз нямах тези проблеми, преди да започна да се опитвам да се докопам до дневника на Честън преди няколко седмици.

— Мен ако питате, вие нямахте тези проблеми, преди да се запознаете с мис Спринг.

Ник го изгледа.

— Снощи тя ме спаси, Федър.

— Не споря за това. Искам да кажа, че нямаше да имате нужда някой да ви спасява, ако тя не беше нахлула в живота ви.

— Сега ти ми звучиш като конспиратор. Съсредоточи се и открий другия нападател.

— Не се тревожете, ще го намеря. Хей, за малко да забравя. — Федър бръкна в джоба си и извади малък бележник. — Най-накрая открих една служителка, работила в бюджетните служби на университета в Ню Портланд преди трийсет и пет години. Казва се мисис Бъкли. Пенсионира се е и живее в малка ферма в Долен Белвю.

Ник завъртя крака над леглото. Главата му се замая от движението. Той замръзна, но усещането изчезна бързо. Пое си дълбоко дъх, усети огромно облекчение и се изправи на студения под.

— Тази мисис Бъкли спомня ли си нещо за финансирането на Третата експедиция? — попита той и дръпна колана на болничния халат.

— Тя не се е занимавала с проекта. Каза, че служителят, който обработвал документите по него, починал отдавна. Инфаркт или нещо такова.

— Още едно удивително съвпадение. — Ник захвърли халата си на леглото. Все още беше нестабилен, но се чувстваше сравнително нормално.

— Добре ли сте, шефе?

— Да. — Той отиде до малкия шкаф и го отвори. Официалната черна риза, самото и панталонът, с които бе облечен на бала, висяха там. Бяха много измачкани и изпоцапани с мръсотия от гаража, но в момента не му пукаше много за външния вид. Посегна към ризата. — Мисис Бъкли има ли нещо полезно, което да сподели с нас?

Федър се ухили.

— Излиза, че е имала любовна връзка със служителя, който се е занимавал с подготовката на Третата експедиция. Той говорил малко за нея, след като се чуло, че е отменена. Спомня си, че някаква химическа или фармацевтична компания се е съгласила да финансира начинанието. Според него компанията искала да остане анонимна, за да избегне публичността.

— Химическа или фармацевтична компания. — У Ник се надигна прилив на адреналин. Това имаше забележителен стабилизиращ ефект. Познатото усещане, че е прав, му подсказа, че координатите в матрицата най-после започват да оформят завършен модел. Той спря да закопчава ризата си. — Да. Това пасва. Каза ли ти името на компанията?

— Не можа да си спомни точно, но мисли, че в нея имало думата огън.

Ник усети как още точки в матрицата започнаха да се свързват. Обу си панталона.

— Провери ли... Федър вдигна ръка.

— Чакайте малко, шефе. Аз се движа доста пред вас. Проверих телефонните указатели, регистрите на корпорациите в трите града и списъците с всички лицензирани акционери в Ню Ванкувър, Ню Сиатъл и Ню Портланд. Не открих химическа или фармацевтична фирма с думата огън в името.

— Компанията вероятно е изчезнала заедно с всичко останало, което има нещо общо с тази история. — Ник си закопча колана. — Трябва да се върнем към телефонните указатели и корпоративните регистри отпреди трийсет и пет години.

Федър се намръщи.

— Къде, по дяволите, ще ги намерим?

— В обществената библиотека, къде другаде? — Ник усети как се изпълва със студено веселие. — Даже най-маниакалният талант-матрица на планетата не би могъл да унищожи микрофилмите във всички библиотеки в трите града.

— Не бях се сетил за това.

— Може би човекът, организирал всичко това, също не се е сетил. — Ник обмисли въпроса по-подробно. — Особено ако се движи в корпоративните среди. Би се концентрирал върху прикриването на

следите си в бизнес и финансовите документи. Даже една матрица допуска грешки.

— Сигурен ли сте, че човекът, организирайл това, е матрица?

— Циния е права. В това се усеща матрична схема. — Ник дръпна сакото си от закачалката. — Ще започна с главния клон на обществената библиотека в Ню Сياتъл, който се намира в центъра.

Федър огледа измачкания черен фрак.

— Няма ли най-напред да се върнете в казиното и да се преоблечете?

— Нямам време.

— Какво искате от мен?

— Намери втория нападател. Досега той вероятно е разбрал какво се е случило с неговото приятелче. Сигурно е уплашен и бяга, за да се скрие. Провери в Ню Портланд и Ню Ванкувър, както и всички полети за Западните острови. Провери и товарните кораби.

— Вече съм задействал хора за това.

Ник сви рамене и се насочи към вратата.

— Не знам какво щях да правя без теб, Федър...

Федър бръкна в джоба си и извади някакъв предмет.

— Е, да смятам ли, че няма да се нуждаете от това?

Ник погледна към смъртоносното малко острие в широката длан на Федър. Беше достатъчно малко, за да може да бъде вкарано тайно в болницата, но и достатъчно остро, за да пререже пластмасовата тръбичка, водеща към животоспасяващите системи или всичко друго, което би искал да пререже един човек, изправен пред лудостта. Например вените.

— Не. — Ник го побиха тръпки. — Няма да имам нужда от това. И можеш да заличиш всички предишни инструкции, свързани с него.

— Радвам се да го чуя. Никога не съм го възприемал като част от длъжностната си характеристика.

Циния почука трети път, но никой не отговори.

— Професор Де Форест? — извика силно тя. Все още никакъв отговор.

— Страхотно. Предполагам, че е в градината. — Тя се надяваше този път да избегне разходката из лабиринта.

Заобиколи неохотно старата къща и прекоси каменната тераса.

Невинният на вид вход към големия градински лабиринт се мержелееше в края на стълбите. Тя се огледа, надявайки се да зърне Нютън.

Нямаше и следа от закръгления градински талант.

Циния тръгна предпазливо към портата на тъмния лабиринт и едва не настъпи пернатите листа, извили се през решетката.

— Професор Де Форест?

— Боя се, че е зает в момента. Но се обзалагам, че аз мога да ти помогна.

— Какво? — Циния се завъртя. Втренчи се в жилавия мъж, който крачеше бързо към нея, прекосявайки терасата. В гласа му имаше нещо познато. И в движенията му.

— Много се забави, докато пристигнеш — отбеляза мъжът.

На Циния хич не ѝ хареса бързината, с която той се приближаваше към нея. Прецени бързо ситуацията и веднага разбра, че не може да се изплъзне покрай него, ако реши да бяга към къщата. Той сигурно се досети за мислите ѝ и се усмихна жестоко.

— Не е като снощи, нали? Този път я няма онази проклета матрица да ти помогне. Между другото, как е той? Още ли виси обесен на полилея? Или пък се опита да си пререже гърлото, или да се разходи по някоя натоварена магистрала? Не бяхме сигурни как ще му подейства мъглата. Нещо като експеримент, разбираш ли?

— Ти беше единият нападател в гаража. — Онзи, когото ударих с капака от кофата за боклук — досети се тя.

Но този път той не носеше маска. Тя виждаше ясно мършавото му грубо лице под светлината на залязващото слънце. Фактът, че той ѝ позволяваше да го види добре, я тревожеше повече от всичко друго. Очевидно не очакваше, че в близко бъдеще тя ще е способна да отиде в полицията и да го опише.

— Казвам се Стич. Радвам се да се запознаем. — Воднистите очи на Стич блеснаха злобно. — С нетърпение очаквам да си прекараме добре с теб, преди да дойде той.

— Кой? — Циния инстинктивно отстъпи назад, покрай пернатите листа, защитаващи входа на лабиринта. В този момент ужасната градина с хищните хибриди изглеждаше за предпочитане пред възможността да попадне в лапите на този човек.

— Няма значение. Скоро ще разбереш. А сега излизай оттам. Имаме сметки за уреждане. Цяла нощ ме боли глава от онзи капак. Ще направя всичко възможно и теб да те заболи нещо.

— Не се приближавай до мен. — Циния направи още една крачка назад.

— Не ти се иска да си поиграем в тази градина, нали? Чух, че е нещо като лабиринт. Ако влезеш навътре, ще се изгубиш. След няколко часа ще мръкне. Не ти се иска да се скиташ там вътре след залез-слънце, нали? Не се знае какво можеш да намериш.

Циния погледна още веднъж злобните очи на Стич и взе решение. Нищо в лабиринта не беше толкова противно, колкото това влечуго. Благодарение на предишната си разходка с Де Форест тя знаеше какво я очаква в градината. Ако се придвижваше много внимателно, тя щеше да оцелее. Даже не искаше да си помисли какво възнамерява да й направи Стич, да не говорим за плановете на мистериозния мъж.

Тя изпусна чантичката си, завъртя се и изтича няколко крачки по най-близкия зелен коридор.

— Проклетата кучка! Връщай се тук.

На няколко крачки от входа балдахинът от листа над главата й се сгъстяваше бързо. Преди да стигне до първата пресечка, той вече бе скрил напълно светлината от залязващото слънце.

Нещо въздишаше и шумолеше в листака около нея. На Циния й се стори, че малките, смущаващи шумове са изпълнени с гладното очакване на растенията. Време за храна.

Тя притискаше ръце в тялото си и гледаше внимателно къде стъпва. Най-важното е да не докосвам нищо, каза си тя. Не трябваше да провокира малките зелени чудовища.

— Казах да дойдеш тук. Ааааа. Какво, по дяволите? Говна от прилеп-змия. Аз кървя.

Циния разбра, че Стич е налетял невнимателно на някое от растенията. Чудеше се дали неприятното преживяване ще охлади желанието му да я преследва.

— Проклетата матрична курва! Ще си платиш за това.

Стъпките на Стич се чуха отново. Сега той се движеше по-бързо, по-безразсъдно. Циния почти усещаше яростта, която го придвижваше напред.

— Мамка му! — Гласът на Стич се усили. — Какво им става на тези проклетни растения?

Тя навлезе по-надълбоко в неприятния лабиринт. Поглеждайки надолу, видя, че не оставя следи по дебелия, зловещ зелен мъх, покрил лабиринта. Стич несъмнено се ориентираше по шума от стъпките ѝ.

Тя се опита да стъпва по-леко, но скоро откри, че е почти невъзможно да се движи едновременно и бързо, и потайно. Поне за нея беше невъзможно. Имаше чувството, че Ник би се сетил как да го направи.

Тя приближи до редица бодливи листа и зърна нещо, което ѝ заприлича на зелен език.

Трепна от плъзгането, което чу над главата си. Надзърна в сенките. Дебела, месеста лоза се изви надолу от зелената рогозка на листата. После се разлюля едва-едва, все едно реагираше на лекия ветреца. Но нямаше ветреца. Никакъв.

Лозата се разлюля по-наблизо. В нежното ѝ люлеене наред тесния коридор имаше нещо почти хипнотично. Тя се протегна на около три фута от земята.

Напред-назад. Напред-назад. Колкото по-дълго я гледаше Циния, толкова по-безобидна ѝ се струваше лозата. Съвсем обикновена. Съвсем лесно можеше да се провре покрай нея.

Не. Не трябва да докосвам нищо, спомни си тя.

Замръзна на място, дочувайки приближаващите се стъпки на Стич.

— Къде си, глупава жено? Ако влезеш още по-надълбоко, никога няма да намериш обратния път. Какво ще правиш тогава?

Циния легна бавно на земята и пропълзя под гладната лоза.

Възлестото растение се смъкна още няколко инча по-надолу, реагирайки на присъствието ѝ, но тя успя да се измъкне под него, без да го докосне.

— Добре, кучко. Печелиш. Няма да те преследвам по-нататък. Пет ада! Проклети лози.

Циния се завъртя. Беше прекалено близо.

Стич излезе иззад ъгъла, придържайки кървящата си ръка. Спря, когато я видя, застанала от другия край на разлюляната лоза.

— Добре, добре, добре. — Малките очички на Стич светнаха със злобно вълнение. Той хукна бързо напред. — Ето те. Хайде, ще се

измъкнем оттук, преди да сме се изгубили.

— Ние вече сме се изгубили, не си ли го забелязал? Не приближавай. — Циния отстъпи назад. — Предупреждавам те. Някои от тези растения са изключително опасни.

— Няма да се уплаша от няколко трънчета. — Той изтри ръка в панталона си. По плата остана кърваво петно. — А това ще среже на парцали всичко в този проклет лабиринт. — Той вдигна нож с дълго острие.

— Не разчитай на него. — Циния се обърна и тръгна предпазливо по следващия зелен коридор.

— Проклета шибана кучка! — Стич се втурна след нея.

Циния чу леко, смъртоносно свистене.

Кръвта във вените ѝ замръзна от оглушителния вик на Стич. В храстите зад нея се дочу ужасна борба. Ужасяващият вик спря внезапно и задавено.

Циния се завъртя, търсейки входа на коридора, от който току-що бе излязла. Но видя само една зелена стена. Знаеше, че се намира само на няколко стъпки от Стич, но беше напълно изгубена, изобщо не можеше да се ориентира.

— Стич?

Никакъв отговор.

Тя изчака още няколко минути, но не чу нищо.

След малко тя се обърна и тръгна бавно по следващия зелен коридор. Де Форест ѝ каза, че лабиринтът е построен така, че да заведе всеки, който влезе в него, право до пещеричката. Ако успееше да стигне дотам, без да се сблъска по невнимание с някое от растенията, можеше да седне на каменната пейка и да почака Ник.

Не се съмняваше и за минута, че той щеше да дойде да я потърси.

Няколко минути по-късно тя стигна невредима в сечището около пещеричката. Каменната пейка си беше точно там, където я видя предишния път. Сигурно щеше да е студено гнездо за през нощта, но поне бе едно безопасно местенце, където можеше да прекара следващите няколко часа, очаквайки избавлението си.

Видя Нютън де Форест чак когато понечи да седне.

В гърлото ѝ се надигна вик.

Нютън плаваше по корем в басейна, заплетен в мрежата на няколко влакнести водни растения.

Докато Циния гледаше ужасена, още няколко пипалца се промъкнаха от хрусталака, увиснал над скалите. Те се понесоха по водната повърхност и стигнаха бавно до Нютън. Когато приближиха до тялото, се увиха около краката му.

Обезумелия Де Форест хранеше своите растения за последен път.

Ник погледна увеличената рамка от заснетото на микрофилм издание от корпоративния регистър на Ню Портланд и усети как връзките щракват на мястото си. Фармацевтика Огън и лед, компанията, финансирала Третата експедиция чрез университета в Портланд, беше банкрутирала няколко месеца след предполагаемата отмяна на експедицията. Но това не бе най-интересната информация за Ник.

Онова, което го удиви, бе името на главния изпълнителен директор на Огън и лед.

Мина известно време, докато открие каквото му трябваше, но подозрението му се оказа правилно. Даже една матрица не можеше да изтрие успешно всички документи за един голям бизнес, съществувал едва преди трийсет и пет години.

Обществените библиотекари в Сейнт Хелънс приемаха ангажиментите си много сериозно. Първото поколение колонисти бе научило истинската стойност на информационните запаси и възможността за ползването им по най-трудния възможен начин. Скоро след като Завесата паднала и ги захвърлила на новата им планета, те видели как единствената им надежда, компютризираната им информационна база, започнала да се разпада заедно с всичко останало, произведено на Земята.

Колонистите разбрали, че без напредналите технологии от родината те щели да имат нужда от древните умения от примитивните времена, за да успеят да оцелеят. Тайните на тези стари занаяти били заровени в историческите текстове, съхранени в тяхната компютризирана библиотека.

Била създадена зала за преписване, в която множество колонисти се опитали да препишат колкото е възможно повече основна медицинска, селскостопанска, социологическа и научна информация, преди компютрите да откажат напълно. Екипите работили денонощно, използвайки груба, ръчно произведена хартия и тръстикови писалки и полагали отчаяни усилия да запишат най-важната информация, преди тя да изчезне. Всички разбирали, че колкото повече информация изгубят, толкова по-малък бил шансът им за оцеляване.

Технологично колонистите били захвърлени обратно в един период, който може да се прецени като груб еквивалент на края на осемнадесети век на Земята.

Когато Основателите изяснили представата си за едно общество, което ще бъде достатъчно силно, за да осигури оцеляването им, те закрепили две ценности най-дълбоко в своя модел. Първата ценност била бракът и семейството. Втората била ценността на книгите.

Библиотекарите, помисли си Ник с огромна благодарност, са почитали ревностно вярата на Основателите. Заради тяхното усърдие да събират всяко късче информация, включително старите телефонни указатели и корпоративни регистри, сега той знаеше самоличността на човека, убил неговите родители.

Никой от посетителите в библиотеката не си направи труда да погледне повече от веднъж към мъжа, облечен в омачкан черен официален вечерен костюм, който тичаше към вратата, прескачайки купчините книги по пътя си.

Половин час по-късно, когато разби ключалката в мансардата на Циния и връхлетя в апартамента ѝ, Ник вече не се наслаждаваше на прилива от удовлетворение, който получи в библиотеката. Бореше се с надигацията се прилив на страха.

Циния трябваше да си бъде у дома, да си почива. Но тя не му отвори вратата.

Той обиколи бързо апартамента. Леглото не беше оправено. Кърпите в банята бяха влажни. Била е тук, но е заминала някъде, помисли си той.

Спря до бюрото ѝ и вдигна телефона, за да набере номера на Лео. После забеляза светналата лампа на телефонния секретар.

Натисна бутона.

Чу се бръмчене и прещракване.

Циния? *Обажда се леля ти Уили...* Ник натисна бутона за бързо превъртане. Още веднъж бръмчене и прещракване.

Цин? *Аз съм, Лио...* Той отново натисна бутона за бързо превъртане. Бръмчене. Прещракване.

Мис Спринг? *Обажда се Нютън де Форест. Проверих онези стари документи...* — Пет ада! — Ник хукна към вратата. Сега връзките в матрицата бяха поразително очевидни. Циния не беше нещастен свидетел, уловен в сложната паяжина от събития, заобикалящи дневника на Честън.

Тя е била мишена на убиеца през цялото време.

Трябваше да е тук. Но не отговаряше на психическото му сондиране.

Ник стоеше пред входа на тъмния лабиринт. Всичко в матрицата бе проектирано така, че да го привлече в тези виещи се коридори с грозни листа.

Той усети глада на нежно шумолящите растения. Знаеше, че Циния е някъде вътре. Видя чантичката ѝ на земята до първия завой. По-нататък, от дълъг, остър трън се люлееше парче плат каки. Парче от мъжка риза.

Някой преследваше Циния в лабиринта.

Той пъкна прожектора в джоба на фрака си. Все още не се нуждаеше от него. Слънцето щеше да залезе напълно след час. Навлезе предпазливо в зловещия зелен лабиринт.

Веднага бе погълнат в дълбокия, вечен здрач, образуван от тежкия балдахин на лозите и листата. Невинно жълто цвете привлече вниманието му. Той не видя тръните, подобни на зъби отвътре, докато не погледна в сърцето на цветната чашка. Голямо полуразядено насекомо се носеше върху лепкавата локвичка на дъното.

Продължи напред, внимавайки да не се докосва дори и до най-невинните на вид листа. Плъзгаше се през тъмните коридори така, както Анди Аоки го научи да се движи през джунглите на Западните острови.

Сетивата му се напрегнаха докрай. Матрично изострените му инстинкти за пространствени връзки го задържаха в центъра на алеите.

Зави и тръгна по друг коридор. Нещо се плъзна в краката му. Той погледна надолу и зърна малка лоза, пълзяща към върха на обувката му. Прескочи я и продължи към следващата пресечка.

Няма значение кой път ще избира, реши той. Циния му каза, че според модела на лабиринта всеки, който влезе в него, най-накрая се озовава в центъра.

На всяка извивка или завой по пътеката стомахът му се свиваше от мисълта какво ли го очаква зад ъгъла. Каза си, че лабиринтът не е чак толкова опасен, стига да внимаваш. Де Форест бе развел Циния из него. Беше ѝ обяснил, че е в безопасност, стига да не провокира растенията.

Но Циния е бягала от някого, когато е влязла. Била е уплашена. Мислите ѝ са били насочени към това как да избяга, а не как да се защити от листата.

Той зави зад друг ъгъл и видя тялото. То висеше от една лоза, увита около гърлото му. Дузини мънички, подобни на гъбички цветчета се спускаха от балдахина и се прикрепяха към трупа. Бяха подути и тъмни. Пулсираха, докато се хранеха.

За миг Ник можеше да се закълне, че сърцето му престана да бие. После осъзна, че това е тяло на мъж, не на жена. Несъмнено това бе човекът, преследвал Циния из лабиринта. Остатъците от разкъсаната риза бяха същите като парцала, който бе видял на входа.

В тази каки риза има нещо познато, помисли си той. После направи връзката и разбра, че пред него виси вторият нападател.

Ник се наведе и пропълзя на четири крака пред леко разлюляното тяло. Ръката му се докосна до някакъв предмет, паднал върху мъхнатата земя. Сгъваем нож. Той го вдигна, затвори го и го пусна в джоба на черния си панталон.

Изправи се от другата страна на тялото и продължи по коридора. Опитва още един психически сондаж. Все още не долавяше никакъв отговор от Циния. Тя е жива, помисли си той. Трябваше да е жива. Той щеше да разбере, ако не беше така. И се намираше някъде тук, в този проклет лабиринт. Защо не отговаряше?

Сега се придвижваше по-бързо. Страхът, че Циния може да лежи ранена или изпаднала в безсъзнание в някой от зелените коридори, за

малко надделя над навиците му да бъде нащрек и над естествения му усет за синхронизация. Ръкавът на черното му сако докосна едно листо. Шумоленето изостри сетивата му и му подсказа, че е допуснал грешка.

Инстинктите надделяха. Той скочи напред, едва успявайки да избегне дългите листа, оформени като остриета. Листата щракнаха, удряйки се едно в друго със звук, който опасно напомняше за щракането на чифт ножици.

Миг по-късно клокоченето на вода, бълбукаща по скали, привлече вниманието му. Пещеричката. Беше близо до сърцето на лабиринта.

След малко зави зад последния ъгъл и видя Циния.

Тя не беше сама.

Дънкан Лътрел стоеше на малко разстояние от нея. Държеше пистолет. Устата му се изкриви в насмешливо отвращение, когато видя измачкания фрак на Ник.

— Чакахме те, Честън — усмихна се Дънкан. — Много официално си се облякъл за случая. Но при твоя широко известен лош вкус, предполагам, че не можехме да очакваме нищо друго.

23.

— Ник!

Циния скочи на крака и се втурна забързано. Насочи се право към него.

— Не мърдай — заповяда Дънкан.

Тя спря. В нея се надигнаха облекчение и страх. Ник беше тук. Но сега и двамата бяха хванати в капана.

— Знаех, че ще ме намериш. Но ми се искаше да не успееш. Дънкан е полудял.

— Седни, Циния! — Гласът на Дънкан вибрираше от внезапно появила се ярост. — Веднага. Или ще убия Честън на място.

Тя се завъртя с присвити юмруци.

— Ако го направиш, никога няма да ти дам онова, което искаш.

— Да, ще ми го дадеш — усмихна се ехидно Дънкан. — Защото в противен случай ще направя всичко възможно Честън да умре много бавно. Сигурен съм, че тези растения, които дъвчат останките на Де Форест, ще са доволни, ако получат и десерт.

Ник спря до голямо, тъмно, мораво зелено растение, което зашумоля в очакване. Той не обърна внимание на хрусталака и хвърли само бегъл поглед към Дънкан. Цялото му внимание беше насочено към Циния.

— Направи каквото ти казва. Седни. Вероятно ще се наложи да поостанем тук.

Тя погледна лицето му. Във вечния здрач на лабиринта бе невъзможно да прочете изражението му. Но пък и никога не ми е било лесно да разбера какво мисли Ник, спомни си тя. Той можеше да бъде загадъчен като морето. Тя бавно се отпусна обратно върху студената каменна пейка.

— Дневникът на баща ти е у него. — Тя погледна към прилежно увития пакет, оставен на каменната пейка до нея. — Откраднал е документа от бедния Морис, а после го е убил. Вече е бил наел Уилкис

да изготви дубликата и фалшивата бележка до Поли и Омар. Мислел си е, че ако приемеш измамата, ще престанеш да търсиш дневника.

— Знам. — Ник погледна към Дънкан. — И си се опитал да натопиш чичо ми както за убийството на Фенуик, така и за фалшификацията.

Дънкан размаха свободната си ръка в жест, който можеше да означава: *Е, какво да се прави...*

— Опитах се да те отвлека от следата или поне да те разсея, като оставих едно от копчетата на чичо ти в къщата на Уилкис.

— Как се докопа до копчето? — попита Ник.

— О, това беше много просто. Ние двамата се срещахме редовно, за да обсъждаме бизнес въпроси. Направих така, че да изгуби едното копче, след като беше изпил малко повече скоч-тинита. Наистина не ми се искаше да те убивам, Честън. Боях се, че това ще привлече огромен интерес, не само от страна на полицията, но и в кръга на твоите партньори — най-долнопробните елементи в обществото.

— Неговите партньори, както ти ги наричаш, изобщо не са толкова долнопробни като теб, но ти със сигурност ще привлечеш вниманието им, ако го убиеш — отбеляза яростно Циния. — Никога няма да се измъкнеш.

— Намерил съм начин да заобиколя този малък проблем — промърмори Дънкан. — Докато някой открие тялото в тази очарователна провинциална градинка, от него ще е останало много малко. Всички ще сметнат, че той и Обезумелия Де Форест са спорили за съдбата на Третата експедиция и двамата са налетели по невнимание на тези проклети месоядни растения.

— Никога няма да стане — процеди уверено Циния. Беше пресипнала да повтаря тези думи. Изрече ги безброй пъти през последния час, докато чакаха Ник.

Също като нея и Дънкан беше напълно сигурен, че Ник ще се появи. Тя нарочно отказа да отговори на познатата сонда, изпратена от силния талант на Ник, опитвайки се да го обезсърчи, да го заблуди, че не се намира в лабиринта. Но той все пак я откри. Типична матрица.

Ник погледна към Дънкан.

— Баща ти е положил огромен труд да пренапише историята. Убил е много хора и е симулирал банкрута на собствената си компания, опитвайки се да заличи следите си. Но даже един

параноичен талант-матрица не може да изтрие всяко доказателство, свързано с Третата експедиция.

Яростният блясък, който се появи в очите на Дънкан, изчезна толкова бързо, сякаш никога не беше съществувал. Той възвърна познатото си сърдечно, очарователно, открито изражение.

— Баща ми определено се е потрудил здравата. Трябва да му се признае на старото копеле. През всичките години, през които го познавах, единственото нещо, за което му пукаше, бе проклетият дневник. Даже не си направи труда да дойде на погребението на майка ми, защото бе зает с работата си по него.

— Защо не се е отървал от Де Форест още преди години? — попита Циния.

Дънкан се ухили.

— Нямаше причина. По свой странен начин Обезумелия Де Форест неволно допринесе много за изпълнението на плана.

— Помогнал му е да превърне истината в легенда — разсъди Ник.

— Точно така. — Дънкан се усмихна. — Благодарение на глупавите му теории за инопланетни отвличания никой сериозен учен не обърна внимание на темата. Тя се превърна в история, отразявана единствено от таблоидите.

— А Марсдън Лътрел е искал точно това — допълни Ник.

Дънкан кимна.

— Историята за Третата експедиция избледняваше много добре в мъглите на легендата. Но за нещастие нещата се усложниха, след като баща ми скочи от онзи прозорец преди година. Дневникът на Честън изчезна часове след смъртта му. Любовницата на баща ми го открадна. Тя очевидно се е досетила, че е ценен, и е решила да спечели състояние от него. Продаде го на някакъв колекционер в Ню Портланд.

Циния повдигна брадичката си.

— Предполагам, че си убил и нея?

Дънкан се ухили добродушно.

— Тя изчезна много мъдро, преди да разбере какво е направила. Пропиях месеци и много пари да я търся, но все още не бях я намерил, когато колекционерът от Ню Портланд получи удар и умря. Семейството му извика Морис Фенуик да оцени колекцията. Фенуик намери дневника на Честън и разбра, че притежава нещо важно.

— Но не е разбрал колко важно е, нали? — попита Ник.

— Разбира се, че не е — присмя му се Дънкан. — Не успя да разгадае кода. Даже не разбра, че текстът е кодиран. Но знаеше, че Честън ще прояви огромен интерес към него заради семейния аспект.

— И се свърза с мен. — Ник се размърда, предизвиквайки още една въздишка на очакване от листата в близкия храсталак. — Уведомил е и чичо ми, Орин Честън. Веднага са тръгнали слухове.

— Да. — Дънкан присви устни в леко неодобрение. — Докато стигнат до мен, Фенуик вече беше подготвил нещата и се канеше да ти го продаде. Отказа да го предаде на мен.

Циния присви очи.

— И ти го заплаши. Принуди го да ти даде дневника, а после го уби.

— Наистина не можех да го оставя жив. — В гласа на Дънкан се усещаше сухо оправдание. — Нали разбирате, че той знаеше прекалено много.

— Имаш предвид, че бе прочел достатъчно от дневника, за да разбере, че баща ти е бил шестият член от екипа на експедицията. — Ник наблюдаваше Дънкан с безизразни очи. — И знаеше, че експедицията не е била отменена. Че е тръгнала по план.

— Значи си разбрал и това? — Дънкан го погледна с одобрение. — Много умно. Татко мислеше, че е заличил всички следи за факта, че в последната минута към експедицията се е присъединил нов член.

— Опитал се е. — Очите на Ник светеха със същото тъмнозелено като растенията в басейна. — Марсдън Лътрел е убил баща ми и другите членове от екипа на експедицията. Каква отрова е използвал?

— Знаеш ли, никога не ми е хрумвало да го попитам — усмихна се Дънкан. — Несъмнено някое от неговите собствени творения. Предполагам, че е било нещо бавнодействащо и изключително неуловимо. Той винаги човъркаше в лабораторията си.

— Отрова? — Циния зяпна от изненада. — Той е отровил екипа?

— Марсдън Лътрел е основател на Фармацевтика Огън и лед — поясни Ник. — Бил е блестящ химик. Финансирал е Третата експедиция чрез университета в Ню Портланд. Анонимно.

— О, мили Боже... — прошепна Циния.

— Юридическото споразумение било такова, че неговата компания ще добие изключителното право за разработка на търговските продукти от всички обещаващи ботанически видове, открити от експедицията — обясни Дънкан. — В споразумението няма нищо странно. Бизнес, както обикновено.

— Не съвсем — намеси се Ник. — Баща ти е бил матрица.

Циния трепна.

— Стига толкова за бизнеса като нещо обикновено. Талантите-матрици никога не правят нищо по обикновения начин.

— Това важи особено за Марсдън Лътрел. — Ник не сваляше очи от Дънкан. — Той вероятно е полудявал постепенно в продължение на много години, но трябва да е бил напълно издухан параноик, когато е финансирал Третата. Учудвам се как е успял да скрие душевното си състояние от университетските власти.

— Съмнявам се дали на тях им е пукало, дори ако са се досетили, че татко е малко странен — намеси се Дънкан. — В крайна сметка човек взема парите оттам, където ги намери, а университетът е изпитвал крайна нужда от пари за финансирането на експедицията.

Ник се замисли.

— До този момент Марсдън толкова го е стягала параноята, че си е внушил да се присъедини към експедицията, за да защити инвестицията си. Не е вярвал на никого.

— И най-малко на баща ти — отвърна рязко Дънкан. — Подозирал е, че Бартълмю Честън е силна матрица. Преценил е, че Честън ще скрои план да открадне или да скрие всички ценни открития.

Циния се намръщи.

— Когато Лътрел се е появил в Серендипити в последната минута, Бартълмю Честън не е имал никакъв избор, освен да го приеме в екипа.

— Никакъв избор — съгласи се Дънкан. — В крайна сметка татко е платил за цялата проклета експедиция. Той е издавал заповедите.

Циния си пое дълбоко дъх. Учуди се дали си въобразява, или въздухът в тази част от градината наистина става гъст и тежък. Хрумна ѝ, че растенията не са единствените хищни видове наоколо. Тя седеше

на една пейка между двама опасни хищници, един от които, онзи, който изглеждаше най-нормален, очевидно бе полудял.

Единственото, за което можеше да си мисли, бе как да спечели повече време. За щастие Дънкан изпитваше огромно желание да говори.

— Каква е голямата тайна? — попита тя. — Какво е открила Третата експедиция? Нима е струвало живота на толкова хора? Ботаническо откритие ли е било?

— Всъщност татко донесе със себе си някои доста интересни растителни видове — поде отново и явно с желание Дънкан. — Доста работи с тях, след като се върна. Синтезира един от активните компоненти. Беше сигурен, че той има потенциал, който може да му позволи да използва таланта си без помощта на призма.

— Но вместо това го е влудил още повече — вметна Ник.

Циния погледна към единия, после към другия.

— За какво говорите?

— Луда мъгла. — Ник не сваляше поглед от Дънкан. — Марсдън Лътрел си е играл с него, докато дрогата най-накрая го е довела до ръба. Един ден, преди около година, е взел прекалено много и е излязъл през прозореца, който случайно се е намирал на двадесет и два етажа над тротоара.

— Прозорецът в спалнята на любовницата му — обясни любезно Дънкан. — Прекарал целия ден с нея, работил по дневника и се дрогирал с мъгла. Ето защо тя е успяла да грабне проклетата книга и да се изпари, преди да науча какво е станало.

— Но Марсдън Лътрел се самоуби преди година — сети се Циния. — Полицията и вестниците твърдят, че лудата мъгла се е превърнала в проблем по улиците съвсем наскоро. Къде е била през последните трийсет и пет години?

Дънкан трепна.

— Татко изобщо не видя истинския потенциал на лудата мъгла. Лудият стар глупак я пазеше за себе си. Единственото нещо, за което можеше да мисли, бе как да декодира дневника на Честън, без да използва призма. Тогава вече параноята го переше толкова яко, че дори се боеше да осъществи фокусна връзка с друг човек.

— Но ти си видял финансовите възможности на лудата мъгла, нали? — процеди Ник. — След смъртта на баща си ти си започнал да я

произвеждаш в големи количества и да я продаваш на наркодилърите.

Циния се втрени в Дънкан.

— Ето как си финансирал последното разширение на „Синайс“ и разработването на новото си поколение софтуер, нали?

— Разбира се. — Дънкан ѝ се усмихна бащински. — Парите в бизнеса играят същата роля, както кръвта в организма. Вземаш ги от всеки възможен източник.

— Наел си онези двамата да нападнат Ник с луда мъгла снощи — обвини го тя.

— Знаех какво направи с баща ми голяма доза от тази дрога — поясни Дънкан. — Предположих, че ще има същия интересен ефект и върху Честън. Но сигурно нещо се е объркало. Няма значение, тази вечер ще се погрижа да закърня всички дупки.

Циния стисна ръба на пейката от двете страни на бедрата си.

— Все още не разбирам. Ти каза, че баща ти е използвал лудата мъгла, за да декодира дневника на Честън. Значи дрогата не е била голямото откритие на Третата експедиция?

— Не, разбира се, че не. — Дънкан я погледна. Сега в очите му кипеше нетърпение. — Поне за баща ми мъглата бе средство към крайната цел. Той искаше да разбере истинската тайна, която Бартълмю Честън бе скрил в дневника си. Аз също искам точно това. И много скоро ще го получа.

— Каква е била тайната? — попита Ник с най-спокойния си глас.

— Местоположението на инопланетната гробница — стрелна го с хладен поглед Дънкан.

Ник не каза нищо. Циния бе изумена.

— Инопланетна гробница? Да не искаш да кажеш, че Третата експедиция е открила гробище на инопланетяни?

— Да.

Тя разпери ръце.

— Не вярвам. Сега говориш точно като Обезумелия Де Форест.

— Защо не можеш да повярваш, Циния? — попита сериозно Ник. — Лукас Трент откри онези инопланетяни предмети, които сега стоят в музея. Съвсем логично е да има и други останки, пръснати по света. Защо не и цяла гробница?

— Всъщност — намеси се Дънкан, — баща ти не е повярвал, че постройката е била предназначена за гробница. Той го е смятал за

нещо като временно складово помещение на инопланетяните за тяхното оборудване. Неговата теория била, че в миналото Завесата се е вдигала и е падала много пъти, разбирате ли?

Циния седеше съвсем неподвижно на пейката.

— И инопланетяните са дошли при едно от тези по-ранни вдигания? Когато Завесата създаде врата между техния свят и Сейнт Хелънс?

— Точно така. И когато паднала отново, те били откъснати, точно както хиляда години по-късно били откъснати Основателите от Първото поколение — допълни Дънкан.

Ник се размърда. Листата до него зашумяха.

— Но вместо да се адаптират към Сейнт Хелънс и да се научат как да оцелеят на тази планета, инопланетяните решили да се опитат да заспят зимен сън, докато им се притекат на помощ.

— Но това не станало никога — заключи Дънкан. — Оборудването, което трябвало да поддържа живота на инопланетяните, се повредило. Честън предположил, че след неколкостотин години просто му е свършило горивото. Както и да е, инопланетната гробница е ценно съкровище, което очаква да бъде отворено.

— Кой знае какво може да има вътре... — Циния се опита си представи гробницата, пълна с инопланетни машини.

Дънкан се размря.

— Виждам, че започваш да добиваш по-цялостна представа. Оръжия, невероятно напреднали технологии, медицинска и научна информация, способна да донесе цели състояния на компанията, която я контролира. Списъкът на възможностите е безкраен.

— А може да не съдържа нищо повече от няколко мумифицирани тела и малко предмети от същата странна сплав като предметите, които намери Трент — отбеляза прозаично Ник. — Интересно, но не особено печелившо. Не струва живота на толкова хора.

Само за миг изражението на Дънкан се трансформира от добросърдечно във вбесено.

— Баща ми вярваше, че то струва несметни милиони. Аз съм по-силен от него. Аз ще направя онова, което той не успя да стори. Ще намеря гробницата.

Циния го погледна.

— Не разбирам. Защо баща ти е прахосал цели трийсет и пет години, опитвайки се да декодира дневника на Бартълмю Честън? Марсдън Лътрел е бил член на експедицията. Той е бил там при откриването на гробницата. Знаел е къде се намира.

— А, тук лежи загадката в целия проблем. — Дънкан поклати глава. — За нещастие Бартълмю Честън е бил сам, когато е открил гробницата. Една сутрин, рано-рано, излязъл от лагера на експедицията, за да направи някои проучвания. Трябвало да се върне до здрач. Но той се появил чак в края на следващия ден.

— Какво е станало? — попита Циния, полагайки всичките си отчаяни усилия да накара Дънкан да продължи да говори.

— Когато Честън се появил в лагера с историята си за гробницата, екипът вече бил организиран издирването му. — Дънкан стисна зъби. — Но той отказал да даде координатите ѝ на другите. Казал, че ще предостави информацията на университетските власти и на никой друг. Твърдял, че откритието е твърде важно, за да бъде поверено в ръцете на един-единствен човек.

Ник присви вежди.

— Очевидно в този момент баща ми вече е подозирал Марсдън Лътрел.

— Очевидно. — Дънкан сви рамене. — Татко беше вбесен заради това, че Честън не го е завел до гробницата и не му е дал координатите. Татко наистина имаше проблеми с контрола над самообладанието си. В онази нощ излязла жестока буря. За известно време всичко се превърнало в хаос. Татко се възползвал от бъркотията, за да сложи отрова в част от хранителните провизии. Следващата сутрин, още на закуска, всички те били мъртви.

Ник го погледна непоколебимо.

— И докато е прикривал следите си. Лътрел е убил и майка ми.

— Както и доста други хора през всичките тези години — уточни нехайно Дънкан. — Нали знаеш, че за един добър химик е изненадващо лесно да убие някого.

— Но всички тези убийства не са му помогнали кой знае колко — напомни му Ник. — Защото Бартълмю Честън е зашифровал информацията за местонахождението на гробницата.

Очите на Дънкан отново потъмняха от внезапно обзелата го ярост.

— Не само информацията за местонахождението на гробницата. Целият проклет дневник е кодиран.

— Типична матрица — прошепна Циния.

— Баща ми беше силна матрица — озъби се Дънкан. — Но не успя да разгадае кода на Честън цели трийсет и пет години, защото параноята не му позволяваше да наеме обучена призма, която да фокусира таланта му. Но аз няма да повтора тази грешка.

— Какво имаш предвид? — попита Циния.

Очите на Дънкан пламнаха трескаво.

— Аз си имам призма. Много специална, която може да работи добре и много дълго със силен талант-матрица.

— Няма да ти помогна — отсече решително Циния.

— Още го направиш, скъпа. Защото ако не се съ согласиш, аз ще започна да пробивам дупки в Честън. Ще започна с краката, за да не може да се движи. Надявам се, че кръвта скоро ще възбуди някои от растенията. Ще бъде интересно да видим какво ще изпълзи от храстите, за да си гризне от него.

Ник изглеждаше отегчен от разговора.

— Не. — Циния скочи на крака. — Не можеш да направиш това.

— Честън ще живее, докато ти ми даваш фокус — заяви Дънкан.

Тя погледна дружелюбното му, открито лице и видя лудостта в очите му. Знаеше, че той няма да остави Ник жив докато тя го фокусира. Първо, дори една много силна матрица като Дънкан няма да успее да върши три неща едновременно. Той трябваше да поддържа психическата връзка през един доста продължителен период, да разнищва сложния код и в същото време да държи под око една друга, много умна матрица.

Не беше трудно да се досети за истинския план на Дънкан. Той възнамеряваше да опита късмета си като хазартен психически вампир. Щом тя му дадеше призмата, той щеше да се опита да скочи върху нея и да я хване в плен.

А въз основа на онова, което бе чула от приятелката си, Амарилис, за нейния собствен опит с истински психически вампир на име Айрийн Дънли, можеше да предположи, че Дънкан ще направи същото, ако имаше достатъчно сили за това.

Спомни си импулсивния опит на Ник да сграбчи призмата, която тя му създаде инстинктивно първата вечер в казиното. Психическата

му сила бе почти зашеметяваща, но тя не изгоря както правеха повечето призми, изправени пред опасността от страна на някой агресивен талант.

Тя се съпротивляваше и Ник я освободи, преди те двамата да се впуснат в сериозна борба на психически сили. Той никога вече не изпробва силата си върху нея. Но тя потрепери при мисълта какво може да стане, ако Дънкан, който може би беше силен колкото Ник, направи подобен опит. Резултатът щеше да бъде нещо като умствено изнасилване, което тя не би могла да понесе.

— Сега поне знам защо беше толкова дружелюбен и загрижен през последните месец и половина, Дънкан — отбеляза Циния. — Как разбра за мен?

— Беше много просто. Направих няколко дискретни проучвания. — Дънкан се усмихна. — Открих, че „*Псиенерджи инкорпорейтид*“ предлага много специални услуги от призма за таланти-матрици. Естествено, аз не исках да сключа договор чрез агенцията. Но след като разбрах коя си, беше лесно да се сприятеля с теб. Знаеш ли, Циния, надявах се да станем нещо повече от приятели.

— Искаш да кажеш, че си се надявал да започна любовна връзка с теб. Мислил си, че така ще можеш да ме манипулираш по-лесно.

— Това определено би улеснило нещата — съгласи се Дънкан. — Но ти ме държеше на разстояние, даже когато ти намекнах, че съм склонен да сключа брак, неодобрен от агенция. Тогава се появи Честън, очарова те и те заведе право в леглото си.

— Не беше чак толкова просто — коригира го Ник.

Циния въздъхна.

— Благодаря...

— Все още не мога да си представя какво намираш в толкова нахално парвеню, Циния — учуди се Дънкан. — Човекът си няма нищо — нито семейство, нито класа, нито вкус. Наистина си мисли, че може да си купи достъпа в уважаваното общество. Снощи разбрах, че си запленена от копелето, което означава, че той те контролира напълно.

— Не е точно така. — Ник като че ли се развесели за момент. — Съмнявам се дали някой може да контролира Циния.

Дънкан се намръщи.

— Не и когато притежаваш единствената призма в града, която може да помогне на една силна матрица да декодира дневника, Честън. В такъв случай ти никога не би се отказал да търсиш книжката. Въпреки показните ти претенции на новобогаташ ти си матрица, а това означава, че можеш да мислиш логично. Сигурен съм, че разбираш колко ограничени са моите алтернативи.

— Те наистина са ограничени — съгласи се Ник.

— Престани — извика яростно Циния. — При никакви обстоятелства няма да ти помогна да декодираш дневника, Дънкан.

Дънкан не каза нищо. Просто се усмихна, прицели се под колана на Ник и понечи да натисне спусъка.

— Не — изкрещя Циния. Хвърли се напред и застана между двамата.

Дънкан махна пръста си от спусъка.

— Промени ли решението си?

Циния искаше да изкрещи от ярост и паника.

— Копеле!

— Твоят любовник е копеле. Аз съм уважаван бизнесмен. — Лицето на Дънкан се скова. — Само ми дай призма. Това ще свърши веднага щом ме фокусираш.

— Лъжец!

— Направи го, проклета упорита кучко — изрева Дънкан.

Тя усети внезапния проблясък от сондата на психическия талант. В него имаше нещо противно, което я накара да отскочи инстинктивно от ужас. Не можеше да определи естеството на тази гадост, но тя беше толкова силна, че се процеждаше от метафизическата върху физическата повърхност. Нищо чудно, че Дънкан бе крил таланта си от нея.

— Всичко е наред, Циния — успокои я Ник. — Дай му фокус. По същия начин, по който го направи с мен онази нощ в апартамента.

— Но, Ник, той ще се опита да го овладее. Ами ако успее?

Дънкан се разсмя.

— Просто го направи, Циния — подкани я много тихо Ник. — Точно така, както го направи с мен.

Тя го погледна безпомощно, опитвайки се отчаяно да дешифрира скритото послание в думите му. Онази нощ тя даде на Ник силен, кристален фокус. Той ѝ каза, че за пръв път вижда толкова свършена

призма. И че се е почувствал като пиан, опивайки се от удоволствието на своята собствена сила. Още хранеше жив спомен за това как той залитна, опитвайки се да запази равновесие.

Погледна към Ник и внезапно разбра всичко. Той искаше тя да използва фокусната връзка, за да разсее Дънкан. Ако можеше да го залиса и зашемети за няколко секунди с блестящата си призма, Ник щеше да успее да го атакува.

Тя трябваше да действа бързо, преди Дънкан да усети капана. Очите му вече се присвиваха.

Тя наведе глава, полагайки всички усилия да заприлича на една победена жена.

— Добре.

— Отлично решение, скъпа! — Дънкан изпрати още една унищожителна сонда от пагубна психическа енергия върху метафизичната повърхност.

Циния си спомни за онази наистина луда матрица, която бе фокусирала в началото на кариерата си в „*Псиенерджи инкорпорейтид*“. Никога нямаше да забрави ужасно неприятното естество на психическата енергия на клиента си. Но безцветният пулсиращ талант на Дънкан беше хиляди пъти по-противен.

Тя заби нокти в дланите си и устоя на силното си желание да издърпа обратно собствената си сила. Концентрира се отчаяно върху създаването на най-непреодолимата, най-интригуващата, най-запленяващата призма, която Дънкан бе виждал някога. Снощи тя върна Ник от ръба на пропастта, на хаоса, с такава блестяща призма. Може би тази вечер щеше да успее да блъсне Дънкан от същия този ръб.

Дънкан скочи към призмата с див, съкрушителен изблик от сурова енергия.

Циния изпищя при осъществяването на психическата връзка. Ноктите на безцветния мрак сграбчиха призмата, затваряйки я върху метафизичната повърхност.

— Направи същото, което направи с мен онази нощ в казиното, Циния. — Гласът на Ник излизаше от дълбините на нощта.

Тя искаше да му каже, че е замръзнала. Не можеше да се помръдне, да не говорим за борба. Не можеше да каже нищо.

— По дяволите, Циния, направи същото, което направи с мен!

Ник искаше тя да изкриви фокуса. Сега тя не можеше да се бори с Дънкан, който контролираше връзката, но вероятно бе способна да изкриви фокуса достатъчно, за да го разсее или дори да го нарани.

— По дяволите, но ти си страхотна. Циния! — Дънкан изглеждаше напълно зашеметен от самия себе си. Може би малко опиянен. — Това е изключително. Мога да си представя колко страхотен е сексът при подобни обстоятелства. Като свършим работата си с дневника, непременно ще опитам.

— Не се надявай — успя да изрече на глас Циния.

— Да... — Гласът на Ник отекна сякаш се намираше на цели мили разстояние. — Не се надявай, Лътрел.

Дънкан не им обърна внимание и запрати дива енергия през призмата.

— Невероятно! Абсолютно невероятно! Ще се насладя на това с по-голяма сила, отколкото бях очаквал. Но се боя, че сега ще трябва да се отърва от Честън. Вече те имам, така че не се нуждая от него, нали?

Тя разбра, че е дошъл решителният момент. Дънкан се канеше да застреля Ник. Тя трябваше да направи нещо, и то веднага.

Хвърли цялата си психическа енергия в опита си да изкриви силата на фокуса. За миг се уплаши, че изобщо не е успяла. После видя лекото изкривяване в енергийния модел.

— Какво е това? — Дънкан беше вбесен. — Какво правиш? Престани!

Циния изкриви още по-силно.

— Не! — изкрещя Дънкан.

Циния отвори очи. Дънкан подскочаше към нея, вдигнал пистолета. Лудостта и яростта се смесиха в очите му. След миг тя гледаше право в дулото на пистолета. Изливаше толкова много енергия в опита си да пречупи призмата, че не бяха й останали сили да изкрещи.

Гласът на Ник проряза спускащия се мрак.

— Убий я и никога няма да намериш друга призма, която може да се справи с таланта ти, Лътрел. Никога няма да декодираш дневника.

Дънкан зяпна. Яростта, отчаянието и следствията от мъчителното напрежение, на които бе подложена силата му, го парализираха за няколко секунди.

Циния видя как една тъмна сянка се промъква безшумно през сечището.

Ник. Трябваша му само няколко мига.

Дънкан разклати глава, сякаш искаше да я избистри. Понечи да се обърне назад, към истинската заплаха, но беше прекалено късно.

Ник се блъсна с все сила в Дънкан. Ударът просна двамата мъже върху зеления мъх. Пистолетът излетя от ръката на Дънкан и падна в езерото с едва чут плясък.

Дънкан изгуби контрол върху психическия си талант, тъй като инстинктът му за физическо оцеляване надделя. Суровата сила падаше безцелно върху метафизическата повърхност. Циния използва възможността и затвори призмата за миг.

После трепна от ударите на юмруците им. Дънкан се издигна над Ник. Тя видя как в ръката му блесна нож.

— Той има нож — изкрещя тя.

— Проклето честънско копеле. — Дънкан приближи острието до гърлото на Ник.

Ник блокира удара с ръка. Дънкан изкрещя в безумна ярост и вдигна отново ножа.

Ник се извъртя на една страна. Дънкан залитна, изгубил равновесие.

Ник вече беше на крака. Заби юмрук в гърдите на Дънкан и го запрати назад към скалите около тъмното езеро. Ник приближи бързо. Нанесе още един ужасяващ удар.

Дънкан изстена и падна върху скалите. Ник се изправи над него.

Тромавите хрусталаци потрепнаха. Дебел зелен папратов лист се разгъна и се протегна любовно към крака на Ник. Циния видя скритите бодли.

— Ник, бягай далеч от езерото.

Той скочи назад точно в момента, когато листът се стрелна със скоростта на двойна змия. Бодлите се забиха дълбоко в крака на Дънкан.

Дънкан изкрещя.

Зашибаха още листи, пленявайки Дънкан в бодлите си. Изведнъж той престана да крещи. Главата му се килна назад. Страхотен трепет премина през огромното растение. Листата се свиха едновременно и захвърлиха Дънкан в езерото.

Той падна по очи до тялото на Де Форест, потрепери и утихна. Растенията като че ли въздъхнаха, когато разпериха гладните си зелени пипалца към новото си угощение.

— О, Боже... — прошепна Циния.

Ник я дръпна в прегръдките си, обръщайки я обратно, за да не вижда неприятната гледка.

— Добре ли си?

— Да. — Тя зарови лице в елегантната му черна риза. — Да, аз съм добре. А ти?

— Аз съм добре, но този фрак никога няма да бъде същият. Хайде да се махаме оттук.

Циния вдигна глава.

— Как ще го направим? Ние сме в сърцето на лабиринта. Ще трябва да изчакаме, докато някой разбере къде сме и намери начин да ни измъкне оттук.

Ник се усмихна и я пусна, за да вземе пакета с дневника на баща си.

— Спокойно, мадам. Аз съм матрица. Мога да намеря обратния път в този лабиринт със затворени очи и завързани ръце.

24.

— Надявам се, че знаеш какво правиш. — Циния погледна към малкия кръвопиец, който се спотайваше в сенките.

— Имай ми доверие. — Ник напредваше уверено по мрачния зелен коридор. — И не докосвай нищо.

— Няма, повярвай ми. — Циния мина бързо покрай тънкия зелен лист, който сякаш искаше да си поиграе с косата ѝ. — Как разгада тайната на лабиринта?

— Запомних модела, докато влизах навътре. — Ник зави зад един ъгъл и избра нова алея, сякаш държеше в ръката си карта. — Не е голям номер. В крайна сметка трябва да е достатъчно прост, за да може една нематрица като Де Форест да влиза и излиза с лекота.

— Предполагам, че е така. — Циния изтича покрай няколко големи цвята с червени гърла.

— Вътрешният проект е основан на растенията. По-безвредните са в началото на лабиринта. Най-гадните са в центъра. Познавам повечето от тях.

— Но това са хибриди.

— Да, но те са извлечени от растенията в джунглите на Западните острови. Забрави ли, че съм израснал на островите? Едно от нещата, които се научаваш да разпознаваш в най-ранна възраст, е растителният свят.

— Ох... — Циния се сви, за да избегне допира до една пълзяща лоза. — Още не мога да повярвам, че Дънкан стои в основата на всичко, което се случи.

— Знам. — Ник се наведе под паяжина от листа. — Той имаше вид на толкова приятен човек.

— Не е смешно. Той наистина имаше вид на много приятен човек. — Циния се намръщи. — Не е чудно, че изобщо не загатна за факта, че е матрица. Още щом погледнах таланта му, и разбрах истината. Той е не по-малко зъл от баща си.

Ник обърна глава и я погледна през рамо.

— Зъл?

— Син-психоанализаторите сигурно биха го нарекли болен или луд, но от онова, което видях върху метафизическата повърхност преди няколко минути, мога да ти кажа, че Дънкан беше зъл до мозъка на костите си. Злото бе заразило всичко, дори и таланта му.

— Интересно.

— Мислиш ли, че говореше истината за инопланетната гробница?

— Ще разберем веднага щом успея да декодирам дневника. — Ник замълча. — Може да имам нужда от малко помощ. Ще отнеме известно време.

— Съмнявам се, че ще се нуждаеш от помощта на призма. Твоят вид матричен талант вероятно е много близък до таланта на баща ти. Подозирам, че мислиш по същия начин като него. Кодът му вероятно ще ти се стори съвсем очевиден.

Ник ѝ хвърли още един мрачен поглед.

— Стига толкова с хитростите.

Тя се сепна, когато видя присвитите му устни.

— Какво трябва да означава това?

— Ще се опитам да бъда по-директен. Ще се омъжиш ли за мен, Циния?

Тя спря рязко насред зелената алея.

— А?

Ник спря.

— Чу ме. — Той се обърна с лице към нея. Цялото му лице представляваше една загадъчна маска, с изключение на решителността, пламнала в очите му. — Виж какво, знам, че ме възприемаш като голям риск.

— Риск?

— Нямам семейство, класа и вкус. Но имам петгодишен план да променя всичко това.

— Да, знам, но...

— Не мога да ти предложа сигурността, която дава препоръката на някоя брачна агенция, но аз съм матрица. Това означава, че щом си поставя някаква цел, аз я следвам докрай.

Тя преглътна.

— И каква точно е твоята цел?

— Възнамерявам да те обичам до края на живота си.

Циния едва сдържа сълзите си.

— О, Ник! Сигурен ли си? Сигурен ли си, че просто не изпитваш благодарност заради това, че снощи ти помогнах да оцелееш след атаката с луда мъгла!

— Бях влюбен в теб още, преди да спасиш разума ми — призна развълнувано той. — Влюбен съм в теб още от първата вечер, в която те срещнах. Пет ада, жено, цял живот съм те чакал.

Тя изведнъж усети, че олеква. Чудеше се как все още не се е понесла високо над земята.

— О, Ник... — И се хвърли в прегръдките му. — Аз също те обичам!

Той я притисна по-силно и я целуна така, както правеше всичко друго — предано и грижливо.

Нещо се плъзна в листака. Ник прекъсна целувката.

— По дяволите...

Циния отстъпи назад.

— Какво има?

— Едно растение току-що отхапа парче от самото ми. — Ник се намръщи на клюмналия лист. После огледа съдрания си ръкав. — Виж тази дупка.

— Не се безпокой, можеш да си позволиш ново сако.

Той се разсмя и я хвана за ръката.

— Права си. Мога. Да вървим. Много те желая, но не ми се ще да те любя тук. Не е ясно коя част от мен ще отхапе следващото растение.

Циния потисна кикота си, докато го следваше по последния коридор. Завиха зад още един ъгъл и тя зърна входа на лабиринта. На ливадата се бе струпала малка тълпа.

— Май че си имаме публика. — Ник я дръпна под увисналите лозници на входа.

Четирима души се обърнаха с втренчени погледи. Циния веднага разпозна Федър и детектив Анселм. Третият човек се опитваше да се вмъкне в нещо, което ѝ заприлича на защитно пожарникарско облекло. На земята до него лежеше огромен чифт градинарски ножици.

— Шефе! — Федър изтича напред. В очите му пламна облекчение. — Добре ли сте?

— Добре съм.

— Не можах да ви открия и отидох в жилището на мис Спринг. Чух съобщението на професор Де Форест. Предположих, че и вие сте го чул.

— Добра логика, Федър. Благодаря.

Детектив Анселм се намръщи.

— Какво става тук? Федър ми се обади преди около петнайсет минути и ми каза, че ако не действаме веднага, на главите ни ще се струпат още няколко убийства.

Преди Ник да успее да отговори, четвъртият човек изскочи от сенките на голямо дърво. Вдигна фотоапарат.

— Гореща синергетика! — Седрик Декстър щракна. — Страхотна снимка.

— Мистър Декстър — Ник се обърна към него много спокойно, — искам да разменя две думи с вас.

Разтревожена, Циния хвана скъсания ръкав на сакото му.

— Е, Ник, спокойно...

Ник се усмихна щастливо.

— Не се безпокой. Ние с мистър Декстър се разбираме прекрасно. Не е ли така, Декстър?

— Тъъ... — Седрик отстъпи чевръсто назад. — Просто си върша работата, мистър Честън.

— Разбира се — съгласи се Ник. — И тъй като снощи на бала я свършихте толкова професионално, имам малко информация за вас.

Седрик определено подходи предпазливо.

— Информация?

— Имате касетофон, нали?

Седрик грейна и извади от джоба си малък предмет.

— Можете да се обзаложите. Никога не излизам без него.

Два дни по-късно Ник седеше зад черното бюро в позлатената стая и подписваше последната страница от един дебел правен документ. Не си направи труда да вдигне поглед, когато вратата се отвори.

— Какво има, Федър?

— Много хора искат да ви видят, шефе. Желаете ли да ги изпратя навън?

— Не се безпокой, и без това пак ще се върнат. По-добре да приключача с това и да продължа живота си. — Ник се подписа и остави писалката.

Орин нахлу в стаята, размахал последния брой на „Ню Сиатъл таймс“. Съпругата му Ела го следваше по петите. След тях вървяха още двама души, които Ник не бе виждал никога.

Той погледна към Федър.

— Мистър Стенли Спринг и прекрасната му съпруга Вилхелмина, сър. Казаха, че е важно.

— За какво е всичко това? — попита властно Орин и спря пред бюрото. Хвърли вестника към Ник. — Тук пише, че ще направиш голяма инвестиция в „Честън инкорпорейтид“.

Ник погледна заглавието в бизнес раздела. Собственик на казино ще финансира разширяването на „Честън инкорпорейтид“.

— Това е стара новина. Същото заглавие се появи още вчера в „Синзейшън“.

— „Синзейшън“ е просто един евтин скандален парцал — изсъска сърдито Ела. — Никой не му обръща внимание. — Притисна изящния си пръстен върху заглавието.

— Но това е „Таймс“.

Ник се облегна в стола си.

— Значи трябва да е вярно. Стига, разбира се, парите ми да са достатъчно добри за „Честън инкорпорейтид“.

Орин се намръщи. Гримасата не успя да скрие упоритата надежда в очите му.

— Сериозно ли го мислиш?

— Да.

Ела кимна, очевидно доволна от развитието на нещата.

— Казах ти, че той ще изпълни дълга си към семейството, Орин.

— Ще трябва да поговорим — промърмори Орин. — Трябва да обмислим много неща. Това ще промени всичко.

— Ще кажа на секретарката си да запланува обяд за утре в Клуба на Основателите — предложи Ник.

Орин премигна.

— Искаш да обядваш с мен в Клуба на Основателите?

— Казах ми, че все още съм редовен член — обясни Ник. — Очевидно управата на клуба е решила да си затвори очите за онова

малко сборичкване миналата вечер на бала. Разбирам, че семейство Ийтън и мис Гарднър не искат да се вдига шум.

— Много любезно от тяхна страна при тези обстоятелства — подхвърли Ела.

Ник се развесели.

— Искаш да кажеш, че е много умно от тяхна страна. Що се отнася до мен, аз любезно реших да не съдя Ийтън. Има ли още нещо, чичо Орин? Лельо Ела? Малко съм зает в момента.

Ела се намръщи като видя документите на бюрото.

— В „Таймс“ пише, че възнамеряваш да продадеш казиното.

— Вярно е. Започвам нова кариера.

— Каква кариера? — попита бързо Стенли.

— Ще стана бизнес консултант. — Ник събра пръсти във формата на кула. — Годеницата ми ме информира, че след като имам определена дарба да правя пари, бих могъл да убедя другите да ми плащат, за да им покажа как да го правят.

Вилхелмина го погледна с открито подозрение.

— Ами тази експедиция, която финансирате съвместно с университета в Ню Сиатъл и Художествения музей в Ню Сиатъл?

Ник погледна към нея.

— Четвъртата експедиция на Честън ще тръгне след три месеца. Нейната цел е да намери голяма колекция от инопланетни предмети, открити от баща ми преди трийсет и пет години.

Веждите на Стенли се присвиха и се отпуснаха рязко няколко пъти.

— Моят племенник Лио казва, че също ще се включи в екипа.

— Той е опитен в синергетичния исторически анализ, а силният му психометричен талант ще се окаже безценен при датирането на останките. — Ник замълча многозначително. — А фактът, че името му ще присъства върху монографиите и книгите, които ще бъдат написани, след като екипът се завърне, трябва да направи чудеса в полза на бъдещата му университетска кариера.

Орин скръсти ръце зад широкия си гръб и започна да крачи нервно пред бюрото.

— Хвърляш много пари, Ник. Инвестицията в „Честън инкорпорейтид“, финансирането на експедицията, а сега започваш и нов бизнес.

Ник се усмихна учтиво.

— Имам много пари за хвърляне, чичо Орин. Не се безпокой, няма да банкрутирам покрай тези проекти. Само от казиното ще получа няколко милиона.

Вилхелмина въздъхна дълбоко.

— Напълно вярно. Напълно вярно. — После обърна стоманения си поглед към Орин и Ела. — Планираме голяма сватба за Ник и Циния, нали разбирате. Тя ще бъде събитието на сезона. С нетърпение очаквам да ви видя там.

Орин се сепна от изненада.

— Ами, предполагам, тоест, не... — Замълча и погледна към жена си за наставления.

— Няма да я пропуснем за нищо на света — заяви твърдо Ела. Размениха си погледи с Вилхелмина. — Можем ли да приемем, че съчетаването е станало чрез агенция?

— Моята годеница винаги е настоявала да се омъжи само след подходящо съчетаване чрез първокласна агенция — отговори невъзмутимо Ник преди Вилхелмина да успее да вземе думата.

— Разбирам — промърмори Ела.

Ник огледа лицата на всички едно по едно. Всички те разбираха, че присъствието на законния клон от семейство Честън на сватбата му ще подпечата приемането на копелето и в двата клана.

— Радвам се да видя, че това не представлява проблем за никого — усмихна се най-накрая той. — Ако нямате повече въпроси, имам доста работа за вършене.

— Тръгваме си — съгласи се бързо Стенли. Хвана Вилхелмина за ръката и я насочи към вратата. — Бизнес консултант, а? Това звучи интересно, нали, скъпа?

— Това определено звучи доста изискано — съгласи се Вилхелмина. — Ще си има работа с доста влиятелни хора в града.

Орин изсумтя.

— Бизнес консултант? Надявам се, че знаеш какво правиш, Ник?

— Аз винаги знам какво правя, чичо Орин. Никога не съм работил без план. Между другото, преди да направя своята инвестиция, искам да видя петгодишния ти план за бъдещото разширяване на „Честън инкорпорейтид“.

Орин се изчерви.

— Виждам, че вече даваш нареждания. Не ме интересува колко пари ще вложиш в компанията, но аз си оставам главен изпълнителен директор на „Честън инкорпорейтид“. Не го забравяй никога.

— Не се безпокой — успокой го Ник. — Работата си е твоя, чичо Орин. Искам само да видя усмихнатото ти лице, както и усмихнатите лица на всички мои скъпи роднини на сватбата ми.

— Виж какво, не можеш просто да изискваш от нас — обиди се Орин.

Ела го хвана за ръката.

— Всички ще бъдем на сватбата — потвърди звънко тя, докато го насочваше към вратата.

Ник ги наблюдаваше как излизат. Когато изчезнаха, той чу тихото бръмчене на тайния механизъм. Обърна се и видя Циния, изправена пред отвора със скръстени ръце. И усети познатия вече прилив на щастие.

— Чу ли? — попита той.

— Всичко. — Тя поклати глава и се усмихна. — Ти си удивителен, нали го знаеш? Започвам да вярвам, че планът ти наистина може да проработи. След пет години никой няма да си спомня, че някога си управлявал казино и не си имал почтени семейни връзки. Всички ще се интересуват единствено от това, че ти си богатият бизнес консултант, финансирал Четвъртата експедиция Честън.

Той се усмихна.

— Кой казва, че не можеш да си купиш уважение?

ЕПИЛОГ

Ароматът на страстта висеше във въздуха на тъмната спалня, горещ и опияняващ. Ник вдиша дълбоко, докато се впускаше в уютната, канеща топлина на Циния. Тя вдигна ръце и обви страстно врата му. Кракът ѝ се премести, притискайки се в бедрото му.

— Ник. — Тя го целуна по шията и деликатно заби зъби в голото му рамо.

— Обичам те! — промълви той. — Толкова много те обичам... — Думите, които някога бяха неразбираеми за логичния му матричен ум, сега бяха най-важните в целия език.

Той искаше да ѝ каже още нещо, но те щяха да почакаат. Както винаги, когато нещата помежду им ставаха толкова напрегнати, той не можеше да мисли логично, нито да говори свързано. Можеше само да чувства.

И онова, което чувстваше, бе едно неопишуемо удовлетворение. За пръв път матрицата на живота му беше пълна. Циния бе неговият истински другар, другата половина от самия него.

Той изпрати търсещото пипалце на таланта си. На метафизичната повърхност се оформи кристално ясна призма. Той запрати през нея вълна от сила в същия момент, когато усети как тялото на Циния се стяга около него.

За миг — психическата енергия се разтопи във физическата. В тази частица от секундата Ник погледна в хаоса и видя, че и там в крайна сметка има модел. Фантастичен, великолепен, неопишуемо красив модел. Той никога нямаше да го разбере напълно, но това вече нямаше значение. Беше достатъчно да знае, че моделът съществува и че Циния има място в него.

Видението изчезна веднага. Той не се опита да го призове отново. Погледна го и нямаше да го забрави никога. Знаеше, че Циния го е споделила с него.

Нейната страстна реакция го върна към удоволствията на физическата повърхност със сладко наказание. Ник чу как

екзалтираният му вик отеква в осветената от луната стая. И се изгуби в блестящата матрица на щастието.

Телефонът звънна час и половина по-късно, точно когато Ник се унасяше в сън.

— Ако брат ти отново иска да обсъдим плановете за експедицията, кълна се, че ще го удуша с телефонния кабел.

Циния се разсмя и се настани по-близо до него.

— Не се безпокой. Телефонният секретар ще поеме съобщението.

Ник прокара пръсти през косата ѝ.

— Нямах намерение да го вдигам.

Чу се щракане и в телефонния секретар прозвуча познат глас.

Мистър Честън? Обажда се Хобърт Бат. Разбрах, че мога да ви открия на този номер. Искам да ви уведомя, че намерихме подходящото ви съчетание.

Циния се изправи в леглото.

— За какво говори този дребен досадник? Ако мисли да ти уреди гадже от агенцията, кажи му да скочи в залива.

Ник се усмихна.

— Спокойно.

Оказахте се абсолютно прав за това, че Циния Спринг е съвършената ви брачна партньорка, мистър Честън. По ваша молба аз активирах отново старите ѝ документи и няма никакво съмнение в това. Син-психопрофилът и е в пълна хармония с вашия.

— Какво! — Циния се изправи на колене и се наведе над Ник. Очите ѝ проблеснаха в мрака. — Не си ми казвал, че си приключил с процеса на регистрацията. Освен това си платил на Бат да активира отново документите ми, така ли?

— Не можах да устоя — промърмори Ник.

Винаги има няколко неизвестни, когато човек си има работа с талант-матрица, разбира се. Работихме с вашата собствена оценка за клас десет плюс. Много необичайно. Но нашите документи показват, че формата на паранормална енергия, която притежава мис Спринг, също е доста уникална. Това бе една от причините тя да не може да бъде съчетана преди четири години. Според мен тя ще

допълни вашите силни матрични способности по някакъв странен начин.

— Странен. — Циния се намръщи. — Е, това ми харесва.

— Хей, аз случайно обичам странностите — увери я Ник. — Особено в червено.

Надявам се, че сте доволен колкото мен от намирането на подходяща партньорка, мистър Честън. Желая ви всичко най-хубаво. Последва кратка пауза, а после Хобърт се покашля. Мога ли да смятам, че сте удовлетворен напълно?

Ник протегна ръка и вдигна слушалката. Пръстите му докоснаха чифта златни копчета за ръкавели, които бе оставил на нощното шкафче, преди да си легне. Копчетата бяха подарък от Ела. Върху тях бе гравирано елегантно „С“ и инициалът „Е“. На баща ти — обясни му тя.

— Тук е Честън, Бат. Смятайте дълга си към Честън пелъс за напълно изплатен.

— Благодаря ви, мистър Честън. — В гласа на Хобърт вибрираха благодарност и облекчение. — Нали разбирате, това е второто ми съчетаване между висококласен талант и пълноспектрална призма в последните няколко месеца. Повечето съветници не виждат подобно съчетаване в цялата си кариера.

— Това е факт. — Ник погали Циния по бедрото.

— Започвам да се чудя дали не работим с някакви погрешни представи за синергетиката между силните таланти и мощните призми — продължи бърливо Хобърт. — Феноменът на психическата енергия у хората е толкова скорошен и се развива толкова бързо. Може би ни предстои да научим много повече, отколкото си мислим.

— Вие може и да работите с някакви погрешни представи, Хобърт, но аз знам съвсем точно какво правя. — Ник затвори телефона и привлече Циния в прегръдките си.

Тя разпери пръсти върху гърдите му.

— Чакай малко. Честън. Какво щеше да направиш, ако старите ми документи от брачната агенция покажеха, че от нас не би се получила добра двойка?

Той се усмихна във веселите й, любящи очи.

— Щях да прокарам документите през компютъра и да ги променям докато покажат съвършено съчетание. Аз съм матрица,

забрави ли? Винаги си имам план.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.